

ပုဒ္ဒဘာသာဝင်တိုင်း

သိသင့်သောအချက်များ

ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ၊ တတိယတွဲ

စတုတ္ထတွဲနှင့် ပဉ္စမတွဲ

၅-အုပ်တွဲပေါင်းချုပ်

စာအုပ်မူပိုင်ရှင်

ဆရာဝန်ဦးကံညွန့် (အမ်.ဘီ.ဘီ.အက်စ်) ခေါ်တင်ကြည်နှင့်

သားသမီးများ

အမှတ်(၄၈) မင်္ဂလာလမ်း၊ စမ်းချောင်းရန်ကုန်မြို့။

ဓမ္မဒါန

သာသနာ - ၂၅၃၂၊ ကောဇာ - ၁၃၅၁၊ ရေစက် - ၁၉၈၉

ဆရာဝန် ဦးကံညွန့်
ဤစာအုပ်စုဆောင်းစီစဉ်၍ ဓမ္မဒါနပြုစုသူ

ပုဒ်ဘာသာဝင်တိုင်း

သိသင့်သောအချက်များ

ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ၊ တတိယတွဲ

တတိယတွဲ နှစ် ဝဠုမတွဲ

၅-အုပ်တွဲ ပေါင်းချုပ်

၀၁ အုပ် မူပိုင်ရှင်

ဆရာဝန်-ဦးကံညွန့် (အမ်-ဘီ-ဘီ-အက်စ်) ဒေါ်တင်ကြည်

သား-သမီးများ

အမှတ် ၄၈-မင်္ဂလာလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကင်း

ဓမ္မဇာနည်

စာ တည်း ဖြစ် သူ

(၁) ဆရာတော်-ဦးကောသလ္လ၊
သကျသီဟနှင့် အစိုးရဂုဏ်ထူးဆောင်-ဓမ္မာစရိယ၊
မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်၊ ပြည်လမ်း၊ စမ်းချောင်း၊
ရန်ကုန်။

(၂) ရှင်စာရိတ္တဗုဒ္ဓိ (ရေငုံဆရာတော်)
သမဏသုခကျောင်း၊ အရှေ့ဥယျာဉ်တိုက်၊
ရှမ်းလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေခြင်း

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာမူထုတ်ဝေခွင့်ပြု အမှတ် (၂၅၉)

မျက်နှာဖုံး ကြိုတင်ခွင့်ပြု အမှတ် (၁၇၉)

ထုတ်ဝေလ

၁၉၇၉-ခုနှစ်၊ မေလ

ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ-၅၀၀၀

ဓမ္မဒါန

မျက်နှာဖုံးရိုက်

ကာလာအောင်သူ-ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေသူ

ဆရာဝန်-ဦးကံညွန့် (အမ်-ဘီ-ဘီ-အက်စ်)

(ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ်-၃၉)

အမှတ် ၄၈-မင်္ဂလာလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေင်္ဂါစိန်စိန် (၀၂၂၉၉-၆) ကာလာအောင်သူ ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၃၇-ဘိုးကလေးဈေးလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဆုတောင်းအမျှဝေ

ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၃-ခုနှစ်မှစ၍ ယနေ့အထိ တရားစာအုပ်များကို အောက်ပါအတိုင်း ပံ့ပိုး-လှူဒါန်းပြီးပါပြီ။

- ၁။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သိသင့်သော အချက်များ
  - ပထမတံအုပ်စု - ၂၄၀,၀၀၀
- ၂။ ၎င်း ဒုတိယတံအုပ်စု - ၇၀,၀၀၀
- ၃။ ၎င်း တတိယတံအုပ်စု - ၄၅,၀၀၀
- ၄။ ၎င်း စတုတ္ထတံအုပ်စု - ၅၀,၀၀၀
- ၅။ ၎င်း ပဉ္စမတံအုပ်စု - ၂၀,၀၀၀
- ၆။ ဓာရဏပရိတ်တော် (မြန်မာပြန်) - ၃၀၀,၀၀၀
- ၇။ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အံ့ဩဖွယ်ရာ တန်ခိုးတော်များ ဘုရားရှိခိုး ၃၀၀,၀၀၀
- ၈။ ယခု ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သိသင့်သော အချက်များ ၅-အုပ်တွဲပေါင်းချုပ် ၅၀၀၀

စုစုပေါင်းအုပ်စု - ၁၀၃,၀၀၀

အုပ်စုစုစုပေါင်း ဆယ် သိန်း သုံးသောင်း တိတိကို လှူဒါန်းခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဤကောင်းမှုကြောင့် ဤဘဝမသေခင် သောတာပန်ဖြစ်ရပါလိမ့်။ ဤဓမ္မဒါနပြုရသော ကုသိုလ်ကို သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ၌ ကျင်လည်ကြကုန်သော တစ်ဦးမကျန် အားလုံးသော လူနတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား အမျှပေးဝေပါ၏။ အားလုံးအမျှရကြ၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။

ဆရာဝန် ဦးကံညွန့်-ဒေါ်တင်ကြည်
မိသားစု

မာ တိ ကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၃၅။	လောကဓံတရား (၈) ပါး	၅၄
၃၆။	စကား (၆) ခွန်း	၅၄
၃၇။	သည်းခံခြင်း၏ အကျိုး (၅) ပါး	၅၅
၃၈။	ပျက်စီးခြင်းတရား (၆) ပါး	၅၅
၃၉။	အောင်မြင်ခြင်း အခြေ-မူလ (၄) ပါး	၅၅
၄၀။	အရှင်-မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်အကြောင်း	၅၆
၄၁။	၃၁-ဘုံဇယား ရှင်းပြချက်	၆၅
	ဒု တိ ယ တဲ့	
၁။	ဝိပါက်တော် (၁၂) ပါး တရားတော်နိဒါန်း	၆၉
၂။	အောင်ခြင်းရှစ်ပါး တရားတော်	၇၇
၃။	အနာဂတ်ကာလ၌ ပွင့်တော်မူလတံ့ သော အရိမေတ္တယျ-မြတ်စွဲဘုရား၏ အကြောင်းအရာများ	၈၇
၄။	ကမ္ဘာပျက်ပြီး၍ တစ်ဖန် တည်ထောင်လှာပုံကို ဟောပြခြင်း	၉၄
၅။	ဓမ္မပဒမ္မ ကောက်နုတ်ချက်များ	၁၀၃
၆။	သင်္ဂါလသုတ် ကောက်နုတ်ချယ်များ	၁၁၁
၇။	ကိုယ်ချင်းစင် တရားတော်	၁၂၁
	တ တိ ယ တဲ့	
၁။	ဓာရဏသုတ် ပရိတ်တော်	၁၃၄
၂။	ဓမ္မစကြာသုတ်တရားတော်	၁၄၁
၃။	အနတ္တလက္ခဏသုတ်တရားတော်	၁၄၈

မာ တိ ကာ

စဉ်	အကြောင်း အရာ	စာမျက်နှာ
၄။	ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်	၁၅၆
၅။	ရတနသုတ်ပရိတ်အရားတော်	၁၆၃
၆။	မေတ္တသုတ္တန်တရားတော်	၁၇၀
၇။	အာဠာနာဠိယသုတ်ပရိတ်တရားတော်	၁၇၈
၈။	မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်တရားတော်	၁၈၄
	စတုတ္ထတွဲ	
	နိဒါန်း	၁၉၇
၁။	အဝိဇ္ဇာလောက	၁၉၈
၂။	သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်	၂၀၀
၃။	စကြာမင်းကြီး	၂၀၁
၄။	မဋ္ဌကုဏ္ဍလိဝတ္ထု	၂၀၂
၅။	တရားစာအုပ်များစွာတို့မှ ကောက်နုတ်ချက်များ	၂၀၄
၆။	ကဏ္ဍကစ္ဆောပမသုတ်	၂၁၈
၇။	နိခသိခသုတ္တန်	၂၁၉
၈။	ဂင်္ဂါသုတ်	၂၂၀
၉။	ပုဂ္ဂလသုတ်	၂၂၁
၁၀။	တိဏ္ဍကသုတ်	၂၂၂
၁၁။	အဿုသုတ်	၂၂၃
၁၂။	ခိရသုတ်	၂၂၄
၁၃။	ပဗ္ဗတသုတ်	၂၂၄
၁၄။	သာသဝသုတ်	၂၂၅
၁၅။	စူဠကမ္ပဝိဘင်္ဂသုတ် အဋ္ဌကထာ	၂၂၆

စဉ်

အကြောင်း အရာ

စာမျက်နှာ

- ၁၆။ ခန္ဓာ၏ ခိုင်းနှားဥပမာ ၂၂၀
- ၁၇။ မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်အာမကညေပေယျာလသုတ် ၂၂၉
- ၁၈။ ကာလာမသုတ်တော် ၂၃၀

ပဉ္စမတွဲ

- ၁။ နိဒါန်း ၂၃၇
- ၂။ နတ်များ ကောင်းမှုစာရင်းယူခြင်း ၂၃၉
- ၃။ ကုသိုလ်ရွှေအိုး မြှုပ်နှံကြပါ ၂၄၁
- ၄။ ခုဒ္ဒကပါဠိပါဠိတော် မြန်မာပြန်စာအုပ်မှ ကောက်နုတ်ချက်များ ၂၄၃
- ၅။ သူယုတ်မှာတို့၏ လက္ခဏာများ ၂၅၃
- ၆။ ကောကလိကသုတ် ၂၅၄
- ၇။ အရှင်သီဝလိမထေရ်၏ (ပထမ) ရှေးအကြောင်း ၂၅၆
- ၈။ အရှင်သီဝလိမထေရ်၏ (ဒုတိယ) ရှေးအကြောင်း ၂၅၈
- ၉။ အာယုဝဇ်န သတ္တိသားအကြောင်း ၂၆၀
- ၁၀။ ကောက ခွေးမုဆိုးအကြောင်း ၂၆၃
- ၁၁။ မီးလောင်ခေ ဆိုးဝေခ ကျိုးအကြောင်း ၂၆၅
- ၁၂။ လှေသူကြီးမယားအကြောင်း ၂၆၇
- ၁၃။ လှေသူကြီးမယား အတိတ်အကြောင်း ၂၆၈
- ၁၄။ အဝဏန္တရဟန်း ခုနစ်ပါးအကြောင်း ၂၆၉
- ၁၅။ မဟာကာလ ဥပသကာအကြောင်း ၂၇၂
- ၁၆။ စက္ခုပါလမထေရ်အကြောင်း ၂၇၆
- ၁၇။ ဇမ္ဗူကသုတ္တန် တရားတော် ၂၇၉
- ၁၈။ မဟာဒုဂ်အကြောင်း ၂၈၇
- ၁၉။ နောက်ဆက်တွဲ ၂၉၅

**ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း
သိသင့်သောအချက်များ**

(ဝ ဝ မ တွဲ)

တွင် ဒုစရိုက်တရား (၀၇) ပြစ်မှုတို့ကို ပြုကျင့်သောသူတို့သည် ငရဲ၌ ဒုက္ခခံရပုံကို ရှင်းပြထားပါသည်။

ဒုစရိုက်တရားဟုဆိုအပ်သော ပြစ်မှုတို့ကို ပြုကျင့်ရန် ထိုတ် ထန်သောသူတို့သည် သူတော်ကောင်းများ ဖြစ်လာကြပါသည်။ သူတော်ကောင်းတို့ကိုအုပ်ချုပ်ရာ၌လွယ်ကူပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်သည် နိုင်ငံတော် အစိုးရအားလည်း အကျိုး ပြုလိမ့် မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကိုအကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရှုပြီးနားလည်သဘောပေါက် လာသောအခါ လုပ်သားပြည်သူ အပေါင်းတို့သည် ဒုစရိုက် တရား (၀၇) ပြစ်မှုတို့ကို ရှောင်ကြဉ်ကြသဖြင့် ထောင်ဒုက္ခနှင့် ငရဲဒုက္ခတို့မှ ကင်းလွတ်၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ဤစာအုပ်သည် လုပ်သားပြည်သူအပေါင်းတို့အား လည်း အကျိုးပြုလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို မေ့ ဒါနအဖြစ် လှူရ၍ စာရေးသူကုသိုလ်ရပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်သည် စာရေးသူအားလည်း အကျိုး ပြုလိမ့် မည် ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားစာတို့သည် ရိုးရိုးစာမဟုတ်ပါ။ မေ့စေတီထိုက်သောစာများဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီးလျှင် မြင့်သောနေရာ၊ မြတ် သော နေရာတို့တွင် တင်ထားသင့်ပါသည်။

အားလုံးကျန်းမာ၍ ချမ်းသာကြပါစေသော်။

ဦး ကံ ညွန့်

ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါး

ပါဌ်။ ။ဣတိပိသောဘဂဝါ အရဟံ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ဗုဒ္ဓော၊ သုဂတော၊ လောကဝိဒ္ဓ၊
အနုတ္တရော ပုရိသ ဒမ္မသာရထိ။ သတ္ထာဒေဝမနု-
ဿာနံ၊ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘဂဝါ။

အနက်။ ။(၁) သောဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။
ဣတိပိ ဣမိနာစ ကာရဏေန၊ ဤသို့ လူ့နတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏
ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်၊
အရဟံ၊ အရဟမည်တော်မူ၏။

(၂) သောဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣတိပိ-
ဣမိနာစ ကာရဏေန၊ အလုံးစုံသော တရား အပေါင်းတို့ကို
သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဖြင့် အကြွင်းမရှိ သိတော်မူသော အကြောင်း
ကြောင့်လည်း။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ-မည်တော်မူ၏။

(၃) သောဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣတိပိ-
ဣမိနာစ ကာရဏေန၊ ဤသို့ဝိဇ္ဇာသုံးပါး-ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး စာရဏ
တစ်ဆယ့်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်
လည်း။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ဗုဒ္ဓော၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ဗုဒ္ဓ-မည်တော်မူ၏။

(၄) သောဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣတိပိ-
ဣမိနာစ ကာရဏေန၊ ဤသို့ ကောင်းသော စကားကိုသာ
ဆိုတော်မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း။ သုဂတော၊
သုဂတ မည်တော်မူ၏။

(၅) သောဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣတိပိ-

ဣမိနာစ ကာရဏေန၊ ဤသို့သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောက၊
ဩကာသသောက တည်းဟူသော လောကသုံးပါးကို သိတော်
မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း။ လောကဝိဒ္ဓ၊ လောကဝိဒ္ဓ-
မည်တော်မူ၏။

(၆) သော ဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣတိပိ-
ဣမိနာစ ကာရဏေန၊ မယဉ်ကျေးသော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ
တို့ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူတတ်သော အကြောင်း
ကြောင့်လည်း။ အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ၊ အနုတ္တရော
ပုရိသဒမ္မသာရထိ-မည်တော်မူ၏။

(၇) သော ဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣတိပိ-
ဣမိနာစ ကာရဏေန၊ ဤသို့လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာ
ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း။ သတ္တာဒေဝမနု-
ဿာနံ၊ သတ္တာဒေဝမနုဿာန-မည်တော်မူ၏။

(၈) သော ဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣတိပိ-
ဣမိနာစ ကာရဏေန၊ ဤသို့ သစ္စာလေးပါးတို့ကို သိတော်
မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဗုဒ္ဓ- မည်တော်
မူ၏။

(၉) သော ဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣတိပိ-
ဣမိနာစ ကာရဏေန၊ ဤသို့ ဘုန်းတော်အနန္တ၊ ဂုဏ်တော်
အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တ၊ တန်ခိုးတော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်
မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း။ ဘဂဝါ၊ ဘဂဝါ-မည်
တော်မူ၏။

တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါး

ပါဠိ။ ။ သုက္ခာတော ဘဂဝတော ဓမ္မော၊ သန္တိဋ္ဌိကော၊
အကာလိလော၊ ဟိပဿိကော၊ ဩပနေယျိကော၊
ပစ္စတ္တံ ဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညဟိ။

အနက်။ ။ (၁) ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။
သုက္ခာတော၊ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး ကောင်းခြင်းဂုဏ်နှင့်
ပြည့်စုံစွာ ဟောကြားတော်မူအပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရားတော်
မြတ်သည်။

(၂) သန္တိဋ္ဌိကော၊ ချီးမွမ်းအပ်သော မဂ်ပညာဖြင့် ကိ-
လေသာကို အောင်တတ်၏။

(၃) အကာလိကော၊ အခါမလင့်ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
ကို ပေးတတ်၏။

(၄) ဟိပဿိကော၊ လာလှည့်-ရှုလှည့်ဟူသော အစီ
အရင်ကို ခံထိုက်၏။

(၅) ဩပနေယျိကော၊ မိမိစိတ်၌ကပ်၍ ဆောင်ခြင်းငှါ
ထိုက်၏။

(၆) ဝိညဟိ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ပစ္စတ္တံ၊ မိမိတို့စိတ်
ကပ်၍။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ် ခံစားအပ်၏။

သံဃာဂုဏ်တော်ကိုးပါး

ပါဠိ။ ။ သုပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော၊ ဥဇ္ဇပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော၊ ဣယပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော၊ သာမိဓိပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော၊ ယဒိတံစတ္တာရိ ပုရိသ ယုဂါနိ အဋ္ဌ ပုရိသ ပုဂ္ဂလာ သေ ဘဂဝတော သာဝကသံဃော၊ အာဟုနေယျော၊ ပါဟုနေယျော၊ ဒက္ခိနေယျော၊ အဉ္ဇလိကရဏိယေျော၊ အနုတ္တရံ၊ ပုညဓေတ္တံ လောကဿ။

အနက်။ ။ (၁) ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ သာဝကသံဃော၊ တပည့်သား သံဃာတော်သည်။ သုပ္ပဋိပန္နော၊ သိက္ခာကျင့်ဝတ်တို့ကို ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူ၏။

(၂) ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ သာဝကသံဃော၊ တပည့်သားသံဃာတော်သည်။ ဥဇ္ဇပ္ပဋိပန္နော၊ သိက္ခာကျင့်ဝတ်တို့ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ကျင့်တော်မူ၏။

(၃) ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ သာဝကသံဃော၊ တပည့်သား သံဃာတော်သည်။ ဣယပ္ပဋိပန္နော၊ နိဗ္ဗာန်အကျိုးငှာ ကျင့်တော်မူ၏။

(၄) ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ သာဝကသံဃော၊ တပည့်သား သံဃာတော်သည်။ သာမိဓိပ္ပဋိပန္နော၊ အရိအသေ ပြုထိုက်အောင် သိက္ခာကျင့်ဝတ်တို့ကို ရိုသေစွာကျင့်တော်မူ၏။

(၅) ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ယဒိတံစတ္တာရိ ပုရိသ ယုဂါနိ၊ အကြင်ရှစ်ယောက်သော ယောကျ်ားမြတ်အစုံ တို့သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သေသော သာဝကသံဃော၊ ထိုဘဝသို့ သားသံဃာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ရှစ်ယောက်သည်။ အာ- ဟုနေယျော၊ အဝေးမှ ဆောင်၍ သီလဝန္တ ပုဂ္ဂိုလ် တို့အား လူအပ်သော ပစ္စည်းကို ခံတော်မူထိုက်၏။

(၆) ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ သာဝကသံဃော၊ တပည့်သား သံဃာတော်သည်။ ပါဟုနေယျော၊ ချစ်နှစ်လိုအပ် သောညွှန်သည်တို့အကျိုးငှာ စီရင်၍ ထားအပ်သော မြတ်သော အလှူကို ခံတော်မူထိုက်၏။

(၇) ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ သာဝကသံဃော၊ တပည့်သား သံဃာတော်သည်။ ဒက္ခိနေယျော၊ တမလွန်လော- ကကို ယုံကြည်၍ ပေးအပ်သော အလှူကို ခံတော်မူထိုက်၏။

(၈) ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ သာဝကသံဃော၊ တပည့်သား သံဃာတော်သည်။ အဉ္စလိကရဏီယျော၊ ကောင်း မှုကို အလိုရှိသောသူ၏ လက်အုပ်ချီခြင်းကို ပြုရာဖြစ်၏။

(၉) ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ သာဝကသံဃော တပည့်သား သံဃာတော်သည်။ လောကဿ၊ ခပ်သိမ်းသော လောက၏။ အနုတ္တရံ အနုတ္တရော၊ အတုမရှိသော။ ပုညဓေတ္တိ- ပုညဓေတ္တော၊ ကောင်းမှုတည်းဟူသော မျိုးစေ့တို့၏စိုက်ပျိုးရာ လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်၏။

အပါယ်လေးပါး ဆိုသည်ကား

- ၁။ ငရဲ ... ချမ်းသာ အနည်းငယ် မရှိဘဲ၊ မီးတောက်၊ မီးလျှံ၊ ဒါးလှံ စက်တို့၌ ခံရခြင်းကို 'ငရဲ' ဟုခေါ်ပါသည်။
  - ၂။ တိရစ္ဆာန် ... တရားကိုမသိ၊ စားခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ မေထုန် မှီဝဲခြင်း ကိုသာ သိသော သတ္တဝါ၊ မဂ်-ဖိုလ်မှ ဖိလာကန်လုန့် ဖြစ်သော 'သတ္တဝါ'။
  - ၃။ ပြိတ္တာ ... ချမ်းသာသုခမှကင်းဝေးသော ဖုတ်တစ္ဆေ စသော 'သတ္တဝါ'။
  - ၄။ အသုရကာယ် ... စည်းစိမ်ချမ်းသာမြူးထူးခြင်းစသည် တို့ဖြင့် မမြူးထူး မထွန်းပတတ်သော 'သတ္တဝါ'။
(နေ့စံ၍၊ ညဉ့်ခံ၊ ညဉ့်စံ၍၊ နေ့ခံသော သတ္တဝါ)။
- (အပါယ်-ကောင်းမှုနှင့် မပြည့်စုံသော 'ငရဲ')

ကပ် သုံး ပါး

- ၁။ ဒုမ္ဘိက္ခန္ဓရကပ် ... အစာ ခေါင်းပါး ငတ်မှုတ်ခြင်းကြောင့် များစွာ သေကြေပျက်စီးခြင်း။
- ၂။ သတ္တန္တရကပ် ... သေစေတတ်သော ဒါး၊ လှံ၊ သေနတ်စသောလက်နက်တို့ဖြင့် အချင်း

ချင်း တိုက်ခိုက် ထိုးခုတ်၍ များစွာ
သေကြေပျက်စီးခြင်း။

၃။ ရောဂန္ဓရကပ် .... ကူးစက်တတ်သော အနာ ရောဂါ
ကျရောက်သဖြင့် များစွာသေကြေ
ပျက်စီးခြင်း။

(ကပ် - ကာလအပိုင်းအခြား)

အရပ် ပြစ် ရှစ် ပါး

၁။ ငရဲ .... ချမ်းသာအလျဉ်းမရှိသောအရပ်။

၂။ တိရစ္ဆာန် .... မဂ်-ဖိုလ်မှ ဖီလာ ကန့်လန့်ဖြစ်သော
သတ္တဝါ။

၃။ ပြိတ္တာ .... ချမ်းသာသူက ကင်းဝေးသောဖုတ်-
တစ္ဆေစသော သတ္တဝါ။

၄။ အသညဇော .... အရူပဘုံ၊ အသညသတ်ဘုံ။

၅။ ပစ္စန္ဓရော .... ရတနာသုံးပါးမတည်၍ ရိုင်းစိုင်း
သော သူတို့အရပ်။

၆။ ဝိကလိန္ဒြိယ .... ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကျိုး၊ ကန်း၊ ဆံ့၊
အသောသူအဖြစ်။

၇။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ .... မှားသောအယူကိုယူသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
တက္ကဒွန်းဖြစ်ရခြင်း။

၈။ ဗုဒ္ဓသုညောတိဟောဘုကော....ဘုရားမရှိသောအခါကာလ၌
တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေနေသောသူ။

(အရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး-မဂ်ကို ရခြင်းမှ ကင်းသောအရပ် ၈-ပါး)

ရန် သူ မျိုး ငါးပါး

- ၁။ မီး .... လောင်ကျွမ်းစေတတ်သော ဓာတ်တမျိုး။
- ၂။ ရေ .... သောက်၊ ချိုး၊ ဖုတ်၊ လျော်၊ ဆေးကြောရသော အရည်ဓာတ်တမျိုး။
- ၃။ မင်း .... ရေ မြေကို အစိုးရသော လောကသမုတိနတ်။
- ၄။ ခိုးသူ .... သူတပါးပစ္စည်းကိုမသိအောင်တိတ်တဆိတ်ယူတတ်သောသူ။
- ၅။ မချစ်မနှစ်သက်သောသူ .... မိမိကိုမှန်း၍ ပျက်စီးရာ-ပျက်စီးကြောင်း ကြံတတ်သူ။

ဝိပုတ္တိတရား လေးပါး

- ၁။ ဂတိဝိပုတ္တိ .... အပါယ်လေးဘုံ၌ ဖြစ်ခြင်း။
- ၂။ ဥပဓိဝိပုတ္တိ .... ယုတ်ညံ့သော အတ္တဘောကိုရခြင်း။
- ၃။ ကာလဝိပုတ္တိ .... မကောင်းသောမင်းတို့၏ လက်ထက်ဟု ဆိုအပ်သောကာလ။
- ၄။ ပယောဂဝိပုတ္တိ .... မကောင်းသောလုံ့လ ရှိခြင်း။
(ဝိပုတ္တိ = ပျက်စီးခြင်း၊ ဖောက်ပြန်ခြင်း)

ဗျာကနတရား ငါးပါး

- ၁။ ညာတိဗျာသန .... အဆွေ-အမျိုးတို့ ပျက်စီးခြင်း။
- ၂။ ဘောဂဗျာသန .... စည်းစိမ်ဥစ္စာအရာအထူးတို့ပျက်စီးခြင်း။
- ၃။ ရောဂဗျာသန .... အနာရောဂါကြောင့် ပျက်စီးခြင်း။

- ၄။ သီလဗျသန .... ကောင်းသောအကျင့်သီလ ပျက်စီးခြင်း။
- ၅။ ဒိဋ္ဌိဗျသန .... ကောင်းသောအယူဝါဒပျက်စီးခြင်း။
(ဗျသန-ပျက်စီးခြင်း)

ဒုစရိုက် တရား

ဒုစရိုက်သည် - မကောင်းသော အကျင့်ကိုဆိုပါသည်။
ဒုစရိုက်သည် - အကုသိုလ် ဖြစ်ပါသည်။

ကယကံ ၃-ပါး၊ ဝစီကံ ၄-ပါး၊ မနောကံ ၃-ပါး
အားဖြင့် ဒုစရိုက် ၁၀-ပါး ဖြစ်ပါသည်။ ဒုစရိုက် ၁၀-ပါး
တို့တွင် တပါးပါးကို ကမ္မပထမြောက်အောင်လွန်ကျူးမိပါက
အပျိုယ်လေးပါးသို့လားစေတတ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊
ကမ္မပထ မမြောက်သောဒုစရိုက်သည် ဖြစ်လေရာဘဝ၌ အခွင့်
သာသောအခါ ဆင်းရဲစွာသော မကောင်းကျိုးကိုဖြစ်စေတတ်
သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သူ အပေါင်း
တို့သည် ဒုစရိုက် ၁၀-ပါးကို ကောင်းစွာ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။

ဒုစရိုက် ၁၀-ပါး (မကောင်းမှု ၁၀-ပါး)

- ၁။ ပါဏာတိပါတာ .... သူ၏အသက်ကိုသတ်ခြင်း။
- ၂။ အဒိန္နာဒါနာ .... သူ၏ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း။
- ၃။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ .... သူ၏ သားမယားကို မေထုန်
မိဝ်ကျူးလွန်ခြင်း။

(ဤ တရား ၃ - ပါးကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုကျင့်သောကြောင့်
'ကယကံ' ဟုခေါ်ပါသည်)

- ၄။ မုသာဝါစာ .... မဟုတ် မမှန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း။
- ၅။ ပိသုနဝါစာ .... သူနှစ်ယောက် အချစ်ကို ပျက်အောင် ဂုန်းချောခြင်း။
- ၆။ ဗရုသဝါစာ .... ကြမ်းတမ်းသဖြင့် နား မခံသာ သောစကားကို ပြောဆိုခြင်း။
- ၇။ သမ္ပပ္ပလာပဝါစာ .... နိဗ္ဗာန်မှ ဖီလာ ဖြစ်သော သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း။

(ဤ တရား ၄-ပါးကို နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုပြုကျင့်သောကြောင့် 'ဝစီကံ'ဟု ခေါ်ပါသည်။)

- ၈။ အဘိဇ္ဈာ .... သူတပါးစည်းစိမ်ကို ငါ့စည်းစိမ် ဖြစ်ပါစေတော့ဟု ကြံခြင်း။
- ၉။ ဗျာပါဒ .... သူတပါး ပျက်စီးစေ လိုသော ဒွေးသရိုခြင်း။
- ၁၀။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ .... မှားသော အယူကို ယူခြင်း။

(ဤ တရား ၃-ပါးကို စိတ်ဖြင့် အောက်မေ့ပြုကျင့်ခြင်းကြောင့် 'မနောကံ'ဟု ခေါ်ပါသည်။)

မင်္ဂလာတရား ၃၈ - ပါး

- ၁။ လူမိုက်ကို ရှောင်ကြဉ်ရမည်။
- ၂။ ပညာရှိသောသူကို မှီဝဲဆည်းကပ်ရပါမည်။
- ၃။ ပူဇော်ထိုက်သောသူကို ပူဇော်ရပါမည်။

- ၄။ တင့်အပ် လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေရပါမည်။
- ၅။ ရှေးကပြုခဲ့ဘူးသော ကောင်းမှုရှိရပါမည်။
- ၆။ မကောင်းမှုကို မပြုမိအောင် မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ရပါမည်။
- ၇။ အကြားအမြင်များအောင် လုံ့လပြုရပါမည်။
- ၈။ အပြစ်မရှိသောအတတ်ကို တတ်ရပါမည်။
- ၉။ လူ့ဝိနည်း၊ ရဟန်းဝိနည်း တရားတော်ကို ကောင်းစွာ သင်-အံ လေ့ကျက်ရပါမည်။
- ၁၀။ တရားလမ်းကြောင်းသင့်၍ ကောင်းမြတ်သော စကားကို ဆိုရပါမည်။
- ၁၁။ အမိ-အဘတို့ကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူရပါမည်။
- ၁၂။ သား မယားတို့ကို သင်္ဂြိုဟ် ထောက်ပံ့ရပါမည်။
- ၁၃။ အကုသိုလ် အနှောင့်အယှက်မရှိသော အလုပ်ကို လုပ်၍ အသက်မွေး ရပါမည်။
- ၁၄။ နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တ၍ အလှူပေးရပါမည်။
- ၁၅။ တရားနှင့်လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရပါမည်။
- ၁၆။ အဆွေ-အမျိုးတို့အား ပေးကမ်း ထောက်ပံ့ရပါမည်။
- ၁၇။ လောက၌ အပြစ်မရှိ၊ သံသရာ၌လည်း အပြစ်မရှိသော အမှုကို ပြုရပါမည်။
- ၁၈။ မကောင်းမှုမှ ဝေးစွာ ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။
- ၁၉။ မကောင်းမှုမှ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး၊ သုံးပါးဖြင့် အထူး ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။
- ၂၀။ မူးယစ်စေတတ်သော သေရည်-သေရက်ကို သောက် စားခြင်း၊ ရှုရှုက်ခြင်းမှ ကောင်းစွာရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။

- ၂၁။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မမေ့မလျော့ရပါ။
- ၂၂။ ရှိသေထိုက်သောသူကို ရှိသေရပါမည်။
- ၂၃။ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချရပါမည်။
- ၂၄။ ရသမျှပစ္စည်း - ဥစ္စာနှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ရပါမည်။
- ၂၅။ သူတထူး၏ ကျေးဇူးကို သိရပါမည်။
- ၂၆။ သင့်တင့် လျှောက်ပတ်သော အခါ၌ တရားတော်ကို နာယူရပါမည်။
- ၂၇။ သည်းခံရပါမည်။
- ၂၈။ သူတော်ကောင်းတို့ ဆိုဆုံးမသောစကားကိုကောင်းစွာ နာယူရပါမည်။
- ၂၉။ ရဟန်း၊ သံဃာတို့ကိုရှိသေလေးမြတ်စွာ ဖူးမြင်ရပါမည်။
- ၃၀။ သင့်တင့် လျှောက်ပတ်သော အခါ၌ တရားတော်ကို ဆွေးနွေး မေးမြန်းရပါမည်။
- ၃၁။ မကောင်းမှုကို မပြုမိအောင် ခြိုးခြံစွာကျင့်ရမည်။
- ၃၂။ မေထုန်အကျင့်မှ ကင်းသော မြတ်သော အကျင့်ကိုကျင့် ရပါမည်။
- ၃၃။ သစ္စာလေးပါးတရားကို ကောင်းစွာသိမြင်ရပါမည်။
- ၃၄။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မျက်မှောက်ပြုရပါမည်။
- ၃၅။ လောကဓံတရားရှစ်ပါးနှင့် တွေ့ကြုံသော်လည်း တုန်လှုပ် ခြင်းမဖြစ်ရအောင် မိမိစိတ်ကို ထိန်းရပါမည်။
- ၃၆။ စိုးရိမ်ခြင်းမဖြစ်ရအောင် စိတ်ကို ထိန်းရပါမည်။
- ၃၇။ လောဘ-ဒေါသ-မောဟ-ဟူသ၍ မြူမှုမရှိစေရပါ။
- ၃၈။ ကြောက်ခြင်းဟူသော ဘေးလည်း မရှိစေရပါ။

ပုညကြိယာ ၁၀-ပါး (ကောင်းမှုဆယ်ပါး)။

- ၁။ ဒါန .... အလှူပေးခြင်း။
- ၂။ သီလ .... သီတင်းသီလဆောက်တည်ခြင်း။
- ၃။ ဘာဝနာ .... ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာကို စီးဖြန်းခြင်း။
- ၄။ အပစာယန ... မိဘ-ဆရာ ရတနာသုံးပါးအား အရိုအသေပူဇော်ခြင်း။
- ၅။ ဝေယျာဝစ္စ — မိဘ-ဆရာ ရတနာသုံးပါး၏ အမှုကို ပြုခြင်း။
- ၆။ ပတ္တိဒါန — မိမိကုသိုလ်ကို သူတပါးအား အမျှပေးဝေခြင်း။
- ၇။ ပတ္တနုမောဒနာ သူတပါး၏ ကုသိုလ်ကို သွားရခေါ်ခြင်း။
- ၈။ ဓမ္မသဝနာ — တရားတော် နာယူခြင်း။
- ၉။ ဓမ္မဒေသနာ ... သူတပါး တို့အား တရား ဟောပြောခြင်း။
- ၁၀။ ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မ — ဖြောင့်မတ်စွာ ကောင်းသော အယူကို ယူခြင်း။

မဂ္ဂင် ၈-ပါး

မဂ္ဂင် ၈-ပါးဟူသည်ကား ကိလေသံ တို့ကို ဖျက်ဆီးတတ်၍ ဝဋ်ဆင်းရဲတို့၏ ချုပ်ကုန်ကြောင်း နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်စေတတ်သော တရားကို ခေါ်ပါသည်။

- ၁။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ... သစ္စာလေးပါး တရားကို ကောင်းစွာ မြင်ခြင်း။
- ၂။ သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ ... ကာမ ဝိတက်၊ ဗျာပါဒ ဝိတက်၊ ဝီဟိံသဝိတက်မှ ကင်း၍ ကောင်းသော အကြံကိုကြံခြင်း။
- ၃။ သမ္မာဝါစာ ... ဝစီ ဒုစရိုက် လေးပါးမှ ကြဉ်၍ ကောင်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း။
- ၄။ သမ္မာကမ္မန္တော ... ကာယ ဒုစရိုက် သုံးပါးမှ ကြဉ်၍ ကောင်းသော အမှုကို ပြုခြင်း။
- ၅။ သမ္မာအာဇီဝေါ ... ယုတ် မာ သော အသက်မွေးကြောင်း ဖြစ်သော အဓမ္မိက ဝါဏိဇ္ဇ ကုန်သွယ်ခြင်း ငါးပါးမှ ကြဉ်၍ သီလကို နှလုံး သွင်း၍ ကောင်းစွာအသက်မွေးခြင်း။
- ၆။ သမ္မာဝါယမော ... အကုသိုလ် တရားတို့ကို မဖြစ်စေမူ၍ မဖြစ် မရှိသေးသော ကုသိုလ် တရား တို့ကို ဖြစ်အောင် လုံ့လ ပြုခြင်း။
- ၇။ သမ္မာသတိ ... မိမိ ခန္ဓာကိုယ်၌ နိဝရဏ စသော တရားတို့ကို အဖန်တလဲလဲ မဖြစ်ရအောင် ကောင်းစွာ အောက်မေ့ခြင်း၊ ရှုခြင်း။

၈။ သမ္မာသမာဓိ --- ဝိတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာ ကာမ
 တို့မှ ဆိတ်၍ အကုသိုလ် ဖြစ်ကုန်
 သော တရားတို့ကို ပယ်ပြီးလျှင်
 ကုသိုလ် တရားတို့ကို မဖောက်
 မပြန် အာရုံ၌ တည်ကြည်မြဲမြံစွာ
 ထားနိုင်ခြင်း။

ဩကာသ ရှိခိုးခွင့်ပြုပါဘုရား၊ (၀၇) ကန်တော့ခွင့်ပြုပါ
 ဘုရား။

ခင်ပွန်းကြီး ၁၀-ပါး

- ၁။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရား၊
- ၂။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊
- ၃။ ရဟန္တာ၊
- ၄။ လကျာရံ-လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကကြီးများ၊
- ၅။ အမိဖြစ်သူ၊
- ၆။ အဘဖြစ်သူ၊
- ၇။ လေးစားထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊
- ၈။ မိမိအား သင်ပြဆုံးဘူးသော ဆရာသမား၊
- ၉။ အလှူဒါန၊ သီတင်းသီလနှင့် မွေ့လျော်သူ၊
- ၁၀။ အသိဉာဏ် ရှင်းလင်းအောင် ဟောပြောတတ်သူများ။

ပူဇော်ထိုက်သော ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကိုပြစ်မှားကျူးလွန်
 သော သူတို့မှာ ယခုမျက်မှောက်ဘဝမှာပင် အကြွေးမထားဘဲ
 လက်ငင်းဒုက္ခတွေနှင့် တွေ့ကြုံနိုင်ကြတဲ့ အပြစ်ဒဏ်တွေမှာ....

ဒဏ် ၁၀ - ပါး

- ၁။ ဆင်းရဲသော ဝေဒနာ ပြင်းပြစွာ ခံစားရတတ်ခြင်း။
- ၂။ ပစ္စည်း ဥစ္စာ နေ ကုန်ခမ်း ပျက်စီးတတ်ခြင်း။
- ၃။ ခန္ဓာပျက်ပြုန်းပြီး အသက်သေဆုံးရတတ်ခြင်း။
- ၄။ မိမိကိုယ်မှာ နှုနာရောဂါ စွဲကပ်တတ်ခြင်း။
- ၅။ စိတ်ဖောက်ပြန်-ရှူးသွပ်တတ်ခြင်း။
- ၆။ အစိုးရတို့ မကြော်နပ်မှုကြောင့် ရာထူးကျခြင်း။
မင်းဘေး မင်းဒဏ်တွေ ကျခံရတတ်ခြင်း။
- ၇။ သူတပါး၏ မတရားစွပ်စွဲခံရခြင်း။
- ၈။ စည်းစိမ်သော်လည်း ပြုန်းတီး ပျက်စီးတတ်ခြင်း။
- ၉။ မိမိဆွေမျိုးသားချင်းသော်လည်း ပျက်စီးတတ်ခြင်း။
- ၁၀။ မိမိနေအိမ်ကို မီးလောင်ခံရတတ်ခြင်း၊ သေလွန်သည့်
အခါ အပါယ်လေးဘုံသို့ ကျရောက် စေနိုင်ပါသည်။

သူတပါးအသက်ကို သတ်ခြင်း၏အပြစ်ဒဏ်များ

- ၁။ သူတပါးအသက်ကို သတ်လျှင် အပါယ်ငရဲ ကျမည်။
အပါယ်ငရဲမှလွတ်၍ လူ့ဘဝကို ရောက်လာပြန်လျှင်
လည်း—
- ၂။ အနာရောဂါများမည်။
(ရောဂါအကြီးအကျယ် စွဲတတ်သည်)
- ၃။ အကျည်းတန် - အရုပ်ဆိုးမည်။
- ၄။ သေခြင်းဆိုးနှင့် သေတတ်သည်။ (အသတ်ခံရမည်)
- ၅။ အသက်တိုမည်။ (သက်တမ်းစေ့ မနေရ)

- ၆။ အလွန်ချစ်သော လင်မယားပင် မုန်းတတ်သည်-ကဲ့
တတ်သည်။
- ၇။ အခြွေအရံ ပျက်တတ်သည်။
- ၈။ အင်္ဂါကြီး-ငယ် ချိုတဲ့တတ်သည်။
(မသန်-မစွမ်းဖြစ်တတ်သည်)
- ၉။ လူစဉ်မမီ လူတန်းမစေ့ ဖြစ်တတ်သည်။

သူတပါး အသက်ကို မသတ်ဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ အကျိုးများ

- ၁။ နတ်ရွာသို့ ဂတိရောက်မည်။
- ၂။ အနာရောဂါ ကင်းရှင်း၍ ကျန်းမာမည်။
- ၃။ ရုပ်ရည်ချောမောလှပမည်။
- ၄။ အသတ်မခံရ၊ သေခြင်းဆိုးနှင့် မသေရ။
- ၅။ အသက်ရှည်မည်။
- ၆။ လူချစ်-လူခင်ပေါ်မည်။
- ၇။ လင်နှင့်မယား ချစ်မဏ္ဍိုင်ခိုင်မြဲမည်။
- ၈။ အခြွေအရံများမည်။
- ၉။ အင်္ဂါကြီး-ငယ်တို့ ဥပဓိရုပ် ခန့်ငြားမည်။
- ၁၀။ လူတန်းစေ့ လူစဉ်မီ၍ လူလုံး - လူဖန် ကောင်းမည်။
သန်မာထွားကြိုင်းမည်။

ခိုး၊ ဆိုး၊ တိုက်ခိုက်ခြင်း၏ အပြစ်ဒဏ်များ

- ၁။ အပါယ်ငရဲကျခြင်း။
- ၂။ ပစ္စည်း ဥစ္စာ မဲ့တတ်ခြင်း။
- ၃။ ငတ်မုတ်ခြင်း။

- ၄။ အလိုရှိသောအရာကို မရနိုင်ခြင်း။
- ၅။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီးတတ်ခြင်း။
- ၆။ သူခိုး၊ ခိုး၊ ဓားပြတိုက်၊ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရခြင်း။
- ၇။ မီးလောင်ခံရခြင်း။
- ၈။ အမွေခံ သားဆိုး - သမီးဆိုး နှိပ်စက်တတ်ခြင်း။
- ၉။ ရေဘေးသင့်တတ်ခြင်း။
- ၁၀။ မင်းဘေးသင့်တတ်ခြင်း။
- ၁၁။ ပေးပါ၊ ကမ်းပါနှင့် လမ်းတကာလျှောက်တောင်းစားရခြင်း။

ခိုး၊ ဆိုး၊ တိုက်ခိုက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏အကျိုးများ

- ၁။ နတ်ပြည်-နတ်ရွာ ကောင်းရာ ရောက်နိုင်ခြင်း။
- ၂။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါများခြင်း။
- ၃။ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း။
- ၄။ လိုတရနိုင်ခြင်း။
- ၅။ လုပ်ငန်း၊ ကိုင်ငန်း၊ အဆင်ပြေ၍ ကြီးပွားခြင်း။
- ၆။ သူခိုး၊ ခိုး၊ ဓားပြတိုက်၊ ခါးပိုက်နှိုက် မခံရခြင်း။
- ၇။ ရေမြော၊ မီးလောင် မခံရခြင်း။
- ၈။ အမွေခံ သားဆိုး - သမီးဆိုးတို့ မဖြုန်းတီးနိုင်ခြင်း။
- ၉။ မင်းဘေး-မင်းဒဏ် မခံရခြင်း။
- ၁၀။ ရိုးသားခြင်းကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိခြင်း။
- ၁၁။ အကျင့်သီလကောင်းသောကြောင့် ကြည်ညိုလေးစားခံရခြင်း။

သူတပါးသားမယားကို လွန်ကျူးခြင်း၏အပြစ်ဒဏ်များ

- ၁။ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံ- ကျူးလွန်သူသည် အပါယ် ကျမည်။
- ၂။ အပါယ်ဝရဲမှ လွတ်လာလျှင် နပုံးပဏ္ဍုက် ဖြစ်တတ် သည်။
- ၃။ မိန်းမဖြစ်တတ်သည်။
- ၄။ ဘဝများစွာ ကြင်ယာကင်းတတ်သည်။ ချစ်သူနှင့် ကွဲတတ်သည်။
- ၅။ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရ၊ တောင်းခံစားရတတ်သည်။
- ၆။ ကုဋ္ဌနုနာရောဂါကြီး စွဲတတ်သည်။
- ၇။ အရည်တရွဲရွဲဖြစ်တတ်သည်။
- ၈။ မ, လိုက်သူအား လူမုန်းများသည်။
- ၉။ ရန်သူပေါ်သည်။
- ၁၀။ မျက်နှာပျက်၍ အရှက်ကွဲတတ်သည်။
- ၁၁။ ယေခကျားဖြစ်ယင်လဲ ဘဝများစွာ အမျိုးယုတ် ဖြစ် တတ်သည်။
- ၁၂။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျ သောကများတတ်သည်။

သူတပါး သားမယားကို လွန်ကျူးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ အကျိုးများ—

- ၁။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံရှောင်ကြဉ်လျှင် နတ်ရွာသုဂတိ ရောက်မည်။
- ၂။ ဘဝတိုင်း ယေခကျားကောင်း-ယေခကျားမြတ် ဖြစ် နိုင်သည်။

- ၃။ ချစ်သူ-ခင်သူ၊ လူအကြည်ညိုပေါမည်။
- ၄။ ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်ရမည်။
- ၅။ ဂုဏ်သတင်း- ပျံ့သင်းမွှေးကြိုင်မည်။
- ၆။ ကိုယ်အင်္ဂါပြေပြစ်မည်၊ ချောမောလှပမည်။
- ၇။ စိုးရိမ် ကြောင့်ကျ ကင်းမည်။
- ၈။ အနာကြီးရောဂါ မစွဲကပ်နိုင်။

မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်း၏ အပြစ်ဒဏ်များ

- ၁။ မဟုတ်မမှန်ပြောလျှင် အပါယ်ကျမည်။
- ၂။ အပါယ်မှ လွတ်လာပြန်လျှင်လည်း ဘဝများစွာအသံ မကောင်း ဖြစ်မည်၊ အသံပျက်မည်။
- ၃။ စကားမပီသ ဆွံ့မည်၊ စကားထစ်တတ်သည်။
- ၄။ မိမိက မည်မျှ အမှန်ကို ပြောသော်လည်း အများက မယုံမကြည် ရှိမည်။
- ၅။ သွားရည်တစိုစို ယိုတတ်သည်။
- ၆။ ပါးစပ်မြဲတတ်သည်။
- ၇။ နှုတ်ခမ်းကဲ့တတ်သည်၊ နှုတ်ခမ်းတိုတတ်သည်။
- ၈။ သွားကြဲတတ်သည်။

မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ အကျိုးများ

- ၁။ မုသာဝါဒသိက္ခာပုဒ်ကို ထိန်းသူများ၊ မလိမ်မညာသူ များသည် ကွယ်လွန်လျှင် နတ်ပြည်ရောက်မည်။
- ၂။ အသံကောင်းမည်၊ ကြားရသူတိုင်း ဘဝင်ခိုက်အောင် နှစ်ခြိုက်စေမည်။

- ၃။ မဆွံ့မအ၊ စကားပီသမည်၊ ဩဇာရှိမည်။
- ၄။ လူတကာယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ခံယူရရှိမည်။
- ၅။ အာနံ့ မှေးမည်။
- ၆။ သွားကလေးများ ပုလဲသွယ်လိုနေမည်။
- ၇။ နှုတ်ခမ်းက လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် လှပမည်။
- ၈။ ပါးစပ်ပြဲပြဲ နှုတ်ခမ်းတိုတို ဘယ်ဘဝမှမဖြစ်။

မူးယစ်စေတတ်သော အရာများကို သောက်စားခြင်း၏ အပြစ်ဒဏ်များ

- ၁။ သေလျှင် အပါယ်ငရဲကျခြင်း။
- ၂။ ဘဝများစွာ အသိပညာကင်းခြင်း။
- ၃။ သတိချွတ်ယွင်း-မေ့တတ်ခြင်း။
- ၄။ အရှက်-အကြောက် ကင်းခြင်း။
- ၅။ အရူး-အနှမ်း ဖြစ်တတ်ခြင်း။
- ၆။ ဒေါသ-မျက်မာန် ခက်ထန်ခြင်း။
- ၇။ အပျင်းထူခြင်း။
- ၈။ ကျေးဇူးကန်းခြင်း။
- ၉။ ဒုစရိုက်အားလုံးကို ကျူးလွန်နိုင်ခြင်း။

မူးယစ်စေတတ်သော အရာများကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ အကျိုးများ

- ၁။ အမှုကြီးငယ်ကို သိလွယ်ခြင်း။
- ၂။ အမြဲတန်း သတိရှိခြင်း။
- ၃။ မရူးသွတ်ခြင်း။

- ၄။ အရာခပ်သိမ်းကို သိနိုင်ခြင်း။
- ၅။ အပျင်းမထူခြင်း။
- ၆။ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် မချွတ်ယှင်းခြင်း။
- ၇။ မဆွံ့-မအာခြင်း။
- ၈။ မူးယစ်ခြင်း မရှိခြင်း။
- ၉။ မေ့လျော့မှု မရှိခြင်း။
- ၁၀။ မတော့ဝေခြင်း။
- ၁၁။ ထိတ်လန့်မှု မရှိခြင်း။
- ၁၂။ ကြောက်ရွံ့မှု မရှိခြင်း။
- ၁၃။ ငြိတုယံမှု မရှိခြင်း။
- ၁၄။ စကားမှန်ခြင်း။
- ၁၅။ ဂုံးမတိုက်တတ်ခြင်း။
- ၁၆။ ကြမ်းတမ်းသော စကားမရှိခြင်း။
- ၁၇။ ပြိန်ဖျင်းသော စကားမရှိခြင်း။
- ၁၈။ နေ့-ည ပတ်လုံး မပျင်းမရဲခြင်း။
- ၁၉။ သူ့ကျေးဇူးကို သိခြင်း။
- ၂၀။ သူ့ကျေးဇူးကို ပြောလေ့ရှိခြင်း။
- ၂၁။ ဝန်မတိုခြင်း။
- ၂၂။ ပေးကမ်းလေ့ရှိခြင်း။
- ၂၃။ အကျင့်သီလရှိခြင်း။
- ၂၄။ ဖြောင့်မတ်သော စိတ်ရှိခြင်း။
- ၂၅။ အမျက်ဒေါသနည်းခြင်း။
- ၂၆။ မကောင်းမှုမှ ရှက်ခြင်း။
- ၂၇။ မကောင်းမှုမှ လန့်ခြင်း။

၂၇။ ဖြောင့်မတ်သော အယူရှိခြင်း။

၂၉။ ကြီးသော ပညာရှိခြင်း။

၃၀။ ထိုးထွင်းသော ပညာရှိခြင်း။

၃၁။ အထူးထူး အပြားပြားသိနိုင်သော ပညာရှိခြင်း။

၃၂။ မိမိ-သူတပါး အကျိုးစီးပွား၌ လိမ္မာစွာရှိခြင်း။

အထက်ဖော်ပြပါအပြစ်ဒဏ်များသည်အလွန်တရာကြောက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအပြစ်ဒဏ်များမှ လွတ်ကင်း၍ အထက်ဖော်ပြပါ အကျိုးကျေးဇူးများကို ခံစားစံစားနိုင်ရန် ယခုအချိန်မှစ၍ ငါးပါးသီလကို စောင့်ထိန်းကြပါဟု စေတနာကောင်းဖြင့် တိုက်တွန်းအပ်ပါကြောင်း။

ယခုအချိန်ကာလသည် ဘုရားပွင့်တော်မူရာ သာသနာတော် ရှိရာ အခွင့်အခါကောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအခါကောင်းကို ရပ်ပြစ် ရှစ်ပါးမှ လွတ်မြောက်သောကြောင့် “ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒနဝမခဏ” ဟု ခေါ်ဆိုပါသည်။

လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး၌ ကျွမ်းကျင်သူသည် ချိုးစေ့စိုက်ပျိုးကြဲချချိန်ကို မလွန်စေသကဲ့သို့ ဉာဏ်ပညာရှိသူ အမျိုးကောင်းသား-သမီးတို့သည် ဤ“ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒနဝမခဏ” ကို မိမိအတွက် အကျိုးမရှိဘဲ မကုန်လွန်စေသင့်ဟု မှတ်အပ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့် ယနေ့မှစ၍ ငါးပါးသီလထိန်းပြီး မင်္ဂ-မိုလ် နိဗ္ဗာန်တရားကို ကြိုးစား အားထုတ်ကြပါဟု ထပ်လောင်း၍ စေတနာကောင်းဖြင့် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်အပ်ပါကြောင်း သူတော်ကောင်း-မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား။

သုဘလုလင်၏ လျှောက်ထားချက်

မြတ်စွာဘုရား... ၊ ဤလောက၌ နေထိုင်ကြသူ အပေါင်းတို့သည် လူအချင်းချင်းတူညီကြပါလျက် အရာရာ၌ ညီတူညီမျှ မဟုတ်မူ၍ အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်ကွဲပြား ထူးခြားနေကြပါသည်။

ကွဲပြားခြားနားပုံ

- ၁ (က) အချို့သူတို့မှာ အသက်တို၍၊
အချို့သူတို့မှာ အသက်ရှည်ပါကုန်သည်။
- ၂ (က) အချို့သူတို့မှာ မကျန်းမမာ အနာရောဂါများ၍၊
(ခ) အချို့သူတို့မှာ ရောဂါကင်းရှင်း ကျန်းမာခြင်း ရှိကြပါသည်။
- ၃ (က) အချို့သူတို့မှာ အရပ်ဆိုး၍၊
(ခ) အချို့သူတို့မှာ အဆင်းလှကြပါသည်။
- ၄ (က) အချို့သူတို့မှာ ဘုန်းတန်ခိုးနည်းပါး၍၊
(ခ) အချို့သူတို့မှာ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးကြပါသည်။
- ၅ (က) အချို့သူတို့မှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍၊
(ခ) အချို့သူတို့မှာ ပေါများကြွယ်ဝကြပါသည်။
- ၆ (က) အချို့သူတို့မှာ အမျိုးယုတ်နိမ့်၍၊
(ခ) အချို့သူတို့မှာ အမျိုးမြင့်မြတ်ကြပါသည်။
- ၇ (က) အချို့သူတို့မှာ ပညာဉာဏ်နည်းပါး၍၊
(ခ) အချို့သူတို့မှာ ပညာဉာဏ် များပြားလှပါသည်။

ဤသို့ ကွဲလွဲခြားနားကြခြင်းသည် "အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ပါနည်း" ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူချက်

ကံသာလျှင် အားကိုးရာ အစစ်ဖြစ်ပုံ

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက...

“ သုဘလုလင် ... လောက၌ လူများသာမက အလုံးစုံသော သတ္တဝါဟူသမျှတို့သည်....၊

၁။ ကံ-သာလျှင် ဥစ္စာရှိကြကုန်၏။

၂။ ကံ-သာလျှင် အမွေအနှစ်ရှိကြကုန်၏။

၃။ ကံ-သာလျှင် အဆွေအမျိုး ရှိကြကုန်၏။

၄။ ကံ-သာလျှင် အဆွေ-ခင်ပွန်း ရှိကြကုန်၏။

၅။ ကံ-သာလျှင် ကိုးကွယ်အားထားရာ ရှိကြကုန်၏။

ထိုကံ-တရားသည်ပင်လျှင် သတ္တဝါ ဟူသမျှတို့ကို အယုတ်

အလတ်၊ အမြတ် စသည် ထူးခြားကွဲလွဲအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ဝေလေသည်” ဟု မိန့်တော် မူလေသည်။

အကြောင်း-အကျိုး ဆက်သွယ်ဟောကြားတော်မူချက်

၁ (က) အသက်တိုခြင်း။ ။ လောက၌ မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ သတ္တဝါတို့အား သနား ကြင်နာမှုမရှိသူ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ သတ် ဖြတ်လေ့ရှိ၏။ ထိုသူသည် ထို သတ်ဖြတ်မှု အကုသိုလ် ကံ ကြောင့် သေ သည့် အခြားမဲ့၌ ‘ငရဲ’ သို့ ကျရောက်၏။ ငရဲ၌ မကျရောက်မူ၍ လူဖြစ်လာပြန်လျှင် အသက်တို၏။ ဆူ အသက် ကို သတ်မှု အကုသိုလ်သည် အသက်တိုကြောင်း အကျင့် ဖြစ်၏။

၄) အသက်ရှည်ခြင်း။ ။ အကြင်သူသည် သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ရန် ရှက်ကြောက်၏။ သနားညွှာတာမှုရှိ၏။ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွား၌ အစဉ် စောင့်ရှောက်လေ့ရှိ၏။ ထိုသူသည် ထိုကောင်းမှု ကုသိုလ်ကံကြောင့် သေသည့် အခြားမဲ့၌ နတ်ပြည်သို့ရောက်ရ၏။ လူဖြစ်လာပြန်လျှင် အသက်ရှည်၏။ သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် အသက်ရှည်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်၏။

၂/က အနာရောဂါများခြင်း။ ။ လောက၌ မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ (သတ္တဝါ၏အသက်ကိုသတ်မှု၌) ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်ရုံသာ ဒုတ်၊ ဒါး၊ လက်နက်စသည်ဖြင့် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်လေ့ရှိ၏။ ထိုသူသည် ထိုညှင်းပန်း မှ အကုသိုလ် ကံကြောင့် သေသည့် အခြားမဲ့၌ ငရဲ၌ ကျရောက်ရာ၏။ လူဖြစ်လာပြန်လျှင် အနာရောဂါများ၏။ သတ္တဝါတို့အား ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းသည် အနာရောဂါများကြောင်း အကျင့်ဖြစ်၏။

(ခ) အနာရောဂါကင်းရှင်းခြင်း။ ။ အကြင်သူသည် သနားကြင်နာခြင်းရှိ၏။ ထိုသူသည် ထိုကုသိုလ်ကံကြောင့် သေသည့် အခြားမဲ့၌ နတ်ပြည်သို့ရောက်ရာ၏။ လူဖြစ်လာပြန်လျှင် အနာရောဂါကင်း၏။ သတ္တဝါတို့အား ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှု မရှိခြင်းသည် အနာရောဂါကင်းရှင်းကြောင်း အကျင့်ဖြစ်၏။

၃ (က) အဆင်းမလှခြင်း။ ။ လောက၌ မိန်းမ ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ အမျက်ဒေါသထွက်လေ့ရှိ၏။ (သုတပါးအပေါ်၌) ချုပ်ချယ်လိမ္မာများ၏။ မဖြစ်လောက်သော အကြောင်းကို အစွဲပြု၍ အမျက်ထွက်လေ့ရှိ၏။ (အမျက်ထွက်ရမည့်အကြောင်းမဟုတ်ဘဲ လျက်လည်းအမျက်ထွက်လေ့ရှိ၏) ထိုသူသည် ထိုအကုသိုလ်ကြောင့် သေသည့် အခြားမဲ့၌ ငရဲ၌ကျရောက်၏။ လူဖြစ်လာပြန်လျှင် အဆင်း လှခြင်း မရှိ။ (သတ္တဝါတို့အပေါ်၌) အမျက်ဒေါသများခြင်းတို့သည် အဆင်းမလှကြောင်း အကျင့်ဖြစ်၏။

(ခ) အဆင်း လှခြင်း။ ။ အကြင် သူသည် အမျက်ဒေါသ ထွက်လေ့မရှိ။ ချုပ်ချယ်လိမ္မာလည်း မရှိ။ (သာမန်အကြောင်းမျှကို အစွဲပြု၍ အမျက်ထွက်လေ့မရှိ)။ အမျက်ဒေါသကို သိမ်းဆည်းလေ့ရှိ၏။ ထိုသူသည် ထိုကုသိုလ်ကံကြောင့် သေသည်၏အခြားမဲ့၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရာ၏။ လူဖြစ်လာပြန်လျှင် အဆင်းလှ၏။ အမျက်ဒေါသ မထွက်ခြင်း စသည်သည် အဆင်းလှကြောင်းအကျင့် ဖြစ်၏။

၄ (က) ဘုန်း၊ တန်ခိုး နည်းခြင်း။ ။ လောက၌ မိန်းမ ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ သူတပါးတို့၌ လာဘ်ပေါများခြင်း၊ (သူတပါးတို့) အရိုအသေခံရခြင်း၊ အလေးအမြတ်ခံရခြင်း၊ အပူဇော် - အကန်တော့ ခံရခြင်းတို့၌ ငြူစုစောင်းမြောင်းမှု ဣစ္ဆာ) သဘောထားလေ့ရှိ၏။ ထိုသူသည် ထိုအကုသိုလ် ကံကြောင့်

သေသည့် အခြားမဲ့၌ ငရဲကျရောက်ရာ၏။ လူဖြစ်
လာပြန်လျှင် ဘုန်းတန်ခိုးနည်းပါး၏။ သူတပါးတို့
၏ ပစ္စည်း-ဥစ္စာ လာဘ်ပေါများမှု စသည် ၌ ငြူစု
စောင်းမြောင်းမှု သဘောထားရှိခြင်းသည် ဘုန်း
တန်ခိုးနည်းပါးကြောင်း အကျင့်ဖြစ်၏။

(ခ)

ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးမားခြင်း။ ။ အကြင် သူသည်
သူတပါးတို့၌ လာဘ်ပေါများခြင်း၊ ပစ္စည်း-ဥစ္စာ
ပေါများခြင်း၊ အရိုအသေခံရခြင်း၊ အလေးအမြတ်
ခံရခြင်း။ အပူဇော်-အကန်တော့ခံရခြင်းတို့၌ ငြူစု
စောင်းမြောင်းမှု (ဣဿာ) သဘောမရှိ။ ထိုသူ
သည် ထိုကုသိုလ်ကြောင့် သေသည့်အခြားမဲ့၌ နတ်
ပြည်သို့ ရောက်ရာ၏။ လူဖြစ်လာပြန်လျှင် ဘုန်းတန်
ခိုးကြီးမား၏။ သူတပါးတို့၏ ပစ္စည်း-ဥစ္စာလာဘ်
ပေါများမှုစသည်၌ ငြူစုစောင်းမြောင်းမှု မရှိခြင်း
သည် ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးမားကြောင်းအကျင့်ဖြစ်၏။

၅ (က)

ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်း။ ။ လောက၌ မိန်းမ ဖြစ်
စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ ရဟန်း-ပုဏ္ဏားတို့အား
ထမင်း-အဖျော်၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်၊ အဝတ်သင်္ကန်း
ယာဉ် (ဘိနပ်)၊ ပန်း၊ နံ့သာ၊ နံ့သာပြောင်း၊
အိပ်ရာ၊ နေရာ၊ ဆီမီးဟူသော ဒါနဝတ္ထု (၁၀)
ပါးတို့ကို ပေးလှူလေ့မရှိ။ ထိုသူသည်ထိုအကုသိုလ်
ကံကြောင့် သေသည့်အခြားမဲ့၌ ငရဲ၌ ကျရောက်ရာ
၏။ လူဖြစ်လာပြန်လျှင် ဆင်းရဲနွမ်းပါး၏။ ထမင်း

အဖျော်စသည် ဒါနဝတ္ထုတို့ကိုမပေးလှူခြင်းသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြောင်း အကျင့်ဖြစ်၏။

(ခ) ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း။ ။ အကြင်သူသည် ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့အား ထမင်း၊ အဖျော် စသည် ဒါနဝတ္ထု (၁၀) ပါးတို့ကို ပေးလှူ၏။ ထိုသူသည် ထိုကုသိုလ်ကြောင့် သေသည့် အခြားမဲ့၌ နတ်ပြည် သို့ ရောက်ရာ၏။ လူဖြစ်လာပြန်လျှင် ချမ်းသာကြွယ်ဝ၏။ ထမင်း၊ အဖျော်စသည် ဒါနဝတ္ထုတို့ကို ပေးလှူခြင်းသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြောင်း အကျင့်ဖြစ်၏။

၆ (က) အမျိုးယုတ်နိမ့်ခြင်း။ ။ လောက၌ မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ အလွန်မာနကြီး၏။ ရှိခိုးထိုက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ရှိမခိုး၊ ခရီးဦးကြိုထိုက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ခရီးဦး မကြိုဆို၊ နေရာပေးထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း နေရာမပေး၊ ခရီးလမ်းဖယ်ပေးထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ခရီးလမ်း ဖယ်မပေး၊ ရှိသေလေးမြတ်-ပူဇော်ထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ရှိသေလေးမြတ်-ပူဇော်ခြင်းမရှိ၊ ထိုသူသည် ထိုအကုသိုလ်ကံကြောင့် သေသည့်အခြားမဲ့၌ ငရဲ၌ ကျရောက်ရာ၏။ လူဖြစ်လာပြန်လျှင် အမျိုး (ဇာတ်) ယုတ်နိမ့်ခြင်းဖြစ်၏။ အလွန်မာနကြီးခြင်း ရှိခိုးထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှိမခိုးခြင်း စသည်သည် အမျိုးယုတ်နိမ့်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်၏။

၆ (ခ) အမျိုး မြင့်မြတ်ခြင်း။ ။အကြင် သူသည် မာန်
 မာနမရှိ၊ ရှိခိုးထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ရှိခိုး၏။
 ခရီးဦးကြို ထိုက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ခရီးဦးကြို၏။
 နေရာပေးထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း နေရာပေး၏။
 ခရီးလမ်းဖယ်ပေးထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ခရီး
 လမ်း ဖယ်ပေး၏။ ရှိသေလေးမြတ်ပူဇော်စာပ်သည့်
 ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ရှိသေလေးမြတ် ပူဇော်ခြင်းရှိ၏။
 ထိုသူသည် ထိုကုသိုလ်ကံကြောင့် သေသည့် အခြား
 မဲ့၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရာ၏။ လူဖြစ်လာပြန်လျှင်
 အမျိုး (ဇာတ်) မြင့်မြတ်၏။ မာန်မာန မရှိခြင်း၊
 ရှိခိုးထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှိခိုးခြင်း စသည်သည်
 အမျိုးဇာတ် မြင့်မြတ်ကြောင်းအကျင့်ဖြစ်၏။

(က) ဉာဏ်ပညာနည်းပါးခြင်း။ ။လောက၌ မိန်းမ
 ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ ရဟန်း-ပုဏ္ဏားတို့သို့
 ချဉ်းကပ်၍-

- [၁] ကုသိုလ်အကုသိုလ်တရားကိုလည်းကောင်း။
- [၂] အပြစ်ရှိသောတရား၊ အပြစ်မရှိသောတရား
 ကိုလည်းကောင်း၊
- [၃] မှီဝဲအပ်သောတရား၊ မမှီဝဲအပ်သောတရား
 ကိုလည်းကောင်း၊
- [၄] စီးပွားမဲ့ကြောင်း-ဆင်းရဲကြောင်း တရား၊
 စီးပွားဖြစ်ကြောင်း၊ ချမ်းသာကြီးကြောင်း
 တရားကိုလည်းကောင်း မေးမြန်းလေ့မရှိ၊
 ထိုသူသည် (ထိုသို့ မေးမြန်းမှုမရှိသောကြောင့် ဖြစ်

သော) အကုသိုလ်ကံကြောင့် သေသည့်အခြားမဲ့၌
ရဲ၌ ကျရောက်ရာ၏။ လူဖြစ်လာပြန်လျှင် ဉာဏ်
ပညာနည်းပါး၏။ ရဟန်း-ပုဏ္ဏားတို့သို့ချဉ်းကပ်၍
မေးမြန်းမှု မရှိခြင်းစသည်သည် ဉာဏ်ပညာ နည်း
ပါးကြောင်း အကျင့်ဖြစ်၏။

(၁) ဉာဏ်ပညာကြီးခြင်း။ ။ အကြင်သူသည် ရဟန်း
ပုဏ္ဏားတို့အား ချဉ်းကပ်၍-

- [၁] ကုသိုလ်အကုသိုလ်တရားကိုလည်းကောင်း၊
- [၂] အပြစ်ရှိသောတရား၊ အပြစ်မရှိသောတရား
ကိုလည်းကောင်း၊
- [၃] မှီဝဲအပ်သောတရား၊ မမှီဝဲအပ်သောတရား
ကိုလည်းကောင်း၊
- [၄] စီးပွားမဲ့ကြောင်း-ဆင်းရဲကြောင်း တရား၊
စီးပွား ဖြစ်ကြောင်း၊ ချမ်းသာကြောင်း
တရားကိုလည်းကောင်း မေးမြန်းလေ့ရှိ၏။

ထိုသူသည် ထိုသို့ မေးမြန်းမှုကြောင့် ရရှိအပ်သော
ကုသိုလ်ကံကြောင့် သေသည့်အခြားမဲ့၌နတ်ပြည်သို့
ရောက်ရာ၏။ လူဖြစ်လာပြန်လျှင် ဉာဏ်ပညာ ကြီး
မား၏။ ရဟန်း-ပုဏ္ဏားတို့သို့ချဉ်းကပ်၍ မေးမြန်းမှု
စသည်သည် ဉာဏ်ပညာ ကြီးမားကြောင်း အကျင့်
ဖြစ်၏။

သေမင်းတမန်ငါးမင်းတရားတော်

အခါတပါး၌မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူလေသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရဟန်းတို့အား “သေမင်းတမန်” ခေါ် ‘ဒေဝဒူတ’ သုတ္တန် တရားတော်ကို ဟောတော်မူလေသည်။

တပည့်တို့၊ တံခါးခြင်းဆက်စပ်နေဆော(မျက်နှာချင်းဆိုင်) အိမ် နှစ်ဆောင်တို့၏အလယ်၌ ရပ်တည်နေသောသူသည်အိမ်သို့ ထွက်ဝင်- သွားလာ၊ လမ်းလျှောက်-လှည့်လည် နေကြသော လူအများကို (မျက်ဝါးထင်ထင်) တွေ့မြင် နေရသကဲ့သို့ ငါဘုရားသည်...၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် ဘဝတပါးသို့ ရှေ့လျော့ ပြောင်းရွှေ့သူ (သေသူ)၊ ဘဝသစ်တခု၌ဖြစ်လာသူ (ပဋိသန္ဓေနေသူ) သတ္တဝါ အမျိုးမျိုးကို မြင်တော်မူသည်။ ကံအားလျော်စွာ ထိုထိုဘဝသစ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော ထိုထို သတ္တဝါတို့ကို လည်းကောင်း၊ (ထိုထို သတ္တဝါ တို့၏ အခြေအနေ အကြောင်းကို လည်းကောင်း) ကောင်းစွာခွဲခြား၍ သိတော်မူသည်။

တပည့်တို့...၊ ဤသတ္တဝါတို့သည် ကာယသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက်တို့ကို ပြုကျင့်ကြကုန်၏။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့အားမပြစ်မှား-မစွပ်စွဲတတ်ကြကုန်။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အယူကိုသာ ဆောက်တည် ယူကြကုန်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် သေသည့် အခြားမဲ့၌ လူ့ပြည်-နတ်ပြည်တို့တွင် ဖြစ်ကြကုန်၏။ တချို့ သတ္တဝါတို့သည် ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်တို့ကို

ပြုကျင့်ကြကုန်၏။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ထို့အား ပြစ်မှား စွပ်စွဲတတ်
ကြကုန်၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူကိုသာ ဆောက်တည် ယူကြကုန်၏။
ထိုသတ္တဝါတို့သည် သေသည့် အခြားမဲ့၌ပြိတ္တာဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်
ဘဝ၊ အသူရကာယ်ဘဝ၊ ငရဲဘဝတို့၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ပထမ-သေမင်းတမန်

တပည့်တို့...၊ ထိုအပါယ်လေးဘုံသို့ ကျရောက်သောသတ္တဝါ
များတွင် ငရဲသို့ ကျရောက်သူတို့ကို ငရဲထိန်းတို့သည် အသီးသီး
လက်ကို ဆွဲကိုင်ကြကာ ယမ၊မင်းအား ပြသကြကုန်၏။ ယမ၊
မင်းသည် ထိုသူအား သေမင်းတမန်ငါးပါးကို စိစစ်မေးမြန်း
လေ၏။

ယမ၊မင်း ... အချင်းလူသား...၊ သင်သည် လူ့ပြည်၌ ပဌမ
သေမင်းတမန် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်သည်ကို
မမြင်ပါသလော...။

အစစ်ခံရသူ ... အရှင်ယမ၊မင်း ...၊ အကျွန်ုပ်မမြင်ပါ...။
ယမ၊မင်း ... အချင်းလူသား...၊ သင်သည် လူ့ပြည်၌ မိမိ၏
ကျင့်ကြီး - ကျွင်ငယ်၌ လူးလည်လျက် ပက်
လက် အိပ်တတ်သော ကလေးသူငယ်ကိုမြင်ပါ
သလော...။

အစစ်ခံရသူ - အရှင်ယမ၊မင်း...၊ ကျွန်ုပ်မြင်ပါသည်...။
ယမ၊မင်း ... အချင်း လူသား...၊ သိ၊ ကြား၊ လိမ္မာသည့်
လူကြီးဖြစ်သော သင့်အား ' ငါသည်လည်း
စင်စစ် ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း သဘောရှိ၏။ ပဋိ-
သန္ဓေနေရခြင်းကို မလွန်ဆန်နိုင်။ ယခု...၊ ငါ

သည် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် ကောင်းမှု
ကုသိုလ်များကိုပြုတော့မည်' ဟု အကြံအစည်
မဖြစ်ပါသလော...။

အစစ်ခံရသူ... အရှင်ယမ, မင်း...။ ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်ပါ။ မေ့
လျော့ခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယ-သေမင်းတမန်

ယမ, မင်း .... အချင်းလူသား...။ သင်သည်လူ့ပြည်၌ ဒုတိယ
သေမင်းတမန် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်သည်ကို
မမြင်ပါသလော။

အစစ်ခံရသူ .... အရှင်ယမ, မင်း...။ ကျွန်ုပ်မမြင်ပါ...။

ယမ, မင်း .... အချင်းလူသား...။ သင်သည် လူ့ပြည်၌
တောင်စွေးကိုသာ မှီခိုအားထားရာ ရှိလျက်
ဆံဖြူခြင်း၊ သွားကျိုးခြင်း၊ အရေတုန်လိပ်ခြင်း
စသည်ဖြင့် နောက်ဆုံး အရွယ်သို့ ရောက်ရှိနေ
ကြသည့် အိုမင်း ရင့်ရော် ကုန်သော မိန်းမ၊
ယောက်ျားတို့ကို မမြင်ပါသလော...။

အစစ်ခံရသူ .... အရှင်ယမ, မင်း...။ ကျွန်ုပ်မြင်ပါသည်။

ယမ, မင်း .... အချင်းလူသား...။ သိ၊ ကြား၊ လိမ္မာသည့်
လူကြီးဖြစ်သော သင်အား 'ငါသည်လည်း
စင်စစ် အိုရခြင်း သဘောရှိ၏။ အိုရခြင်းကို
မလွန်ဆန်နိုင်။ ယခုငါသည် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်
တို့ဖြင့် ကောင်းမှု ကုသိုလ်များကို ပြုတော့
မည်' ဟု အကြံအစည် မဖြစ်ပါသလော...။

အစစ်ခံရသူ ... အရှင်ယမ,မင်း...၊ ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်ပါ။ မေ့
လျော့ခဲ့ပါသည်။

တ တိ ယ - သေ မ ငါး တ မ န်

ယမ,မင်း ... အချင်း လူသား...၊ သင်သည် လူ့ပြည်၌
တတိယသေမင်းတမန် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်
သည်ကို မမြင်ပါသလော...။

အစစ်ခံရသူ ... အရှင်ယမ,မင်း...၊ ကျွန်ုပ် မမြင်ပါ။

ယမ,မင်း ... အချင်း လူသား...၊ သင်သည်လူ့ပြည်၌အနာ
ရောဂါ နှိပ်စက်ခြင်းကြောင့် ပြင်းထန်သော
ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစားကြရလျက် မိမိတို့၏
ကျင်ကြီး-ကျင်ဇယ်၌ လူးလည်း အိပ်စက်ကာ
အံ့ခြားသူများကိုသာ မှီခို အားထားရာ ရှိနေ
သည့် ဖျားနာခြင်း ရှိ ကုန် သော မိန်းမ၊
ယောက်ျားတို့ကို မမြင်ပါသလော...။

အစစ်ခံရသူ ... အရှင်ယမ,မင်း...၊ ကျွန်ုပ် မြင်ပါသည်။

ယမ,မင်း ... အချင်း လူသား...၊ သိ၊ ကြား လိမ္မာသည့်
လူကြီးဖြစ်သော သင့်အား ' ငါသည်လည်း
စင်စစ် နာခြင်းသဘော ရှိ၏။ နာရခြင်းကို
မလွန်ဆန်နိုင်။ ယခုငါသည် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်
တို့ဖြင့် ကောင်းမှု ကုသိုလ်များကို ပြုတော့
မည်' ဟု အကြံ အစည် မဖြစ်ပါ သလော...။

အစစ်ခံရသူ ... အရှင်ယမ,မင်း...၊ ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်ပါ။ မေ့
လျော့ခဲ့ပါသည်။

စတုတ္ထ - သေမင်းတမန်

ယမ,မင်း ... အချင်း လူသား...၊ သင်သည် လူ့ပြည်၌ စတုတ္ထ သေမင်းတမန် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်သည်ကို မမြင်ပါသလော...။

အစစ်ခံရသူ ... အရှင်ယမ,မင်း...၊ ကျွန်ုပ်မမြင်ပါ...။

ယမ,မင်း ... အချင်းလူသား...၊ သင်သည် လူ့ပြည်၌ ပြည်ရှင်မင်းတို့သည် မကောင်းမှု ပြုကျင့်ကုန်သော ခိုးသူတို့ကို ဖမ်းဆီးကာ ကြီးဒဏ်၊ ကြိမ်ဒဏ်၊ ထောင်ဒဏ် စသည်ဖြင့် လောက၌ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှု အမျိုးမျိုး ပြုခြင်းကို မမြင်ဘူးပါသလော...။

အစစ်ခံရသူ ... အရှင်ယမ,မင်း...၊ ကျွန်ုပ် မြင်ဘူးပါသည်...။

ယမ,မင်း ... အချင်းလူသား...၊ သိ၊ ကြား၊ လိမ္မာသည့် လူကြီးဖြစ်သော သင့်အား “အချင်းတို့...၊ မကောင်းမှု ပြုသူများသည် မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ဤသို့သဘောရှိသော ကံကြမ္မာ အမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ် ခံကြရ၏။ တမလွန် ဘဝ၌မူ အဘယ်ဆိုဘယ်ရာရှိမည်နည်း” ဟု စဉ်းစားကာ ယခုငါသည် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် ကောင်းမှု ကုသိုလ် များကို ပြုတော့မည်ဟု အကြံအစည် မဖြစ်ပါသလော...။

အစစ်ခံရသူ ... အရှင် ယမ, မင်း...၊ ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်ပါ။ မေ့လျော့ခဲ့ပါသည်...။

ပဉ္စမ - သေမင်းတမန်

ယမ,မင်း ... အချင်းလူသား၊ သင်သည် လူ့ပြည်၌ ပဉ္စမ
သေမင်းတမန် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်သည်ကို
မမြင်ပါသလော .. ။

အစစ်ခံရသူ ... အရှင်ယမ,မင်း... ၊ ကျွန်ုပ် မမြင်ပါ... ။

ယမ,မင်း ... အချင်းလူသား... ၊ သင်သည် လူ့ပြည်၌ သေ
ပြီးနောက် တစ်ရက်၊နှစ်ရက်၊သုံးရက်ကြာလျှင်
ဖူးဖူးယောင် ညိုမည်းလျက် သွေး၊ ပြည်၊ယိုစီး
နေသည့် မိန်းမ-ယောက်ျား လူသေများကို
မြင်ဘူးပါသလော....။

အစစ်ခံရသူ ... အရှင်ယမ,မင်း... ၊ ကျွန်ုပ် မြင်ဘူးပါသည်....။

ယမ,မင်း ... အချင်းလူသား.... ၊ သိ၊ ကြား၊ လိမ္မာသည့်
လူကြီးဖြစ်သော သင့်အား ‘ငါသည်လည်း
သေခြင်းသဘောရှိ၏။ သေခြင်းကို မလွန်ဆန်
နိုင်။ ယခု ငါသည် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့်
ကောင်းမှု ကုသိုလ်များကို ပြုတော့မည်’ ဟု
အကြံအစည် မဖြစ်ပါသလော။

အစစ်ခံရသူ ... အရှင်ယမ,မင်း... ၊ ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်ပါ။ မေ့
လျော့ခဲ့ပါသည်....။

ထိုကဲ့သို့ ယမ,မင်းသည်သေမင်းတမန်ငါးပါးကိုစိစစ်မေး
မြန်းပြီးနောက် ထိုသူအား “အချင်းလူသား... ၊ သင်သည် မေ့
လျော့ခြင်းကြောင့် ကိုယ်၊နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် ကောင်းမှု ကုသိုလ်
များကို မပြုလုပ်ခဲ့မိပေ။ စင်စစ် သင်သည် မေ့လျော့သဖြင့်

မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကိုပြုမိခဲ့၏။ ထိုအကုသိုလ်ကံကိုသင်၏ မိဘ၊ ညီ၊ အကို၊ အမ၊ နှမ၊ မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်း၊ ဆွေမျိုး၊ သားချင်းတို့က ပြုလုပ်ကြသည် မဟုတ်ပေ။ သင်သည်သာလျှင် ထိုအကုသိုလ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်ပေ၏။ သင်သည်သာလျှင် ထိုမကောင်းမှု အကုသိုလ်၏ အကျိုးကို ခံစားရမည် ...” ဟု ဆိုပြီး နောက် ယမ၊ မင်းသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထိုအခါထိုသူကို ငရဲထိန်းများသည် နှောင်ဖွဲ့ခြင်း၊ ငါးရပ်ခေါ်သော လက်နှစ်ဖက် ခွံလည်းကောင်း၊ ခြေနှစ်ဖက် ခွံလည်းကောင်း၊ ရင်လယ်ခွံလည်းကောင်း၊ သံမဏိပူဖြင့် စိုက်နှက်ခြင်းတည်းဟူသော ကံကြမ္မာကို ပြုကြကုန်၏။

ထိုနောက် ထိုသူကို ငရဲထိန်းများသည် ရဲရဲငြီးသော သံမြေ ပြင်၌ အိပ်ခိုင်းကာ ဒါးမများဖြင့် ခုတ်ရွှေကြ၏။ ခြေကိုမိုးမျှော် ဦးခေါင်းဇောက်ထိုး ဆွဲကိုင်ကာ ပဲကွတ်များဖြင့် ခုတ်ရွှေကြ၏။ ရထားမှာ တပ်၍ မီးတောက်လောင်နေသော မြေ၌ ရွှေတိုင်း နောက်ဆုတ် သွားခိုင်းကြ၏။ မီးကျိုးတောင်ကြီးသို့ တက်ခိုင်း ဆင်းခိုင်းကြ၏။ ခြေကိုမိုးမျှော်၊ ဦးခေါင်းဇောက်ထိုး ဆွဲကိုင် ကာ သုံအိုးပူထဲ၌ ပစ်ချကြ၏။ ထိုသူသည် ထိုသို့ ပစ်ချရာ၌ အမြှုပ် တက်၍ (တစ်ကြိမ်စီ) ပေါ်ချည် - မြုပ်ချည် ဖီလာ ကုန်လန် သွားချည်ဖြင့် ကျက်စားရ၏။ ထိုသူသည် ထိုငရဲ၌ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံ မကုန်သမျှ မသေနိုင်ဘဲ စူးရှကြမ်းတမ်း၍ ခါးစပ် သည်းထန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစားရ၏။

ထိုနောက် ထိုသူကို ငရဲထိန်းတို့သည် အဝီစိငရဲကြီး၌ ပစ်ချ ကြကုန်၏။ ထိုသူသည် မိမိ မကောင်းမှုကံ အကုသိုလ် မကုန် မချင်းထိုအဝီစိငရဲ၌ လည်းကောင်း၊ အဝီစိငရဲကြီးနှင့် တပပ်တည်း

ရှိသော ဘင်ဘတ်ငရဲ၊ ပြာပူငရဲ၊ လက်ပံတောငရဲ၊ သံလျက်ရွက်
တောငရဲ၊ ကြေးနီမြစ်ငရဲတို့၌ ခါးစပ်သည်းထန်သော ဆင်းရဲ
ဝေဒနာကို ခံစားရလေ၏။

တပည့်တို့... ၊ စင်စစ် ငါဘုရားသည် ထိုငရဲဒုက္ခနှင့် စပ်
လျဉ်းသော စကားကို အခြား ရဟန်း-ပုဏ္ဏားတို့ထံမှ တဆင့်
ကြားရ၍ ဟောကြားတော်မူသည်မဟုတ်။ စင်စစ် ငါဘုရား
ကိုယ်တိုင် သိမြင်ထင်လင်းပြီးသော ငရဲဒုက္ခကိုသာလျှင် ငါ
ဘုရား ဟောကြားတော်မူပေသည်။

“ ပါရမီဆယ်ပါး တရားတော် ”

သုဋ္ဌေးသား ‘ သုမေဓာ ’

ဤ ကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်သည် ရှိသော် လေးသင်္ချေနှင့်
ကမ္ဘာတသိန်းအထက်၌ ‘အမရဝတီ’ မည်သော မင်းနေပြည်
တော်ဝယ် သုဋ္ဌေးမျိုးရိုး အစဉ်အဆက်မှ ဆင်းသက်လာသော
သတိုးသားကလေးတယောက်သည် ‘သုမေဓာ’ ဟူသောအမည်
ဖြင့် ထင်ရှားခဲ့လေသည်။ ထိုသတိုးသားသည် ငယ်စဉ်ကပင်
မိဘများ ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်၊ ကျောက်စသော
ရတနာတို့ကိုပေါင်း များစွာကို ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း အမတ်က
ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထား ရလေသည်။

ထိုသတိုးသားကလေး သုမေဓာသည် အတတ်ပညာကိုသင်
ကြားရာ၌ (၁၆) နှစ်အရွယ်မှာပင် ဆိုင်ရာအားလုံးကို ပြီးဆုံး

လုံလောက် တဘက်ကမ်းရောက်မျှ တတ်မြောက်ပြီးဖြစ်၍ ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများကို စာရင်းနှင့်တကွ ပစ္စည်းထိန်းအမတ်က လွှဲအပ် သည်ကို လက်ခံပြီးနောက် ပစ္စည်းရှင်ဖြစ်သော မိဘ-ဘိုးဘွား တို့ အဆက်ဆက်ကွယ်လွန်ကာ ပစ္စည်းတွေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံကို အကြောင်းပြုလျက် ဤသို့စဉ်းစားလေ၏။ “ ငါ၏ မိဘ-ဘိုး ဘွား အဆက်ဆက်ဆွေမျိုးများသည်စီးပွားဥစ္စာတွေကို ရှာဖွေ စုဆောင်းပြီးလျှင် အနည်းငယ်မျှမယူနိုင်ကြဘဲ စွန့်ခဲ့ကြရကုန်ပြီ။ ငါ၏ ဆွေမျိုးများမှာ ပစ္စည်းကို ရှာသာရှာတတ်၍ မယူတတ် မသုံးစွဲတတ်ကြ၊ ငါကား-ဤပစ္စည်းတွေကို စွန့်ကြဲ-ပေးကမ်း သောအားဖြင့် ယူသွားတော့အံ့” ဤသို့စဉ်းစားပြီးလျှင် သတိုး သား သုခဒိန်သည် မအို၊ မနာ၊ မသေရာကို ရှာလိုသောဇော ဆန္ဒက အားကြီးလှသဖြင့် မရေမတွက်နိုင်အောင် များမြောက် သော စည်းစိမ်တွေအပေါ်မှာ အနည်းငယ်မျှကွယ်တာတော် မမူဘဲ ရှေ့၊ ငွေ၊ ဘဏ္ဍာ၊ ရတနာ အပြည့်ဖြစ်သော တိုက်ကြီး များကို ဖွင့်လှစ်ကာ “ အလိုရှိရာယူရစ်ကြလော့” ဟု အားရ- ပါးရ စွန့်ကြဲတော်မူခဲ့ပြီးနောက် ဟိမဝန္တာသို့ ကြွမြန်းပြီးလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုအားထုတ်လေ၏။ များမကြာခင်ပင် ‘ဈာန်’ အဘိညာဉ်တို့ကို ရလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ဈာန်အဘိညာဉ်ဖြင့် မွေ့လျော်ကာ တခါတရံ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လှည့်လည်တော်မူလေ့ရှိရာ နှစ်ပေါင်း အ တော်ကြာလျှင် ‘ဒီပင်္ကရာ’ ဘုရားရှင်လည်းပွင့်တော်မူလာသော ကြောင့် ‘ရမ္မာ’ မည်ခေါ် နေပြည်တော်သားတို့သည် ဘုရားရှင် ကို ပင့်ဖိတ်လျက် ကြွတော်မူရန် လမ်းပြင်နေကြသည်ကို မြင်ရ သဖြင့် ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်၍ မေးမြန်းသော အခါ

အကြောင်းအရာကို ကောင်းစွာသိရသည့်အတွက် နှစ်သက်ဝမ်း
မြောက်ခြင်း ပြင်းထန်စွာဖြစ်လေရကား၊ မိမိလည်း လမ်းပြင်
လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းလေသော် ဤရသေ့သည် တန်ခိုးကြီး
မားသော ရသေ့ ဖြစ်၏။ တန်ခိုးဖြင့် ပြင်ဆင်လိမ့်မည်။ ရှုံ့ညှိ
သော နေရာကို ပေးကြစို့ရုံဟု တိုင်ပင်လျက် အပြင်ခက်သော
နေရာကို ပေးကြလေသည်။

အရှင်ရသေ့သည်လည်း တန်ခိုးဖြင့်ပြင်ဆင်လျင်လွယ်ကူစွာ
ပြီးနိုင်ပါလျက်ကိုယ်ဖြင့် ပင်ပန်းခံ၍ ပြုမှသာသာလွန်၍ အကျိုး
များဖွယ်ရာ ရှိလေသောကြောင့် သူများနည်းတူ မြေကိုထမ်းယူ
လျက် ရှုံ့ညှိဗျက်ကိုဖို့နေစဉ်ရဟန္တာလေးသိန်း အခြံအရံနှင့်တကွ
ဘုရားရှင် ကြံတော်မူလာသောကြောင့် မပြီးပြတ် သေးသော
ရှုံ့ညှိနေရာမှာ ဘုရားနှင့်တကွ ရဟန္တာအပေါင်းကို မနင်းစေ
ဘဲ မိမိအပေါ်မှ နင်းလျက် ကြံတော်မူဘိရာ တံတားအသွင်
ခင်းလျက် ဝပ်စင်း၍နေလေ၏။

ထိုနောက် မိမိဦးခေါင်းရင်းသို့ဘုရားရှင်ရောက်တော်မူလာ
သည့်အခါ စဉ်းစားတော်မူသည်မှာ “ငါသည် တကိုယ်တည်း
အတွက် နိဗ္ဗာန်ကိုအလိုရှိပါလျှင် ယခုပင် ကိလေသာ အာသ-
ဝေါကို ကုန်ခမ်းသွေ့ ခြောက်စေလျက်ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်
နိုင်လောက်ပြီ။ သို့သော်-အို၊ နာ၊ သေရေး ဒုက္ခဘေး လှုံ့ဖြင့်
ကြီးလေးစွာဆင်းရဲရုံမက အပါယ်လေးပါး၌ နစ်မွန်းမြောပါး
နေကြရသော သတ္တဝါတွေကို ကယ်ဆယ် နိုင်လောက်သော
စွမ်းရည်သတ္တိရှိသူ တယောက်က မကယ်ယူလျစ်လျူ ပစ်ထား၍
ကိုယ်လှုတ်ရုန်းသွားခြင်းကို တရားနည်းလမ်း ကျသည်ဟု မဆို
နိုင်ချေ” ဟု ကြံတော်မူပြီးလျှင်-

ဤဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် သစ္စာလေးပါးတရားကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းဖြင့် ငါ့မှာအဘယ်အကျိုးထူးရှိတော့အံ့နည်း။ အလုံးစုံကို အကုန် သိနိုင်သောညဏ်ကိုရ၍ လောက၌ ဗုဒ္ဓဖြစ်အောင် အားထုတ် တော့အံ့။ နတ် ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော လောကကို သံသရာရေ အယာဉ်မှ ကယ်တင်တော်မူအံ့ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူလေသည်။

ဤသို့လျှင် အရှင်ရသေ့သည် ရှေးတုန်းက မိမိအတွက်သာ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာခဲ့ပါသော်လည်း ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ရသည့်အခါ ဘုရားရှင်၏ အသရေတော်ကို ဖူးမြော်ရာ အပါယ်လေးပါး၌ အလွန်အမင်းဆင်းရဲနေကြရသော သတ္တဝါတွေကို အဘိညာဉ် အစွမ်းဖြင့် မျက်ဝါးထင်ဆင် လှမ်း၍ မြင်ရာ မိမိစွမ်းရည်သတ္တိ ကိုလည်း ယုံကြည်စိတ်ချ သောကြောင့် သတ္တဝါတို့၌လွန်မင်းစွာ သနားတော်မူသော မဟာကရုဏာတော် အားကြီးလှသဖြင့် ဆန္ဒတော်တမျိုး တိုးတက်ကြီးမား၍ ဘုရားဆုကိုပန်ဆင်တော် မူလေသည်။

ဒီပင်္ကရာ ဘုရားရှင်သည် အရှင်ရသေ့၏ ဦးခေါင်းရင်း၌ ရပ်တန့်တော်မူပြီးလျှင် သုမေဓာရသေ့၏ နောင်ရေး - နောင် တာကို ဆင်ခြင်တော်မူသောအခါ ဘုရားဖြစ်မည့်အကြောင်း ကို မြင်တော်မူ၍ မိန့်မြွက်တော်မူသည်မှာ-

“မိမိကိုယ်ကိုတံတားခင်းလျက်ထက်မြက်လှသောအကျင့် ဖြင့် တင့်တယ်သော ထိုရသေ့ကို ကြည့်ရှုကြလော့ ။ ထိုရသေ့သည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းလွန်လျှင် ငါ့ဘုရားကဲ့သို့ ‘ဂေါတမ’ ဟူသော အမည်အားဖြင့် ထင်ရှားသော ‘ဘုရားတဆူဖြစ်လိမ့်မည်’ ဟု ဘုရား

တံဆိပ် ပျာဒိတ်တော်မြတ် ခပ်နှိပ်တော်မူပြီးလျှင် ရသေ့၏ နံပါးမှ ရှောင်လွှဲ၍ ကြွတော်မူလေသည်။

အလောင်းတော်သည် ပျာဒိတ်ရတော်မူပြီးနောက် ရှုံ့ညံ့ ပြောင်းမှ ထတော်မူပြီးလျှင် ‘များစွာသော သတ္တဝါတွေကို သံသရာ ရေအယာဉ်မှ ကယ်တင်ဘို့ရာ လွန်စွာမြင့်မြတ်သော ဘုရားအဖြစ်ဟူသည် သာမန်ကောင်းမှုပါရမီဖြင့် ပြည့်နိုင်သော အဖြစ်မျိုးမဟုတ်။ ဘုရားဖြစ်နိုင်ဘို့အကြောင်းကောင်းမှုပါရမီ တော်ကား ဘယ်လောက် များပါလိမ့်မည်နည်း’ ဟု ဆင်ခြင် တော်မူရာ အောက်ပါ ပါရမီဆယ်ပါးကို အစဉ်အတိုင်းမြင် တော်မူလေသည်။

မဂါ ရုစိ ဆယ် ပါး

၁။ ဒါနပါရမီ။	၆။ ခန္တီပါရမီ။
၂။ သီလပါရမီ။	၇။ သစ္စာပါရမီ။
၃။ နေက္ခမ္မပါရမီ။	၈။ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ။
၄။ ပညာပါရမီ။	၉။ မေတ္တာပါရမီ။
၅။ ဝီရိယပါရမီ။	၁၀။ ဥပေက္ခာပါရမီ။

၁။ ဒါနပါရမီ

“သုမေဓာပညာရှိ...။ သင်ကား ဤနေ့မှစ၍ ရှေးဦးစွာ ဒါနပါရမီကိုဖြည့်လော့။ မှောက်ထားအပ်သော ရေအုံးသည် အကြွင်းမရှိ တစက်မကျန် အကုန် အန်သကဲ့သို့ ဥစ္စာ-ဝီးပွား

သားမယား အခြံအရံ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အင်္ဂါကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မငဲ့ကွက်မူ၍ အလုံးစုံသော အလှူခံယာစကာ သူတောင်းစားတို့အား အလှူတိုင်းအကြွင်း အကျန်မရှိ ပေးလှူသည် ရှိသော် ဗောဓိပင်ရင်း၌ နေလျက် ဘုရားဖြစ်လတံ့။

၂။ သီလပါရမီ

သုမေဓာပညာရှိ...။ သင်ကား ဤနေ့မှစ၍ နှစ်ခုမြောက် သော သီလပါရမီကို ဖြည့်လော့။ ‘စာမရီ’မည်သော အခြေ လေးချောင်းရှိ သားကောင်သည် အသက်ကို မငဲ့မူ၍ မိမိ၏ အမြီးကိုသာလျှင် စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ သင်သည် ယနေ့မှစ၍ အသက်ကိုသော်ပင် မငဲ့မူ၍ သီလကိုသာလျှင် စောင့်ရှောက် သည်ရှိသော် ဘုရား စင်စစ်ဖြစ်လတံ့။

၃။ နေက္ခမ္မပါရမီ

“သုမေဓာပညာရှိ...။ သင်ကား ဤနေ့မှစ၍ သုံးခုမြောက် သော နေက္ခမ္မပါရမီကို ဖြည့်လော့။ ရှည်မြင့်စွာသော ကာလ တိုင်အောင် နှောင်အိမ်ထောင်တန်း၌ နေရုံသာ ယောက်ျား သည် ထိုနှောင်အိမ်၌ ချစ်ခြင်းကို မပြု စင်စစ် ငြီးငွေ့ကာ မနေလိုခြင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ သင် သုမေဓာသည်လည်း အလုံးစုံ သော ဘဝတည်းဟူသော နှောင်အိမ် သံချိုင့်အတွင်းမှ လွတ် ကင်းလိုသည်ဖြစ်၍ တောထွက်ခြင်းကို ရှေးရှု ပြုမလေလော့။ ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတံ့”။

၄။ ပညာပါရမီ

“သုမေဓာ ပညာရှိ...။ သင်ကား ဤနေ့မှစ၍ ပညာပါရမီ ကိုဖြည့်လော့။ ပညာရှိသော ရဟန်းသည် အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မရွေး တစ်စုံတစ်ခုသော အိမ်ကို မမှတ်မူ၍ အိမ်စဉ်မပြတ် ဆွမ်းရပ် လှည့်လည်သည်ရှိသော် မျှလောက်ရုံမျှသော ဆွမ်းကို ရသကဲ့သို့ သင် သုမေဓာသည်လည်း အလုံးစုံသောပညာရှိတို့သို့ ကပ်၍ ပြဿနာကိုမေးသည်ရှိသော် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတံ့”။

၅။ ဝီရိယပါရမီ

“သုမေဓာ ပညာရှိ...။ သင်ကား ဤနေ့မှစ၍ ဝီရိယပါရမီ ကိုဖြည့်လော့။ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့ မင်းသည် အလုံးစုံသော ဣရိယာပုတ်တို့၌ မြဲမြံခြင်း လုံ့လဝီရိယဖြစ်သကဲ့သို့ သင် သုမေဓာသည်လည်း အလုံးစုံသောဘဝတို့၌ ဣရိယာပုတ်တို့၌ မြဲမြံသော လုံ့လကို ထားသည်ရှိသော် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတံ့”။

၆။ ခန္တိပါရမီ

“သုမေဓာ ပညာရှိ ...။ သင်ကား ဤနေ့မှစ၍ ခန္တိပါရမီကို ဖြည့်လော့။ မြေကြီးမည်သည် မိမိအပေါ်၌ ချေထားအပ်သော စင်ကြယ်သော အရာဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း၊ မစင်ကြယ်သော အရာဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း၊ (ပင်ချ ထည့်သွင်းခြင်းကြောင့် နှလုံးမသာမယာမရှိဘဲ သည်းခံခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းကို မပြုခြင်းရှိသကဲ့သို့) သင် သုမေဓာသည်လည်း (အလုံးစုံသော သူတို့၌) သည်းခံသည်ရှိသော် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတံ့”။

၇။ သစ္စာပါရမီ

“ သုမေဓာ ပညာရှိ...။ သင်ကား ဤနေ့မှစ၍ သစ္စာပါရမီ ကိုဖြည့်လော့။ မိုးကြိုးလက်နက် ထိပ်ထက်သို့ ကျသော်လည်း ဥစ္စာ၊ စပါး၊ သား-မယားစသည်တို့ အကျိုးငှါ ဆန္ဒာကတိ စသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် သိလျက် ချွတ်ယှင်းသောကောင်းကို ဆိုခြင်းကိုမျှ မပြုလင့်။ သောက်ရှူးကြယ် မည်သည် အလုံးစုံသော ဥတုတို့၌ မိမိ၏သွားမြဲလမ်းကို စွန့်၍ တပါးသောလမ်းခရီးဖြင့် မသွား၊ မိမိ သွားမြဲခရီးဖြင့်သာ မှန်စွာ သွားသကဲ့သို့ သင် သုမေဓာ သည်လည်း သစ္စာကို စွန့်လွှတ်၍ ‘မုသား’ ကို မပြော မဆိုရှိသော် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတံ့”။

၈။ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ

“ သုမေဓာ ပညာရှိ...။ သင်ကား ဤနေ့မှစ၍ အဓိဋ္ဌာန် ပါရမီကိုဖြည့်လော့။ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ၌ မတုန်-မလှုပ်ဆောက် တည်လော့။ တောင်တို့ မည်သည် အရပ် ထက်ဝန်းကျင်မှ လာသောလေတို့ကြောင့် တုန်လှုပ် ယိမ်းယိုင်ခြင်းမရှိ။ မိမိ၏ တည်ရာ ၌သာလျှင် ပကတိအတိုင်း အမြဲ တည်သကဲ့သို့ သင် သုမေဓာ သည်လည်း မိမိ၏ အဓိဋ္ဌာန်ခြင်း၌ မတုန်-မလှုပ် မြဲ သည်ရှိသော် ဘုရား စင်စစ် ဖြစ်လတံ့”။

၉။ မေတ္တာပါရမီ

‘ သုမေဓာ ပညာရှိ...။ သင်ကား ဤနေ့မှစ၍ မေတ္တာ ပါရမီကိုဖြည့်လော့။ (ကျေးဇူးရှိသူတို့၌လည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးမရှိသူတို့၌လည်းကောင်း၊ တူမျှသောစိတ်ကို ဖြစ်စေလော့) ရေတို့မည်သည် ယုတ်မာသူအားလည်းကောင်း၊ ကောင်းမြတ်

သူ့အားလည်းကောင်း၊ ချမ်းအေးခြင်းတူမျှစွာဖြစ်စေသကဲ့သို့ သင် သုမေဓာသည်လည်းအလုံးစုံသဘာဝသတ္တဝါတို့၌တူမျှသော မေတ္တာစိတ်ကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတံ့။

၁၀။ ဥပေက္ခာပါရမီ

“သုမေဓာ ပညာရှိ ...၊ သင်ကား ဤနေ့မှစ၍ ဥပေက္ခာ ပါရမီကိုဖြည့်လော့။ (ချမ်းသာမှု၊ ဆင်းရဲမှုတို့၌လျစ်လျူရှုမှု ကိုသာ ဖြစ်စေလော့) မြေကြီးသည် မိမိအပေါ်၌ ကျရောက် သည့် စင်ကြယ်သော အရာဝတ္ထု၊ မစင်ကြယ်သော အရာဝတ္ထု တို့ကို လျစ်လျူရှုသကဲ့သို့ သင် သုမေဓာသည်လည်း ဆင်းရဲမှု၊ ချမ်းသာမှုတို့၌ လျစ်လျူ ရှုသည် ရှိသော် ဘုရား စင်စစ် ဖြစ်လတံ့”။

ထို သုမေဓာ ရှင်ရသေ့သည် အထက်ပါ-ပါရမီ ဆယ်ပါး ကို လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းကာလအတွင်း ဖြည့်ကျင့်ပြီး နောက် 'ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား' ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

လောက ၃ - ပါး

- ၁။ သတ္တလောက ... လူနတ်ဗြဟ္မာ စသော သတ္တဝါ အပေါင်း။
- ၂။ သင်္ခါရလောက .... အထက်ဖော်ပြပါ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ ကာယ၊ ဝစီ၊ မနော တို့ဖြင့် ပြုပြင် ပြုလုပ်သော အမှု အားလုံးကို ဆိုလိုပါသည်။

၃။ ဩကာသလောက .... တော၊ တောင်၊ ရေ၊ မြေ၊
စသော တည်ရာ။

ဘုန်းတော် ၆ - ပါး

- ၁။ ဣဿရိယ .... အစိုးရတော်မူခြင်း။
- ၂။ ဓမ္မ .... တရားအပေါင်းတို့ကို သိတော်မူခြင်း။
- ၃။ ယသ .... အခြံအရံ၊ အကျော်ဇောများတော်မူခြင်း။
- ၄။ သီရိ .... ဂုဏ်အသရေနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၅။ ကာမ .... အလိုတော်အတိုင်း ပြီးစေနိုင်ခြင်း။
- ၆။ ပယတ္ထ .... အား၊ လုံ့လနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။

ကိလေသာ ၁၀ - ပါး

- ၁။ လောဘ .... တပ်မက်ခြင်း။
- ၂။ ဒေါသ .... အမျက်ထွက်ခြင်း။
- ၃။ မောဟ .... တော့ဝေမိုက်မဲခြင်း။
- ၄။ မာန .... ထောင်လွှားခြင်း။
- ၅။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ .... အယူမှားခြင်း။
- ၆။ ဝိစိကိစ္ဆာ .... ယုံမှားခြင်း။
- ၇။ ထိန .... စိတ်ထိုင်းမှိုင်းခြင်း။
- ၈။ ဥဒ္ဓစ္စ .... စိတ်၏ပျံ့လွင့်ခြင်း။
- ၉။ အဟိရိက .... မကောင်းမှုမှ မရှက်ခြင်း။
- ၁၀။ အနောတ္တပ္ပ .... မကောင်းမှုမှ မထိတ်လန့်ခြင်း။

ကိုလေသာဆိုသည်မှာ စိတ်၏ အညစ်အကြေးကို ခေါ်ပါသည်။ စိတ်မှာအညစ်အကြေး ရှိသမျှကာလပတ်လုံး တရားအထူးကို မရနိုင်သောကြောင့်တရားအထူးကိုရရှိလိုသော သူတို့သည် ဘာဝနာ ပွားများခြင်းအားဖြင့် အညစ် အကြေးတို့ကို ခွာပစ်ကြပါဟု မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟောကြား ဆုံးမတော်မူခဲ့ပါသည်။

မီး ၁၁ - ပါး

- ၁။ လောဘမီး ... တပ်မက် နှစ်သက် ရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း
- ၂။ ဒေါသမီး ... စိတ်ဆိုးရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၃။ မောဟမီး ... အဘုတ်အမှန်ကိုမသိရသဖြင့်ပူလောင်ခြင်း။
- ၄။ ဇာတိမီး ... ဘဝ၌ဖြစ်ရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၅။ ဇရာမီး ... အိုမင်းရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၆။ မရဏမီး ... သေ-ပျက်ရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၇။ သောကမီး ... စိုးရိမ် ကြောင့်ကြ ရသဖြင့်ပူလောင်ခြင်း။
- ၈။ ပရိဒေစမီး ... ငိုကြွေးရသဖြင့် ပူလောင်ခြင်း။
- ၉။ ဒုက္ခမီး ... ကိုယ်ကိုမိ၍ မသာမယာဖြင့်ပူလောင်ခြင်း။

- ၁၀။ ဝေဓါမနုဿမိး... စိတ်ကိုမှီ၍ မသာမယာဖြင့်ပူလောင်ခြင်း။
- ၁၁။ ဥပါယာသမိး... ပြင်းစွာ စိတ် ပူပန် ဆင်းရဲ သဖြင့်ပူလောင်ခြင်း။

လောကဓံတရား ၈-ပါး

- ၁။ လာဘော .... ဥစ္စာပေါများ၍ တက်ကြွတုန်လှုပ်ခြင်း။
- ၂။ အလာဘော ... ဥစ္စာနည်းပါး၍ ညှိုးငယ်တုန်လှုပ်ခြင်း။
- ၃။ ယသော .... အခြံအရံများ၍ တက်ကြွတုန်လှုပ်ခြင်း။
- ၄။ အယသော .... အခြံအရံ နည်းပါး၍ ညှိုးငယ်တုန်လှုပ်ခြင်း။
- ၅။ နိဒ္ဒိံ .... ကဲ့ရဲ့၍ ညှိုးငယ်တုန်လှုပ်ခြင်း။
- ၆။ ပသံသံ .... ချီးမွမ်းခံရ၍ တက်ကြွ တုန်လှုပ်ခြင်း။
- ၇။ သုခံ .... ချမ်းသာခြင်းကိုစွဲ၍ တက်ကြွ တုန်လှုပ်ခြင်း။
- ၈။ ဒုက္ခံ .... ဆင်းရဲခြင်းကိုစွဲ၍ ညှိုးငယ်တုန်လှုပ်ခြင်း။

စကား ၆ - ခွန်

- ၁။ ဟုတ်လည်း မဟုတ်၊ သူလည်း မနာလို၊ အကျိုးလည်း ရှိ။
- ၂။ ဟုတ်ကားဟုတ်၏၊ သူကား မနာလို၊ အကျိုးလည်း မရှိ။
- ၃။ ဟုတ်လည်း မဟုတ်၊ သူကား နာလို၏၊ အကျိုးကား မရှိ။
- ၄။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏၊ သူလည်း နာလို၏၊ အကျိုးကား မရှိ။
- ၅။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏၊ သူကား မနာလို၊ အကျိုးလည်း ရှိ၏။
- ၆။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏၊ သူလည်း နာလို၏၊ အကျိုးလည်း ရှိ၏။

[ဤ စကားပြောဆိုရာ၌ (၅) နှင့် (၆) ကိုသာ ပြောဆို
ရ၏။ အကျန်လေးခုနှစ်ကို ပယ်ရ၏။]

သည်းခံခြင်း၏ အကျိုး ၅-ပါး

- ၁။ လူအများ ချစ်ခြင်း။
- ၂။ ရန်ငြိမ်းခြင်း။
- ၃။ အပြစ်နည်းခြင်း။
- ၄။ မတွေ့-မဝေ-သေရခြင်း။
- ၅။ သုဂတိဘဝသို့ လားရခြင်း။

ပျက်စီးခြင်း တရား ၆-ပါး

- ၁။ နေမြင့်အောင် အိပ်ခြင်း။
- ၂။ ပျင်းရိခြင်း။
- ၃။ နှုတ်၊ လက် ကြမ်းကြုတ်ခြင်း။
- ၄။ သေရည်-သေရက် သောက်ကြူးခြင်း။
- ၅။ အဒွန်ရှည်သော ခရီးကို တယောက်တည်း သွားခြင်း။
- ၆။ သူ့ မယားကို ယဉ်ပါး ဖျက်ဆီးခြင်း။

အောင်မြင်ခြင်း အခြေ မူလ ၄-ပါး

- ၁။ သစ္စာ .... တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ခြင်း။
- ၂။ ပညာ .... ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၃။ ဝီရိယ .... မနေမနား ကြိုးစား အားထုတ်ခြင်း။
- ၄။ စာဂ .... ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်အကြောင်း

အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် သာသနာတော်၌ အလွန် တန်ခိုးကြီးတော်မူလေသည်။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို အမှီပြု၍ ဘုရား သာသနာတော် ၌လည်း လာဘ် ပူဇော်သက္ကာ အလွန် ပေါများလေသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် တန်ခိုး အဘိညာဉ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည့်အလျောက် ရံခါရံခါတွင် နတ်ပြည် ငရဲပြည်တို့သို့ ကြွရောက်တော်မူ၏။ နတ်ပြည်တွင်နတ်တို့၏ ရှေးကောင်းမှုကို မေးတော်မူကာ လှူပြည်သို့ ကြွလာပြီးနောက် “ဤမည်သော ကောင်းမှုကြောင့် ဤမျှ ကြီးကျယ်သော နတ် စည်းစိမ်ကို ရံသည်” ဟု လူတို့အား ဟောကြားတော်မူ၏။ ငရဲပြည်တွင် ငရဲ သတ္တဝါတို့၏ ရှေး အကုသိုလ်ကို မေးတော်မူပြီးနောက် “ဤမည်သော မကောင်းမှုကြောင့် ဤမျှ ကြီးကျယ်သော ဆင်းရဲ၌ ခံရသည်” ဟု လူတို့အား ဟောကြားတော်မူသည်။

ဤသို့လျှင် ကောင်းမှု၏အကျိုး၊ မကောင်းမှု၏အပြစ်ဒုက္ခများ လက်တွေ့ဟောတော်မူသည်ကိုအစွဲပြု၍ သာသနာတော်၌ လာဘ် ပူဇော်သက္ကာအလွန်ပင် ပေါများလေသည်။

တိ တ္ထိ တို့ ၏ အ စည်း အ ဝေ

ထိုအချိန် အခါသည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၌ လာဘ်ပူဇော်သက္ကာ များသလောက်၊ တိတ္ထိတို့၌ လာဘ် ပူဇော်သက္ကာများ နည်းပါး သော အခါပင် ဖြစ်လေသည်။ တိတ္ထိ တို့သည် ထိုအကြောင်းအရာကို စဉ်းစားအရေးယူရန် အစည်းအဝေးပြုကြ

ပြီးနောက် “ဗုဒ္ဓ၌ လာဘ် ပူဇော် သက္ကာ ပေါများခြင်းသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ အရှင်မောဂ္ဂလာန် မရှိခဲ့လျှင် ဤ လာဘ်ပူဇော်သက္ကာတို့သည် ငါတို့ထံအားလုံးရောက်မည်။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို တနည်းနည်းဖြင့် သတ်ရန်” ဆုံးဖြတ်ကြကုန်သည်။

လူသတ်ယောက်ျားတို့ကို လာဘ်ပေး၍သတ်စေခြင်း

တိတ္ထိတို့သည် သူသတ်သူခိုးတို့ကို ရှာကြပြီးနောက် ထိုသူ သတ်ယောက်ျားတို့ကို အသပြာငွေ တစ်ထောင်ပေးကာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကိုသတ်ခိုင်းကြကုန်သည်။ သူသတ်ယောက်ျားတို့သည် အသပြာ တစ်ထောင်ကို ယူကြပြီးကာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် သီတင်းသုံးတော်မူရာ ‘ကာဠသိလာလိဏ္ဍ’ သို့ သွားကြကုန်၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ တန်ခိုးဖြင့် တိမ်းရှောင်ကာ ကြွသွားတော်မူ၏။

ထိုနောက် သူသတ်ယောက်ျားတို့သည်လည်း အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို သတ်ရန် ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြိုးစားကြကုန်၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည်လည်း ကြိမ်ဖန်များစွာရှောင်တိမ်းတော်မူခဲ့၏။ ထိုသို့ပြုခြင်းဖြင့် နောက်သုံးလမြောက်ရောက်သောအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုတော့ပြီ။ ရှေးအကုသိုလ်ကံ၏အကျိုးပေးချိန်ရောက်သဖြင့် ရှောင်တိမ်းသော်လည်း လွတ်စရာအကြောင်းကိုမမြင်သဖြင့် မရှောင်တိမ်းမူ၍ ဂူထဲ၌ပင် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

သူသတ်ယောက်ျားတို့သည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကိုဖမ်းယူကြပြီးနောက် အရိုးတို့ကို (ဆန်ကျိုး-ဆန်ကဲ့တို့ကဲ့သို့) မှန်

မုန့်-ညက်ညက် ကျေအောင် ထုထောင်း ရိုက်နှက်ကြကုန်၏။
သေလောက်ပြီ အထင်ဖြင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို ချီတခူ ထဲ၌
ပစ်ထားခဲ့ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား နောက်ဆုံးကန်တော့ခြင်း

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် စိမ့်ညက်ညက် ကျေနေသော
မိမိ၏ ကိုယ်ကို 'ဈာန်အဘိညာဉ်' ဖြင့် ရစ်ပတ်တော်မူ၍
ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံ ကြွသွားတော် မူ၍
မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးတော်မူပြီးနောက် "မြတ်စွာဘုရား...၊
အကျွန်ုပ်သည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံပါတော့အံ့" ဟု လျှောက်ထားလေ
၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက "မောဂ္ဂလာန် ..၊ ပရိနိဗ္ဗာန်
စံမှာဖြစ်လျှင် ငါဘုရားအား တရားဟောသွားပါ။ သင်ကဲ့သို့
သော တပည့်ကို ယခုအခါ၌ မြင်ဖို့ရာအခွင့်မရှိတော့ပြီ" ဟု
မိန့်တော်မူ၏။

ကောင်းကင်၌ တန်ခိုးပြတော်မူခြင်း

ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် "မြတ်စွာဘုရား...
အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားမိန့်မှာတော်မူသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်
ပါမည်" ဟု လျှောက်ထားပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားအား
ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် 'ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုး' ဖြင့် ကောင်း
ကင်၌ တက်တော်မူကာ (အရှင်သာရိပုဏ္ဏရာသည် ပရိနိဗ္ဗာန်
ဝင်စံတော်မူသည့်နောက် ပြသော တန်ခိုးကဲ့သို့) အလှူလှူ-
အပြားပြားသော တန်ခိုးတို့ကိုပြတော်မူလေသည်။ (ဓမ္မ- နာမ်
တရားတို့၏ မတည်တန့်ပုံ- မခိုင်မြဲပုံ) တရားကိုလည်း ဟောကြား
တော်မူလေသည်။

ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူခြင်း

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလသန်သည် ထိုသို့အထူးထူး-အပြားပြား သောတန်ခိုးတို့ကိုပြုတော်မူခြင်း၊ တရားဟောတော်မူခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအား ရှိသေစွာရှိခိုးပြီးလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် မိမိသီတင်းသုံးတော်မူရာ 'ကာဠသိလာ' ကောသလအုပ်သို့ကြွတော်မူပြီးနောက်ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူလေသည်။

သုခိုးငါးရာ နှင့် တိတ္ထိငါးရာတို့သေဒဏ်အပြစ်ရခြင်း

သုသတ် သုခိုးတို့ရှိက်သတ်သဖြင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလသန် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည်ဟူသောသတင်းမှာ ဇမ္ဗူဒိင်ကျွန်း အလုံး ကိုပြန့်နှံ့သွားလေ၏။ ထိုသတင်းကို ကြားသိရသော အဇာ တသတ်ခင်ကြီးသည် သုခိုးငါးရာကို ဖမ်းစေပြီးနောက် တဖန် အသက်ခိုင်းသုတို့ကို (အဝတ်မဝတ်သူ) ငါးရာတို့ကိုပါအဖမ်း ခိုင်းတော်မူ၏။ ၎င်းတို့အား စစ်ဆေးတော်မူပြီးနောက်၎င်းတို့ အားလုံးအား ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် သေဒဏ်အပြစ်ပေးတော်မူ လေသည်။

နန်းယင်ပြင်၌ ချက်မျှသောက်အသိ နက်သော တွင်းတို့ကို တူးစေပြီးနောက် သုသတ် သုခိုးငါးရာနှင့် တိတ္ထိငါးရာတို့ကို တွင်းများ၌ကည့်ပြီးလျှင် အပေါ်မှာကောက်ရိုး အမှိုက်များ စုပုံကာ မီးရှို့ကြကုန်၏။ အသီးသီးခါးလောင်ခံကြရပြီးနောက် သံသွန်တုံး-ထွန်သွားများဖြင့် အပိုင်းပိုင်း ပြတ်အောင် ထွန် ယက်သတ်ဖြတ်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေး

တနေ့သောအခါ ရဟန်းတို့၏ အစည်း အဝေး၌ “အရှင် မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် မိမိနှင့်မလျော်သော သေခြင်းဖြင့်သေခြင်းသို့ရောက်ရသည်” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအစည်းအဝေးသို့ ကြွတော်မူရာ “ရဟန်းတို့....၊ ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်သည် လက်ရှိအတ္တဘောနှင့်မလျော်သော ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်းဖြစ်သော်လည်း ၎င်း၏ရှေးမကောင်းမှုနှင့်ကား လျော်သော ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်းပင် ဖြစ်သည်” ဟု ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ထိုနောက် ရဟန်းတို့၏ လျှောက်ထားချက်အရ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်၏ ရှေး (အတိတ်) အကြောင်းတို့ကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်၏ ရှေး (အတိတ်) အကြောင်း

ရှေးအခါကအရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်အလောင်းအမျိုးသားတစ်ယောက်သည် ဗာရာဏသီပြည်၌ပင် နေထိုင်ကာ (အခစားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပြီး မိအို-ဘအို တို့အား ကျွေးမွေးစေ၍ ရှောက်နေထိုင်လေသည်။ မိအို-ဘအို တို့သည် အိမ်ကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စ၊ မိဘပြုစုရေးကိစ္စတို့ဖြင့်ပင်ပန်းလှသောသားအားအကြိမ်ကြိမ်-အခါခါ ဖြောင်းဖြ ပြောဆိုပြီးနောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြား ပေးကြကုန်၏။ ၎င်း၏ မိခင် - ဘခင်တို့ကား တစတစနှင့် မျက်စိမမြင်ခြင်း၊ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ရက် အနည်းငယ်မျှ လောက်သာ ထို မိအို-ဘအိုတို့အား လုပ်ကျွေးသမှု ပြုပြီးနောက် ၎င်းတို့အား တစတစနှင့် ရွံ့မုန်းလာလေ၏။ မိအို-ဘအိုတို့၏ အပေါ်၌ အပြစ်ရှာကာ ပြောဆိုစ ပြုလာ၏။

မိန်းမ၏ ချောပစ်ဂုံးတိုက်စကား

မိမိ၏ယောက်ျား အလုပ် သွားခိုက်တွင် အိမ်၌မိမိကိုယ်တိုင် အမျိုးမျိုး - အဖုံဖုံ၊ ၅ ရို-၅ ရဲ ဖြန့်ကြဲ ပြု လုပ် ပြီး နောက် ယောက်ျားအလုပ်မှ ပြန်လာရာတွင် “မိအို-ဘအိုများ ထင်သ လို ပြုလုပ်နေကြောင်း၊ မိဘအိုများနှင့် အတူတူနေကြရန်မဖြစ် နိုင်ကြောင်း” စသည်ဖြင့် မိမိ၏ ယောက်ျားအား နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ချောပစ် ဂုံးတိုက်စကား ပြောကြားလေ၏။

မိန်းမ စကား နားဝင်ခြင်း

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အလောင်း အမျိုးသားသည်ပါရမီ ဓာတ်ခံ ရင့်ညောင်းပြီးသူပင် ဖြစ်သော်လည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဂုံးတိုက်သော မိမိဇနီး၏ စကား၌ ယုံကြည်နားဝင်သဖြင့် မျက် မမြင် မိအို-ဘအိုတို့၌ ချစ်ခင်ခြင်းကို မပြုတော်မူ၍ မိအို- ဘအိုတို့အား ဖျောက်ဖျက်သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့လေသည်။

မိဘတို့အားသတ်ရန် ကြံစည်ဆောင်ရွက်ခြင်း

တနေ့သော အခါ၌ ထို အမျိုးသားသည် “ ရပ်ဝေးနေ ဆွေမျိုးများက မိအို-ဘအိုများကို ခေါ်ဆောင်ကာ အလည် အပတ်လာကြရန် မှာကြားလိုက်ကြောင်း” ကို ၎င်း၏ မိအို-

ဘအိုတို့အား လှည့်ပတ် ပြောကြားပြီးနောက် မိအို-ဘအိုတို့ အား လှည့်နှင့်တင်ဆောင်ပြီးလျှင်ထွက်ခွာသွားရာ တောအုပ် တစ်ခုသို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအမျိုးသားသည် 'တောတွင်း၌ ကြောက်စရာကောင်း လှကြောင်း၊ သူခိုးတွေထကြနေကြောင်း၊ လှည်းကိုဖြေးဖြေး မောင်းသွားဖို့ အကြောင်း၊ သူသည် ခဏ ဆင်း နေခဲ့မည့် အကြောင်း' တို့ကို မိဘအိုတို့အား လှည့်ပတ် ပြောကြားပြီး နောက် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းနေခဲ့လေ၏။

မိဘမေတ္တာ

မကြာမီပင် ထို အမျိုးသားသည် သူခိုးယောင် ဆောင်၍ သူခိုးအသံကဲ့သို့ အသံပြုလေ၏။ ထိုအခါ မိအို-ဘအိုတို့သည် အမှန်စင်စစ်သူခိုးများ ထကြလေပြီဟု မှတ်ထင်ကြသဖြင့် "ငါ သား...၊ ငါတို့ကား...၊ အိုမင်းကြကုန်ပြီ၊ ငါ့သားကား...ငယ် ရှယ်သူပင် ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်ကိုသာ ဤဘေးရန်မှ လွတ်မြောက် အောင် စောင့်ရှောက်ပါ။ ဘေးရန်ကင်းရာအရပ်သို့ လျင်မြန် စွာရှောင်တိမ်းပါ" ဟု အလွန်ကြီးမားသော 'မိသတို့၏မေတ္တာ' ဖြင့် ပြောဆိုကြကုန်၏။

မိဘတို့အား ရိုက်သတ်ခြင်း

မိဘအိုတို့သည် ငိုကြွေးကြကာ ကြီးမားသော မေတ္တာဖြင့် ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ်ပင် သူခိုးတို့ ထကြသောင်းကျန်းသံကို ပြု လျက် မိအို ဘအိုတို့အား လှည်းပေါ်မှဆွဲချပြီးလျှင် ရိုက်ပုတ် ထုခထောင်း သတ်ဖြတ်ခြင်းကိုပြုလေ၏။ ထိုသို့ရိုက်ပုတ်သတ်ဖြတ်

ပြီးနောက် မိဘအိုတို့၏ အလောင်းများကို တောအတွင်း၌ ဝစ်ထားခဲပြီးလျှင် မိမိ၏အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ နိဂုံးချုပ် စကားတော်

ရဟန်းတို့...။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ရှေးအကုသိုလ်ကား...။ မိအို - ဘအိုတို့အား သတ်ဖြတ်မှု အကုသိုလ်ကံပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအကုသိုလ်ကံကြောင့် သေသည်၏အခြားမဲ့၌ အနှစ်တစ်သိန်းတိုင်အောင် ငရဲသို့ ကျရောက်လေ၏။ ငရဲမှလွတ်မြောက်ပြီးနောက် ဘဝတရားတိုင်အောင် သူတပါး၏ ထိုရိုက်သတ်ဖြတ်မှုဖြင့် သေကြရ၏။

ယခုအခါ၌ ငါ့သားတော် မောဂ္ဂလာန်၏သေကြေပျက်စီးရခြင်းသည် ရှေးအကုသိုလ်ကံနှင့် အလျော်သဘလျှင် ဖြစ်ရ၏။ တိတ္ထိငါးရာနှင့် သူခိုးငါးရာတို့သည် မပြစ်မှားထိုက်သော ငါ၏သားတော် 'မောဂ္ဂလာန်' ကို ပြစ်မှားကြကုန်၏။

ထိုသို့ ပြစ်မှားသည့်အားလျော်သော အပြစ်တို့ကို ရရှိကြကုန်၏။ မပြစ်မှားထိုက် သူအား ပြစ်မှားသော သူသည် ဆယ်ပါးသော အပြစ်ဒဏ် တို့တွင် တပါးပါးသော အပြစ်ဒဏ်ဖြင့် အကျိုးမဲ့ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရကြောင်းကို ဆက်စပ်တော်မူကာ ဟောကြားတော်မူလေသည်။

- ၁) အနုပါဒိယေသနိဗ္ဗာန် (ခန္ဓာ ငြိမ်း)
- ၂) သုပါဒိယေသနိဗ္ဗာန် (ခန္ဓာ ဖြည်း)

ရဟန္တာ ၄

နေဝသညာ
(နာမ်) ၄ ဘုံ
အရူပဗြဟ္မာ

အရူပါဝစရကုသိုလ်

သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာ
၅ ဘုံ

အနာဂါမ်ဗြဟ္မာ

ဝေဟဂ္ဂိလိဘုံ

အသညသက်ဘုံ

ပဌမဇ္ဈာန် (၃) ဘုံ ဒုတိယဇ္ဈာန် (၃) ဘုံ တတိယဇ္ဈာန် (၃) ဘုံ

ရူပါဝစရကုသိုလ်

နတ်ပြည်

၆-ထပ်

ကာမာဝစရကုသိုလ်

မျှန်လမ်း

အလမ်း

လူ့ ဘုံ

အ ကုသိုလ် လမ်း

ခရဲဘုံ

ထိရတ္တန်ဘုံ

ဗြိတ္တာဘုံ

အသုရကာယိဘုံ

(၃၁)ဘုံတစ်ခုစီ ကျင့်လည်ကြသူပဲ
ဘယ်လမ်းတာ ဘယ်ကိုကြိုက် လိုက် ကြမလဲ ?

အနာဂါမ် ၃

ဒုတိယဇ္ဈာန်

သကာဒါဂါမ် ၂

နတ်ပြည်

အကာမာပန် ၁

၃၁-အို ဇယားရှင်းပြချက်များ

‘လောဘ’ဖြင့် မကောင်းမှုကို ပြုကျင့်သော သူသည် သေ
ပြီးနောက် ကာလ၌ ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်၏။

‘ဒေါသ’ဖြင့် (အကုသိုလ်) မကောင်းမှုကို ပြုသောသူသည်
သေပြီးနောက်ကာလ၌ ငရဲသို့ကျရောက်၏။

‘မောဟ’ဖြင့် မကောင်းမှုကို ပြုကျင့်သောသူသည် သေပြီး
နောက်ကာလ၌ တိရစ္ဆာန်ဘုံသို့ ရောက်၏။

မကောင်းအလုပ်ဖြင့် ရသောငွေနှင့် ကုသိုလ်ပြုကျင့်သော
သူသည် အသူရကာယ်ဘုံသို့ ရောက်၏။

‘သီလ’ဆောက်တည်ခြင်း မြဲသောသူသည် သေပြီးနောက်
နတ်ပြည်ရောက်၏။

‘သမထ’ ဘာဝနာကိုပွားများခြင်းဖြင့် ‘ဈာန်’ရသူသည်
သေပြီးနောက် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်၏။

‘ဝိပဿနာ’ ဘာဝနာကို ပွားများသော သူသည် ပါရမီ
ရှိလျှင် ယခုဘဝ မသေခင် သောကာပန်၊ သကဒါဂါမ် အနာ
ဂါမ် ရဟန္တာအထိ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို ရ၏။

၃၁-ဘုံ ဇယား ကို နိဗ္ဗာန်မြို့ - ကြို့.ကုန်း ကျောင်းတိုက်၊
အသျှင်အဂ္ဂဝံသ ဆရာတော် စီရင် ရေးသားသည့် ၃၈-ဖြာ
မင်္ဂလာကျမ်းမှ ကူးယူပါသည်။

ဩဝါဒစာကို အသျှင်စာရိတ္တဗုံဒွိ-ရေစုံဆရာတော် ဆမဏ
သုခကျောင်း၊ အရှေ့ဥယျာဉ်တိုက်၊ ရှမ်းလမ်း၊ စမ်းချောင်း
မြို့နယ်ထံမှ ရပါသည်။

ဦးဘိုးစိုး - ပညာဝန်ထောက် ရေးသားသော

‘လောကုတ္တရာ-အခြေပြ’ ကျမ်း။

မင်းစန္ဒ၏ ‘ငါးပါးသီလ ဝတ္ထုနှင့် အခြေခံဝိပဿနာရှုနည်း’

‘ဗုဒ္ဓဘာသာ-လက်စွဲ၊ သတ္တမတွဲ’

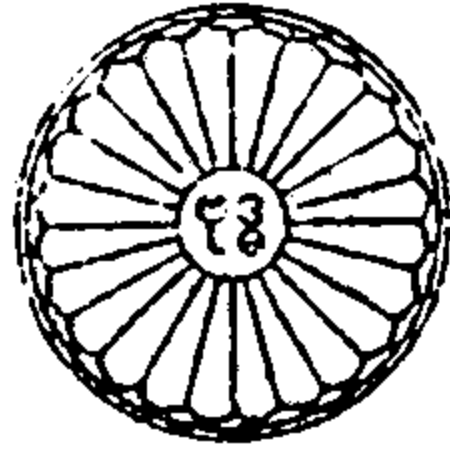
‘ဗုဒ္ဓဘာသာ-လက်စွဲ၊ စတုတ္ထတွဲနှင့် ဆဋ္ဌမတွဲ’

စန္ဒာကျော်ထင်-ဦးဘိုးစိန် ရေးသားသော

‘တရားထူးရရန် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်နည်း’ စာအုပ်မှ

ကူးယူ ဒါန ပြုပါသည်။

**ပုဒ္ဒဘာသာဝင်တိုင်း
သိသင့်သောအချက်များ**

(ဒုတိယတွဲ)

ကြ ၀ ၇ ၈

မည်၍ မည်မျှပင် - စားရာ၊ စားရာ၊
တစ်ဝမ်း ဝရံပဲ။

မည်၍ မည်မျှပင် - ဝတ်ရာ၊ ဝတ်ရာ၊
သားရေးပြားဖုံးရံပဲ။

မည်၍ မည်မျှပင် - အိပ်ရာ၊ နေရာ၊
တစ်ကိုယ်စာကလေးပဲ။

မည်၍ မည်မျှပင် - ပစ္စည်းဥစ္စာရှိရှိ၊
သေလျှင် ထားပစ်ခဲ့ရတာချည်းပဲ။

ကုသိုလ်ပြုလျှင် - ကိုယ့်ဖို့၊
ကျန်ခဲ့လျှင် - သူများဖို့။ ။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဝိပင်္ဂါတော် (၁၂) ပါး တရားတော်

နိဒါန်း

‘ဝိပင်္ဂါ’ ဟူသော စကားသည် ပါဠိဘာသာ ‘ဝိပင်္ဂါ’ မှ ဆင်းသက်လာသော မြန်မာစကားဖြစ်ပါသည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ ‘ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံတို့၏ အကျိုးတရား’ ဟု ဆိုလိုပါသည်။ ဝိပင်္ဂါ ၂-မျိုး ရှိပါသည်။

(၁) ကုသလဝိပင်္ဂါ - ရှေးက ပြုခဲ့ဘူးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု၏ ‘အကျိုးဝိပင်္ဂါ’။

(၂) အကုသလဝိပင်္ဂါ - ရှေးကပြုခဲ့ဘူးသော မကောင်းမှုအကုသိုလ်၏ ‘အကျိုးဝိပင်္ဂါ’များ ဖြစ်ပါသည်။

အောက်ပါဝိပင်္ဂါ (၁၂) ပါးမှာ ဘုရားရှင် နှစ်ဦးအခါက ပြုလုပ်ခဲ့ဘူးသော မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံများ၏ အကျိုးဝိပင်္ဂါ (၁၂) ဆိုး-ကျိုးများဖြစ်ပါသည်။

‘ဂေါတမ-ဗုဒ္ဓ’ ဘုရားရှင်ကြီးကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သိရှိ ကိုးကွယ်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို လေးလေး-နက်နက် သိရှိသူ၊ ကြည်ညိုသူမှာ သိပ်မများလှပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်-တစ်ရာလျှင် ငါးယောက်ခန့်မျှသာ ရှိပါလိမ့်မည်။

ဗုဒ္ဓ-ဘုရားရှင်၏ အကြောင်းအရာကို နည်းနည်းသိသူသည် နည်းနည်းသာ ကြည်ညိုပါသည်။ များများသိမှ - များများ ကြည်ညိုနိုင်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ‘ဂုဏ်တော်ကိုးပါး’ မျှကိုသာ

သိရှိသော သူသည် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဟူသော အတိုင်း-အတတ်
နှင့်အမျှသာ ကြည့်ညိုကြပါသည်။

‘လကျောတော်ရံ ရှင်သာရိပုတြာ’ သည် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်
တော် ကျေးဇူးတော်များကို အများဆုံး သိရှိသူဖြစ်ရာ ဘုရား
သာသနာ၌ ဘုရားရှင်ကို အကြည့်ညိုဆုံး = ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး
တစ်ပါး ဖြစ်တော်မူပါသည်။

ဤဝိပင်္ဂါတော် (၁၂-ပါးကို အပါဒါန် ပါဠိတော်၌
ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် တွေ့ထိ-ခံစားတော်မူခဲ့ရသော အကြောင်း
ကို ဟောကြားတော်မူခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ ‘တိကောင်’
လောက်မှ အရေမထူကြသေးတဲ့ ပုထုဇဉ်တို့အတွက်မကောင်းတဲ့
အကျိုး-ဝိပင်္ဂါဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ် အကိုက်မခံရဘဲ၊ ကောင်းတဲ့
အကျိုး-ဝိပင်္ဂါဆိုတဲ့ လူ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်း
သာထူး-ချမ်းသာမြတ်ကို ခံစား-စံစား နိုင်ကြပါစေ ဟူသော
မဟာဏရုဏာတော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝိပင်္ဂါတော် (၁၂)ပါးကို တဆင့် ကူးယူ၍ ရိုက်နှိပ်
ပြီး ဝေငှရခြင်းမှာ ဗုဒ္ဓ-ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော်-ဂုဏ်
တော်အနန္တတို့ကို ပွားများကြည့်ညိုလျက်ပုထုဇဉ်အနန္တတို့အား
ကုသိုလ်စိတ်များ အထပ်ထပ်ပွားများပြီး လူ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန်သုံး
တန်သော ချမ်းသာထူး-ချမ်းသာမြတ်တို့ကို ခံစား-စံစားနိုင်
ကြပါစေဟူသော မြင့်မြတ်သော စေတနာကောင်းဖြင့် ‘ဝေငှ
ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာတမ်းကို ကြည့်ရှုလေ့လာမှတ်သားပြီး သတိသံဝေဂ
ရကြကသာယာ၍ ကျေးသော လူတော်-လူကောင်းလေးများ
နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ‘တိုးပွားလာပါစေ’ ဟု ဆုတောင်းရပါသည်။

ပထမ-ဝိပင်္ဂါတော်

မေး။ ။ အဘယ်ကြောင့် ‘ဂေါတမ=ဘုရားရှင်’ သည် အလွန် ပင်ပန်း-ဆင်းရဲစွာ ‘ဒုက္ကရ စရိယာ’ ကို (၆) နှစ်ကြာအောင် ကျင့်တော်မူရပါသနည်း။

ဖြေ။ ။ ‘ကဿပ-ဘုရားရှင်’ သည် ဒုက္ကရ စရိယာကို (၆) ရက်သာ ကျင့်ရုံဖြင့် ဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီဟု ကြားသိရသောအခါ ဘုရားအလောင်းတော် ‘ဇောတိပါလ’ ပုဏ္ဏားက- ‘၆-ရက်မျှ ကျင့် ရုံနှင့် ဘုရားဖြစ်သတဲ့ ဒီလိုလွယ်လွယ်လေးနဲ့ ဘုရားဖြစ်နိုင် ဆိုယင် ငါဟာ (၆) နှစ်အထိ ကျင့်နိုင်ပါတယ်’ ဟု ပြောဆိုခဲ့သည့် ‘ဝစီကံ’ အဖြစ်ကြောင့် ဒုက္ကရစရိယာ ၆-နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်တော်မူခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ-ဝိပင်္ဂါတော်

မေး။ ။ စိဉ္စာမာန မိန်းမယုတ်ကကိုယ် ဝန်ကိုပြုပြီး ငရိသတ် အလယ်မှာ ဘုရားရှင်ကို လက်သည်ပါဘဲလို့ အစွပ် စွဲခံရခြင်းမှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ဖြေ။ ။ ‘ဂေါတမ ဘုရား’ အလောင်းတော်သည် နှုတ် အခါက ‘ဗာရာဏသီပြည်’ တွင် ဆင်းရဲသားအရက် သမားတဦး ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်။ တနေ့သော အခါ ဆွမ်းခံရပ်နေသော ရဟန္တာမြတ် တပါးကို အရက် မူးပြီး အမျိုးမျိုးကဲ့ရဲ့ စွပ်စွဲ ဆဲရေးတိုင်း ထွာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စိဉ္စာမာန မိန်းမယုတ် အစွပ် စွဲကို ခံ တော်မူ ရသည်။

တဘိယ-ဝိပင်္ဂါတော်

မေး။ ။ တနေ့သောအခါ 'ဘုရားရှင်ဟာ သူ့လင်ပါတဲ'လို့
'သုန္ဒရီမိန်းမယုတ်'က စွပ်စွဲခဲ့ဘူးတယ်။ ဒီလို စွပ်စွဲ
ခံရတာဟာ ဘယ်တုန်းက ပြီးခဲ့လို့ ခံရတဲ့ အကျိုး
ဝိပင်္ဂါလဲ၊ ရှင်းပြပါ။

ဖြေ။ ။ ဘုရားအလောင်းတော်သည် 'မုနာဠိ' အမည်ရှိသော
အရက်သမား ဖြစ်စဉ်အခါက ဆွမ်းခံရပ်နေသော
'သုရဘိ' အမည်ရှိသော ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို
'အချောင်သမား ဒုဿီလ ရဟန်းဘဲ' ဟု စွပ်စွဲ
ဆဲရေးခဲ့ဘူးလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

စတုတ္ထ-ဝိပင်္ဂါတော်

မေး။ ။ သုန္ဒရီမကို သတ်ပြီး ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၏
တံခါးမုခ်အနီး ပန်းပင်များအကြား၌ ပစ်ထားကြ
သည်။ အလောင်းတွေ့တော့ ဘုရားရှင်နှင့်ရဟန်း
တော်များ သတ်တာ ဖြစ်ရမယ်ဟု တိတ္ထိများက
စွပ်စွဲကြသည်။ ဘာကြောင့် အစွပ်စွဲခံရခြင်း ဖြစ်ပါ
သလဲ။

ဖြေ။ ။ ရှေးတုန်းက ဘုရားအလောင်းတော်သည် စျံာန်မရ
သော ရသေ့တပါး ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်။ သူ့အနားမှ
စျံာန်ရ-ရသေ့တပါး ကောင်းကင်မှ စျံာန်ပျံလာ
နေစဉ် စျံာန်မရသော ဘုရားအလောင်းရသေ့က
ကိုယ့်ထက်သာ-မနာလိုဖြစ်ကာ 'အဘိဇ္ဈာဏ္ဍာယံ'

မစ္ဆရိယ'ပွားပြီး 'အဲဟို- ရသေ့...၊ အကြောင်း
တော့ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူဟာအကျင့်
သိပ်ယုတ်တာဘဲ၊ ဒီလိုအကျင့်ယုတ်ကို ကိုးကွယ်လို့
တော့ အကျိုးမရှိပါဘူး။ အပြစ်ဘဲရှိမှဘဲ'ဟု ကဲ့ရဲ့
ရှုတ်ချတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အစွပ်စွဲခံရခြင်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။

ပဉ္စမ-ဝိပင်္ဂါတော်

မေး။ ။ မြတ်စွာဘုရား 'ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်' ခြေရင်းမှ ရာဇ-
ဂြိုဟ်ပြည်သို့ဆွမ်းခံကြွလာတော်မူစဉ် 'ဒေဝဒတ်' က
ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်မှ ကျောက်မောင်း ဆင်ကာ
ထုချ လိုက်သဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ခြေမတော် မှာ
ကျောက်လွှာထိမှန်ခဲ့ရပါသည်။ အဲဒါဘယ်အတွက်
ကြောင့်ပါလဲ။

ဖြေ။ ။ ဘုရားအလောင်း နုစဉ်အခါက ညီငယ်ကိုတောထဲ
ခေါ်သွားပြီး ကျောက်ခဲနှင့်ထုသတ်ခဲ့ဘူးပါသည်။
ထို့ကြောင့် ဒေဝဒတ်က ကျောက်မောင်းဆင်ပြီး
ထူမှုကို ခံယူတော်မူရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆဋ္ဌမ-ဝိပင်္ဂါတော်

မေး။ ။ ဒေဝဒတ်က ကျောက်မောင်း ဆင်ပြီး ထုလိုက်ရာ
ဘုရားခြေမတော်မှာ ထိမှန်ပြီး သွေးစိမ်းတည်ခဲ့ပါ
သည်။ နောက် မခံနိုင်အောင် နားကျင့်- ကိုက်ခဲခဲ့
ပါသည်။ အဲဒါအဘယ် မကောင်းမှုကြောင့်ဖြစ်
ပါသလဲ။

ဖြေ။ ။ ဘုရားအလောင်းနုစဉ်အခါက ကလေးသူငယ်ဖြစ်
 ခိုက် ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဆွမ်းခံကြွလာသည်ကိုမြင်၍
 ခဲနှင့်ပေါက်ဘူးရာ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ခြေမတော်ကို
 ထိမ့်နှိပ်ပြီး သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါသည်။ ထို့
 ကြောင့် သွေးစိမ်းတည်ပြီး ကိုက်ခဲ နေရခြင်း ဖြစ်
 ပါသည်။

သတ္တမ-ဝိပါက်တော်

မေး။ ။ မြတ်စွာဘုရား ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှရာဇဂြိုဟ်
 ပြည်သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူစဉ် ခရီးအကြား၌ ဒေဝ
 ဒတ်က 'နာဠာဂီရီ' ဆင်ဖြင့် တိုက်တော့သည်။ ထို
 ကဲ့သို့ ဆင်နှင့်တိုက်ခဲရခြင်းမှာ ဘယ်အတွက်ကြောင့်
 ပါလဲ။

ဖြေ။ ။ ဘုရားအလောင်း နုစဉ်အခါက ဆင်ထိန်း တစ်ဦး
 ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါသည်။ ထိုစဉ်က ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါကို
 ဆင်နဲ့တိုက်ဘူးလို့ ယခုကဲ့သို့ ဆင်နှင့် တိုက်ခဲရခြင်း
 ဖြစ်ပါသည်။

အဋ္ဌမ-ဝိပါက်တော်

မေး။ ။ ဒေဝဒတ်ကျောက်ခဲနှင့် လှိုမ့်ချသဖြင့် ဘုရားရှင်၏
 ခြေမတော်ဝယ် သွေးစိမ်း တည့်ခဲ့ရပြီးနောက် 'နာ
 ကျင် ကိုက်ခဲနေသဖြင့် သမားတော် 'ဇီဝက' က
 ဓားဖြင့် ခွဲစိပ် ကုသ ခဲ့ပါသည်။ ဘယ်ရှေးဝိပါက်
 ကြောင့်ပါလဲ။

ဖြေ။ ။ ဘုရားအလောင်း နှစ်ဦးအခါက သေသောက်ကြွေး
 သော ပဒေသရာဇ် မင်းတပါး ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါသည်။
 တနေ့မှာ အရက်များမှူးပြီး ကိုယ်တိုင်စားဆွဲ၊ နန်း
 တော်ထဲမှာဘဲ အပြစ်မဲ့သမင်းမှူးထမ်းတစ်ဦးကို ခုတ်
 သတ်ခဲ့ဘူးပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ဇီဝက၏ ခွဲစိပ်
 ကုသမှုကို ခံယူရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နဝမ-ဝိပါက်တော်

မေး။ ။ ဘုရားရှင်သည် တံခါတရံ ခေါင်းတော်ကို ကံခဲခြင်း
 ဝေဒနာကို ခံစားတော်မူရရှာပါသည်။ အဲဒါဘယ်
 ရှေးဝိပါက်ကြောင့်ပါလဲ။

ဖြေ။ ။ ဘုရားအလောင်း နှစ်ဦးဘဝက တံငါမျိုးမှာ ဖြစ်ရ
 ရှာပါသည်။ သူ၏ မိဘ-ဆွေမျိုးများ ငါးကို ထူ
 သတ်နေကြသည်ကို မြင်ရ၍ ဝမ်းမြောက်-ဝမ်းသာ
 ဖြစ်ခဲ့ဘူးသဖြင့် ခေါင်းတော် ကိုကံခဲခြင်း ဖြစ်ပါ
 သည်။

ဒဿမ-ဝိပါက်တော်

မေး။ ။ မြတ်စွာ ဘုရား နောက်ပါ ရဟန်း ငါးရာ နှင့်
 'ဝေရဉ္ဇာ' ပြည်အနီးမှာ ဝါဆိုတော်မူစဉ် တစ်ဝါ
 တွင်းလုံး မုယောဆွမ်းကြမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူရ
 ရှာပါသည်။ အဲဒါ ဘယ်ရှေးက ဝိပါက်တော်
 ကြောင့်ပါလဲ။

ဖြေ။ ။ ဘုရားအလောင်း နှစ်ဦး အခါက မထင်ရှားသော အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်စဉ် ရဟန်းများဆွမ်းစားနေကြသည်ကိုမြင်လျှင် 'အဆင်မပြေ - အချိုးမကျတဲ့ ကတုံးတွေဟာ ကောင်းမွန်နူးညံ့တဲ့ ဆွမ်းနဲ့မတော်ပါဘူး။ အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိတဲ့ အချောင်သမားတွေဆိုတော့ မုယောဆွမ်းကြမ်းနဲ့ဘဲ ထိုက်တန်ပါတယ်' စသည်ဖြင့်စွပ်စွဲရှုတ်ချဘူးတဲ့အတွက် မုယောဆွမ်းကို ဘုန်းပေးတော်မူရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကောဒသမ-ဝိပင်္ဂါတော်

မေး။ ။ သုံးလောကထွဋ်ထား ဘုရားသဗ္ဗညုသည်ရုံဖန်ရုံခါခါးတော်ကိုက်ခဲမှုဝေဒနာကို ခံစားတော်မူရရှာပါသည်။ အဲဒါ ဘယ်ကံဟောင်းကြောင့်ပါလဲ။

ဖြေ။ ။ ဘုရားအလောင်းနှစ်ဦးအခါ တုန်းကလက်ဝှေ့ ကျော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါသည်။ ပြိုင်ပွဲတိုင်းလိုလို အနိုင်ကြဲနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ကိုစိန်ခေါ်လို့ သူနှင့် ထိုးသတ်သူများကို အမြဲတန်းဆိုသလို ခါးရိုးကျိုးအောင် ထိုးသတ်ပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျစေခဲ့သည်သာ များပါသည်။ ထို့ကြောင့်ခါးတော်ကိုက်ခဲရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒွါဒသမ-ဝိပင်္ဂါတော်

မေး။ ။ ဆဒ္ဒါန် ၁၀-စီးအားကို ဆောင်နိုင်သော ရှင်တော်ဘုရား သည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ထဲ၌

ဝမ်းတော်လားကာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော် မူရခြင်း
 သည် အဘယ်ကြောင့်ပါသနည်း။

ဖြေ။ ။ဘုရားအလောင်းနုစဉ်အခါက တတ်ကျွမ်း လိမ္မာ
 သော ဆေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါသည်။ ဝမ်း
 သွားနေသော သူဌေးသားတစ်ယောက်ကိုကုသရာ
 ဝမ်းရောဂါ ပျောက်ကင်းသွားသော်လဲ ဆေးဘိုး
 ဝါးခမရသဖြင့် ဝမ်းလျှောဆေးကိုတိုက်ခဲ့ပါတယ်။
 သူဌေးသားလဲ ဝမ်းလျှောပြီး သေရရှာပါတယ်။
 သို့အတွက်ကြောင့် ဝမ်းတော်လားပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်
 စံတော်မူရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပဲခူးမြို့-သာသနာ့မဏ္ဍိုင်ကျောင်းတိုက် ပထမကျော်၊ ပါဠိ
 ပါရဂူ၊ ဓမ္မာစရိယ၊ အရှင်ဓမ္မသာမိဘိဝံသ - ရေးသားသော
 ‘ပုံတော်စုံ ဝိပါက်တော် ၁၂-ပါး’စာအုပ်မှ ကူးယူ၍ ဓမ္မဒါန
 ပြုပါသည်။

အောင်ခြင်း ရှစ်ပါး တရားတော်

၁။ မာရ်နတ်သားကိုအောင်တော်မူခြင်း

“သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကား မဟာဗောဓိပင်ရင်း ‘အပရာဇိတ’
 ပလ္လင်တော်၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရယူရန်နှင့် လောကသုံးပါး
 တည်းဟူသော ငါ၏နယ်ပယ်မှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးပမ်းအား
 ထုတ်နေပေပြီ။ ငါသည်မင်းသားအား လွတ်မြောက်ခွင့်မပေး
 နိုင်” ဟု မာရ်နတ်သားသည် အကြံဖြစ်၍ ‘ဂီရိမေလော’အမည်

ရှိသော ဆင်ကိုစီးကာ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော စစ်သည် ဗိုလ်
ပါများက ကြောက်မက်ဘွယ်လက်နက်များကိုစွဲ ကိုင်လေ့ကျက်
အလောင်းတော်မင်းသားကို စစ်ထိုးလေ၏။

အလောင်းတော်သည် “ငါ့ဆည်းပူးခဲ့သော ပါရမီ ဆယ်
ပါးတရားသာလျှင် ရှည်ကြာလေးမြင့် မွှေးမြူအပ်သော ငါ့-
ပရိသတ် အခြံအရံနှင့် တူကုန်၏။ ဤ ပါရမီဆယ်ပါး ငါ၏
လက်နက် ရဲမက်များကို အမှီပြုကာ မာရ်နတ်၏ရန်ကို ခုခံတား
ဆီးမှု သင့်လျော်ချေမည်” ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပါရမီဆယ်ပါး
ကုသိုလ်တရားတို့ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အလောင်းတော်၏ ဘုန်းတော်ကြောင့် မဟာ
ပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ သွက်သွက် လည်ကာ
သည်းထန်စွာ မြည်ဟီးလေ၏။ ကောင်းကင် တခုလုံးလည်း
ကြောက်မက်ဘွယ် ထစ်ချိုး၍ ရဲရဲတောက် မီးပေါက်-မီးပွား
တို့နှင့် မိုးကြိုးတို့သည် တဖြိုးဖြိုးကျလေကုန်၏။

ဤတွင် မာရ်နတ် သည် အလွန်အမင်း ကြောက်လန့်ရကား
စစ်အလံကိုလှဲကာ ဦးတည်ရာသို့ထွက်ပြေးလေသတည်း။

၂။ အာဠာဝကဘိလူးကို အောင်တော်မူခြင်း

‘အာဠာဝီပြည့်ရှင်’ဘုရင် အာဠာဝကမင်းသည် တောကစား
ထွက်ရာမှ အဖော်ကဲ့၍ မောပန်းသဖြင့် အရိပ်ကောင်းသော
ပညောင်ပင်ရင်းသို့ ဝင်ရောက် ခိုနားရာ ပညောင်ပင်စောင့်
အာဠာဝကဘိလူးက ဖမ်းစားမည်ပြုလေ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးက “ငါ့ကိုလွှတ်လော့...၊ ငါသည် သင့်
အား နေ့စဉ်လှူတယောက်နှင့် ထမင်းတအိုးပို့ဆက်ပါမည်” ဟု

ကတိစကားပြောလေသော်ဘီလူးသည်မင်းကြီးကိုလှူတ်လေ၏။
ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ဆယ်နှစ်နှစ်အကြား၌မင်းကြီး၏
သားတော်ကိုဘီလူးအားဆက်ရမည့်နေ့တွင်မြတ်စွာဘုရားသည်
အာဠာဝကဘီလူး၏ ရှေးကောင်းမှုရှိပုံကို မြင်တော်မူ၍ အဖော်
မပါ တစ်ပါးတည်း ဘီလူး၏ ဗိမာန်အတွင်းသို့ ဝင်၍ ထိုင်နေ
တော်မူ၏။

ထိုအကြောင်းကို ဟိမဝန္တာတောင်ရှိ ဘီလူးတို့၏ အစည်း
အဝေးသို့ ရောက်ရှိနေသော အာဠာဝကဘီလူးထံဗိမာန်စောင့်
'ဂဒြဘ'ဘီလူးက တင်လျှောက်သော် ဘီလူးကြီးသည် ဒေါသ
အမျက် ချောင်းချောင်း ထွက်လျက် ဗိမာန်သို့ ပြန်လာကာ
လက်နက်ကိုးမျိုးဖြင့် ဘုရားရှင်အား တိုက်ခိုက်လေ၏။ ပစ်လွှတ်
လိုက်သော လက်နက်မျိုးစုံတို့သည် ဘုရားသခင်အား လုံးဝ
ထိခိုက်ခြင်း မရှိသည်တွင် ဘီလူးကြီးလည်း မာန်လျှော့ကာ
ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်းတွင် ထိုင်နေလေ၏။

ဤတွင် ဘုရားရှင်က ဘီလူးကြီးအား တရားဟောပြု ဆုံးမ
လေရာ တရားဒေသနာအဆုံး သောတာပန် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ
လေသတည်း။

၃။ နာဠာဂီရိဆင်ကို ဆုံးမ အောင်မြင်တော်မူခြင်း

တနေ့သ၌အဇာတသတ်မင်းသည် ဒေဝဒတ်၏စေခိုင်းချက်
အရ ဆင်ထိန်းတို့ကိုခေါ်၍ “နာဠာဂီရိဆင်ကြမ်းကို အရက်
အမျိုးမျိုး တိုက် ပြီး ‘ရှင်ဂေါတမ’ ဆွမ်းခံ ကြွတော် မူသော
လမ်း၌ လှူတ်ရမည်” ဟု အမိန့်ချမှတ်လေသည်။

နောက်တနေ့-နံနက် စောစောတွင် မြတ်စွာ ဘုရားသခင် သည်နောက်ပါသံဃာ ငါးရာနှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ဆွမ်း ခံကြတော်မူစဉ် ဆင်ထိန်းတို့သည် အမိန့်အတိုင်း စီမံကြလေ၏။ နာဠာဂီရိဆင်ပြောင်ကြီးသည် ဘုရားရှင်ကိုမြင်လျှင် နှာမောင်း ကို မြှောက်ချီကာနားရှက်နှစ်ဖက်ကိုထောင်ပြီး အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေးလာလေ၏။ ထိုခဏ၌ သားသည် မိခင်တယောက်ကြောက် လန့် ထွက်ပြေးသည်ကိုမြင်၍ ထို မိန်းမထံသို့ လိုက်ပြန်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံတော်ဖြင့် ‘အို...၊ နာဠာဂီရိ...၊ သင့်ကိုအရက်အမျိုးမျိုးတိုက်၍ မူးအောင် ပြုလုပ်ကြသည်မှာ အခြားသူကိုသတ်ရန်မဟုတ်၊ ငါဘုရားကို သတ်ရန်သာဖြစ်သည်။ ငါဘုရားရှိရာသို့သာ ဖြောင့်ဖြောင့်လာ သော...’ ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

နာဠာဂီရိဆင်ပြောင်ကြီးသည် ဘုရားရှင်၏ အသံတော်ကို ကြားရလျှင် ထိတ်လန့် သံဝေဂတရား ရရှိကာ တန်ခိုးတော် ကြောင့် အရက်မူးပြေပျောက်ပြီး ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်ဆင်း စေားလေသတည်း။

၄။ စိဉ္ဇမာန မိန်းမယုတ် ကို အောင်မြင်တော်မူခြင်း

အခါတပါး၌ တနေ့-တခြား တန်ခိုးအရှိန်အင်္ဂါ လာဘ် ပူဇော်သက္ကာယများ ခေါင်းပါးလာကြသော တိတ္ထိတို့သည် ပူဇော်သက္ကာယ လာဘ် လာဘတို့ ပေါများသော မြတ်စွာ ဘုရားနှင့် တပည့်သား သံဃာများကို မကောင်းသတင်းဖြစ်စေ ရန် နတ်သမီးတမျှ လှပသော ‘စိဉ္ဇမာနဝိကာ’ အမည်ရှိ ပုရိဗိုဇ်

မကို တာဝန်ပေးကြမည်ဟု ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်၌ စည်းဝေး ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

စိဉ္စမာနလည်းတာဝန်ပေးချက်အတိုင်း ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ရှိဟန် ဘဲဥထက်ခြမ်းပုံ သစ်သားဝန်းကို ရင်၌ ဖွဲ့ချည်ပြီး လက် ဖမ်း-ခြေဖမ်းတို့ကို နွားမေးရိုးနှင့် ထုံနှက်၍ ယောင်အန်းနေ သည့်ပုံပြု၍ မျက်စိ၊ နားနှာဣန္ဒြေများပင်ပန်း နှမ်းနှယ်နေသည့် အသွင်ဖြင့် ညနေချမ်း အခါဝယ် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွားလေ၏။ တရားဟောနေသော မြတ်စွာ ဘုရား၏ ရှေ့တော်သို့ ရောက်လျှင် “ရဟန်းကြီး ကျွန်တော်မ မှာတော့၊ သင်ရဟန်းကိုစွဲ၍ ယခုအခါ ကိုယ်ဝန်ရင့်ကျက်သူဖြစ် ရလေပြီ၊ သင်ရဟန်းကြီးသည် ကျွန်တော်မအတွက် သားဖွား ရန် အိမ်ကိုလည်း မစဉ်းစား၊ ထိုကိစ္စကိုကိုယ်တိုင်မပြုလျှင်လည်း မိမိ၏ဒါယကာ-ဒါယိကာမ တစ်ဦးဦးကို တာဝန်ပေး အပ်နှင်း ပြောဆိုသင့်၏” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုခဏ၌သိကြားမင်း၏စေခိုင်းချက်အရနတ်သားလေးပါး သည် ကြွက်ယောင်ဆောင်ပြီး ဖွဲ့ချည်ထားသော ပျဉ်ချပ်၏ ကြိုးများကို ကိုက်ဖြတ်ကြရာ ကြိုးပြတ်၍ သစ်သားဝန်းပြုတ်ကျ လေ၏။

တရားဟောနေကြသောသူတို့သည်လည်း “သင်ကားမြတ်စွာ ဘုရားကို စွပ်စွဲဘိ၏” ဟု ပြောဆို၍ ဦးခေါင်းကို တံတေးဖြင့် ထွေးကြပြီး ဇေတဝန်ကျောင်း အပြင်သို့ ဆွဲထုတ် ကြလေ၏။ စိဉ္စမာနသည် ကျောင်းအပြင်သို့ ရောက်သည်တွင် မြေမျိုခြင်းကို ခံရလေသတည်း။

၅။ အင်္ဂုလိမာလကို အောင်တော်မူခြင်း

‘ကောသလ’တိုင်း သာဝတ္ထိပြည်ရှင် မင်းကြီး၏ ပုရော
ဟိတ် ‘အန္တက’ ပုဏ္ဏားတို့ ညအခါ၌ဖွားသော ‘အဟိံသက
အမည်ရှိသားသည် ဟက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးထံ
အတတ်ပညာများသင်ယူရာ ကြိုးစားသင်ယူသည့်အပြင် ဆရာ၏
ဝတ်ကြီး-ဝတ်ငယ်တို့ကိုလည်း ဆောင်ရွက်သဖြင့် ဆရာကြီး၏
ချစ်ခင်မှုကို ရလေ၏။ ထိုအခါ အခြားသော တပည့်တို့က
မနာလိုဖြစ်ကြသဖြင့် ‘အဟိံသကသည် ဆရာ၏ မိန်းမနှင့် ချစ်
ကျမ်းဝင်၍ ဆရာကြီးကို ပြစ်မှားရန် ကြံစည်နေပါသည်’ ဟု
‘ဆရာကြီးအား ဂုံးချောကောင်း တိုင်ကြားကြလေ၏။ ဆရာကြီး
လည်း ပြောစကားကို ယုံကြည်ကာ အဟိံသကကိုသေစေလို၍
‘ငါ့အား လူ၏ လက်ညှိုးတစ်ထောင်ဖြင့် ပူဇော်မှသာ ပညာ
ကုန် သင်ပေးမည်’ဟု ဆိုလေ၏။

အဟိံသကသည် ဆရာကိုရှိခိုးကန်တော့ပြီး လက်နက် ငါး
ပါးကိုစွဲလျက် တစ်ခုသော တောအုပ်အတွင်း၌ နေကာ ခရီး
သည် မိန်းမ-ယောက်ျားတို့ကိုသတ်၍ လက်ညှိုးများကိုဖြတ်ယူ
လေ၏။ ဖြတ်၍ရသောလက်ညှိုးများကိုပန်းကုံးသဖွယ် ကြိုးဖြင့်
သီလျက် လည်တွင်ဆွဲသဖြင့် ‘အင်္ဂုလိမာလ’အမည်ရ၏။

ထိုသတင်းကြောင့် ပြည်ရှင်မင်းကြီးသည်စစ်သည်ငါးရာကို
လွှတ်၍ အင်္ဂုလိမာလကို ဖမ်းဆီးစေလျှင် အင်္ဂုလိမာလ၏ မိခင်
လည်း သားကိုခေါ်ရန် တောသို့သွားလေ၏။ အင်္ဂုလိမာလ၏
အကျတ်တရားရမည့် အဖြစ်ကို မြင်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည်
ထိုနှေ့-နံနက်တွင် အင်္ဂုလိမာလရှိရာ တောအုပ်သို့ ကြွသွား၏။

အင်္ဂုလိမာလသည် ဘုရားကိုမြင်လျှင် သတ်၍ လက်ညှိုးကို ဖြတ်ရန် လိုက်လေသော် တန်ခိုးတော်ကြောင့် မမီနိုင်သဖြင့်ရပ် ခိုင်းလေ၏။ ဘုရားက 'ငါကား-ရပ်၏။ သင်ကား-မရပ်' ဟု ဖြေလျှင် 'သင်ရဟန်းသည်မရပ်မနားသွားနေပါလျက်ရပ်၏ဟု မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုသည်' ဟု ဆိုပြန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားက 'ငါကား မကောင်းမှုဟူသမျှကို မလိုက်စား၊ ရှောင် ကြဉ်သည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်လမ်းဝဋ်သော တည်ရကား ရပ်သောသူ မည်၏။ သင်ကား မကောင်းမှုတို့ကို ပြုလေ့ရှိ၏။ သေသော အခါတွင် အပါယ်သို့ သွားရမည့်သူဖြစ်သောကြောင့် ရပ်နား သည်-မမည်။ သွားသည်-မည်၏' ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အင်္ဂုလိမာလသည် အသက်ထက်ဆုံး မှတ်သား ထိုက်သော အနှစ်သာရရှိသည့်စကားကို ဆိုသူသည် ဘုရားဆို သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မည်ဟု ကြံဆမိ၍ 'အရှင်ဘုရား... ၊ တပည့် တော်ကို ကယ်မတော်မူပါ။ ယုတ်မာသော 'အကျင့်' ဟူသမျှကို စွန့်ပါတော့မည်' ဟုဆို၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ဝတ်ချ ကန် တော့လေတော့သတည်း။

၆။ သစ္စကပုရိဗိုဇ်ကို အောင်တော်မူခြင်း

ရှေးအခါဝယ် အယူဝါဒ တထောင်ကို တတ်ကျွမ်းလိမ္မာ သော 'သစ္စက' အမည်ရှိ ပုရိဗိုဇ်သည် 'ဝေသာလီ' ပြည်၌ နေ ထိုင်လေ၏။ သစ္စကသည် မိမိကိုယ် မိမိအထင်ကြီးရကား... ၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ အယူဝါဒကို အပြစ်တင်ရန် ကြံစည်လျက် ဆွမ်းခံကြွလာသောအရှင်အဿဒိထံစုံစမ်းလေ၏။ ဘုရားရှင်၏ 'အနတ္တတရား' ကို သိရလေသော် အချက်ရပြီဟု ထင်လျက်

‘လိစ္စဝီမင်း’ ငါးရာကို ခေါ်ကာ ဘုရားရှိရာ ‘ကုဋ္ဌဂါရ’
ကျောင်းသို့သွားလေ၏။

ကျောင်းတော်သို့ရောက်လျှင် ‘အရှင်ဂေါတမ... ၊ တပည့်
သာဝကများကို အဘယ်သို့ ဆုံးမပါသနည်း’ ဟုမေးလေ၏။
မြတ်စွာဘုရားက ‘သစ္စက... ၊ ငါသည် တပည့်သာဝကတို့အား ၊
ရုပ်သည် အမြဲမရှိ။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့
သည်လည်း - အမြဲမရှိ။ အတ္တ - မဟုတ်။ အလိုသို့-မလိုက်။
အစိုးမရ။ အနတ္တတည်း’ ဟု ဆို၏-ဟု ဖြေလေသည်။ ထိုအခါ
သစ္စကသည် ‘ရှင်ဂေါတမ... ၊ မျိုးစေ့သစ်ပင် အပေါင်းတို့သည်
မြေကြီးကိုမှီ၍ စည်ပင်ပြန့်ပြောရသကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့သည်ခန္ဓာ
ငါးပါး၌ တည်၍ ကုသိုလ်-အကုသိုလ် တို့ကို ပြုကြကုန်၏။
ဤသို့ လောကမျက်မြင် ထင်ရှားရှိပါလျက် အဘယ့်ကြောင့်
အတ္တကို အနတ္တကို ဟောပါသနည်း’ ဟု မိမိ၏အတ္တ
ဝါဒကို တင်ပြလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက ‘အချင်း-သစ္စက... ၊
ဇာတသက်မင်းသည်မိမိတိုင်းနိုင်ငံ၌သတ်ထိုက်သူကိုသတ်ရန်၊
နှင့်ထုတ်သင့်သူကိုနှင့်ထုတ်ရန် အာဏာရှိသကဲ့သို့၊ အကြင်-ရုပ်
ကို၊ ရုပ်သည် ငါ၏-အတ္တတည်း။ ငါ၏-ရုပ်သည် ဤသို့ဖြစ်
စေလော့၊ ဤသို့မဖြစ်စေသင့်ဟုအာဏာထမ်းနိုင်ပါသလော’ ဟု
မေး၏။ ဤတွင်သစ္စကသည် ဘုရားရှင်၏ အမေးကို မဖြေနိုင်ဘဲ
‘ရှင်ဂေါတမ’ အကျွန်ုပ်၏အယူအဆ မှားသည်ဟု လျှောက်
ကြားလေလျှင် ဘုရားရှင်က တရား ရေအေး တိုက်ကျွေးပြီး
သစ္စကအား အောင်မြင်တော်မူလေသတည်း။

၇။ နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်းကို အောင်တော်မူခြင်း

တနေ့သ၌ ‘နန္ဒောပနန္ဒ’ နဂါးမင်းသည် နတ်၌ ဖြစ်သော ရတနာပံလွင်ထက်၌ နတ်ထီးဖြူ ဆောင်းမိုးလျက် နတ်နဂါးကခြေသည် အပေါင်းတို့ခြံရံ၍ ‘သေရေ ပဲ့သဘင်’ စီရင်ကျင်းပကာ စည်းစိမ်ခံစားနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်း ငါးရာတို့သည် ‘တာဝတိံသာ’ နတ်ပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီ တော်မူရာ နဂါးမင်းမြင်လျှင် ‘ဤရဟန်းယုတ်တို့သည် ငါတို့၏အထက်မှ သွားလာ ကြကုန်၏။ ငါတို့ အပေါ်၌ ခြေမုန့်တို့ ကြဲဖြန်းကြသတို့ကို ယခုပင် သွားခွင့် မပေးတော့အံ့...’ ဟုကြံလျက် ‘မြင့်မိုရ်’ တောင်ကို ခုနစ်ပတ်-ရစ်ပတ်ပြီး မှောက်ခုံ ဖြစ်သော မိမိ၏ ပါးပျဉ်းဖြင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို ငုံ့ယူကာ ကွယ်ပျောက်စေလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက နည်းညွှန်သဖြင့် ‘ရှင်မောဂ္ဂလာန်’ သည် ကြီးစွာသော နဂါးအသွင် ဖန်ဆင်းပြီး လျှင် နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းကို မိမိအခွေများဖြင့် ရစ်ပတ်၍ နဂါးမင်း၏ ပါးပျဉ်း အထက်မှ အုပ်မိုးကာ သာလွန်သော အခိုးအငွေ့ကို လွှတ်သည်တွင် နဂါးမင်းလည်း မာန်လျှော့ကာ လုသင်ငယ်အသွင် ဖန်ဆင်း၍ ‘အရှင်ဘုရားတို့ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏’ ဟု ခြေတော်စုံကိုရိုသေစွာ ရှိခိုးလေ၏။ မထေရ်မြတ်က မြတ်စွာဘုရားထံ ‘ခေါ်ဆောင်လာသော အခါ ဘုရားရှင်ကို ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်လေသည်။’

၈။ ဗကဗြဟ္မာကို အောင်တော်မူခြင်း

အခါတပါး၌ ဗကဗြဟ္မာ၏ စိတ်သန္တာန်တွင် 'ဗြဟ္မာလောကသည် - မြ၏။ ခိုင်ခန့်၏။ တည်တန့်၏။ အံ့ခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းမှ ကင်းလွတ်၏' ဟု ထင်မြင်လေ၏။ ထိုစိတ်ကူးကို ဥက္ကဋ္ဌမြို့ သုဘဂဘောအုပ်အတွင်း အင်ကြင်းပင်ရင်း၌ စံနေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသိလေသော်၊ အင်ကြင်းပင်ရင်းမှ ကွယ်ခဲ့၍ ဗြဟ္မာပြည်၌ ထင်ရှားဖြစ်စေ၏။

ဘုရားရှင်ကိုမြင်၍ စုဝေးရောက်ရှိလာသော ဗကဗြဟ္မာနှင့် တကွ ဗြဟ္မာများစွာ၏ရှေ့တွင် 'အချင်းတို့...၊ ဗကဗြဟ္မာသည် မမြဲသောဘုရားကို မြ၏။ မခိုင်ခန့်သောဘုရားကို ခိုင်ခန့်၏-ဟု ဆိုဘိ၏' ဟု ပြောဆို၍ ဗြဟ္မာကြီး၏ ပြောသော စကားတိုင်းကို အပြစ်ပြကာ စွန့်ပယ်စေလေ၏။ ဤတွင် ဗကဗြဟ္မာသည် မိမိ၏ အရှုံးကို ဖုံးလွှမ်းခြင်းငှာ 'သင်-ငါ့ကို မမြင်နိုင်အောင် သင့်-မျက်မှောက်၌ ယခုပင် ကွယ်လိုက်မည်-ရှုလော့' ဟု ဆိုလေရာ ဘုရားရှင်က 'ဤဗြဟ္မာသည် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အတ္တဘောဖြင့်သာတည်စေသတည်း' ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ကိုယ်ဖျောက်ရန် ခွင့်ပြုလေ၏။

ဗကဗြဟ္မာကြီးသည် ကြိုးစား သော်လည်း ကိုယ်ကာယ မပျောက်ကွယ်သည့်တွင် ဘုရားသခင်က ဗြဟ္မာကြီး၏ရှေ့၌ မိမိကိုယ်ကိုကွယ်ပျောက်ပြကာ တရားဟောသဖြင့် ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ ကျွတ်တန်းဝင်ကြလေသတည်း။

အနာဂတ်ကာလ၌ ပွင့်တော်မူလတံ့သော

အရီမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရား၏

အကြောင်းအရာများ

အဇာတသတ်မင်းအားစွဲ၍ထိုမင်း၏ မိဖုရား-ကဉ္စနဒေဝီ၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၍ ဆယ်လစေ့လျှင် ဖွား၏။ ထိုမင်းသား အား 'အဇိတ' ဟူသော အမည်ကိုမူညွှန်ကုန်၏။ ထို အဇိတမင်း သားသည် ဟုဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက်လတ်သော် မြတ်စွာဘုရား ၏အထံတော်၌ ရဟန်းပြု၍ 'အဇိတမထေရီ' ဟုထင်ရှားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အဇိတမထေရီကိုခေါ်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် မှုကပိလဝတ်ပြည်သို့ကြွ၍ နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ နေတော်မူ၏။ ထို အခါ ပဇာပတိဂေါတမီသည် ဘုရားရှင်အား ရှေ့သင်္ကန်း တစုံကို ကပ်လှူ၏။ ဘုရားရှင်သည် သင်္ကန်းတသည်ကိုခံတော်မူ၏။ တထည်ကို သံဃာအားလှူဟု မိန့်တော်မူ၏။ မိထွေးတော်သည် လည်း မြတ်စွာဘုရားစကားတော်ကိုဝန်ခံ၍ ရှေ့သင်္ကန်းတထည် ကို သံဃာအားကပ်လေသော် မည်သည့်ရဟန်းမျှ မခံဝံ့ကုန်။

ထိုအခါ မေတ္တေယျ ဘုရားအလောင်းဖြစ်သော အဇိတ မထေရီကား ခံယူလေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်း ပရိတ်တို့သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သော အသံသည်ဖြစ်လတ်၍ တပါးသော ရဟန်းတို့မခံဝံ့သော ရှေ့သင်္ကန်းကို တယောက်သော အညတြ ရဟန်းက ခံလေ၏ဟု ကဲ့ရဲ့သော စကားကို သော သော ညံ ဆိုကုန်၏။

ထိုစကားကို ဘုရားရှင်ကြားတော်မူ၍ ‘ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤရဟန်းကို အညတြစကားဖြင့် မဆိုကြလင့်။ ဤရဟန်းသည် သာမညမဟုတ်။ ဘုရားအလောင်းပေတည်း။ ပါရမီဆယ်ပါးကို ဖြည့်သော သူမြတ်ပေတည်း။ နောင်သောအခါ မေတ္တေယျ ဘုရားဖြစ်လတံ့’ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ‘အရှင်သဒ္ဓိပုတ္တရာမထေရ်သည် လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးလျက် နားတော်လျှောက်၏။ ‘အဇိတရဟန်းကား၊ အဘယ် အခါ၌ အဘယ်သို့သော အချင်းအရာဖြင့်မေတ္တေယျဘုရားဖြစ် လတံ့နည်း။ တပည့်တော်အား သနားခြင်းကိုစွဲ၍ ဟောတော် မူပါ’ဟု တောင်းပန်လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သဒ္ဓိပုတ္တရာအား ဤ ‘အနာဂတဝင်’ ကျမ်းကိုဟောတော်မူ၏။ မေတ္တေယျဘုရားသခင်သည်- အဘယ် သို့သောအခါ၌ ဖြစ်လတံ့နည်း ဟူမူကား ‘ချစ်သား-သာရိ ပုတ္တရာ၊ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်၍ ကာလကြာသော် ငါးပါး သောကွယ်ခြင်းဖြင့် ကွယ်လတံ့။ ငါးပါးသောကွယ်ခြင်း ဟူ သည်ကား- (၁) ပဋိသမ္ဘိဒါခေတ် ကွယ်ခြင်း၊ (၂) မဂ်ဖိုလ် ကွယ်ခြင်း၊ (၃) အကျင့်ကွယ်ခြင်း၊ (၄) ပရိပတ္တိ ပိဋကတ် သုံးပုံကွယ်ခြင်း၊ (၅) သံဃာကွယ်ခြင်းတို့ဖြစ်လတံ့’။

ပရိယတ္တိ ကွယ်ခြင်းဟူသည်ကား၊ တရွေ့ရွေ့ ကြာသော် အမျိုးယုတ်မင်းတို့ တရားမစောင့်လတံ့။ မစောင့်လတ်သော် အမတ်စစ်သူကြီး မစောင့်အံ့။ အမတ်စစ်သူကြီး မစောင့်လတ် သော် ပြည်သူ-ပြည်သားတို့မစောင့်အံ့။ ထိုအခါ မိုးကောင်း စွာမရွာ။ မရွာလတ်သော် ကောက်ပဲတို့ မကောင်းဖြစ်အံ့။ ကောက်ပဲမကောင်းသော် ဒါယကာတို့သည် ပစ္စည်းလူအံ့သော

၄၁-မံတတ်နိုင်ကြကုန်။ မတတ်နိုင်ကြသော် ရဟန်းတို့သည် ပစ္စည်းမရ။ မရလတ်သော် တပည့်သားတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ချီးမြှောက်ခြင်းကို မပြုနိုင်ကြသဖြင့် ပရိယတ္တိဆုတ်ယုတ်ကာ ရှေးဦးစွာ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီးကွယ်၍ ထို့နောက် ယမိုက်ကွယ်အံ့။ ထို့နောက်ပိဋကတ်သုံးပုံကွယ်အံ့။ နောင်ကာလ၌သဒ္ဓါကြည်ညိုသောမင်းတစ်ပါးသည် အသပြာတစ်ထောင်ကို ဆင်ဦးခေါင်းထက်တင်၍ ဘုရားမြတ်စွာဟောတော်မူသော တရားလေးပုဒ်၊ လေးဂါထာကို ဟောပြောနိုင်သော သူတို့ကို ဧတုလှိုင် ဤအသပြာထောင်ထုပ်ကို ယူစေဟူ၍ တိုင်းပြည်လေးမုက်နှစ်ကိုလှည့်လည်ကြွေးကြော်စေ၏။ ထိုသို့လှည့်လည်ကြွေးကြော်စေသော်လည်း ဟောပြောပြောနိုင်သောသူ တယောက်မျှမရှိသဖြင့် အသပြာများကို ဘဏ္ဍာတိုက်သို့ပြန်သွင်းရအံ့သတည်း။ ထိုအခါသည် ပရိယတ္တိကွယ်သည် မည်၏။

သံဃာကွယ်ခြင်းဟူသည်ကား၊ နောင်ကာလ၌ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု တထွာတမိုက်ဆုတ်၍ ဆံပင်၌လည်းကောင်း၊ လည်၌လည်းကောင်း၊ လက်၌လည်းကောင်း၊ ကပ်စေ၍ မယား သားမွေးကုန်အံ့သတည်း။ နောင်ကာလ၌ မယားသားမွေးခြင်း၊ လယ်လုပ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်းများကိုပြုလုပ်၍ လက်၌ နား၌ သင်္ကန်းဆင်မြန်းထားသူကို မြတ်စွာဘုရား၏ သင်္ကန်းတော်အမှတ်ဖြင့် ရည်စူး၍ လှူဒါန်းမှုပြုကြကုန်ရာ၏။ လှူရသောအကျိုးကို မရေမတွက်နိုင်ဟု ငါဘုရားဟောကြားတော်မူ၏။ နောင်ကာလ၌သင်္ကန်းဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်းဟု တောချုပ်ပေါ်စွန့်လေအံ့။ ချစ်သား-သာရိပုတ္တရာ.... ဤသည်သာလျှင် ရဟန်း-သံဃာကွယ်သည်မည်၏။

ရောင်တော်ပြန်ဘုရား- တရားဟောခန်း

ထိုသို့အနှစ်ငါးထောင်စေ့လေသော် ငါဘုရား၏ သာသနာတော်သည် ပူဇော်သက္ကာရာ မရသည်ဖြစ်၍ ပူဇော်သက္ကာရာ ရရာသို့ သွားလတံ့။ ငါဘုရား၏ ဓာတ်တော်- မေ့တော်တို့သည် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်၊ နဂါးပြည်၌ရှိ၏။ ထိုရှိသော ဓာတ်တော်တို့သည် ပြောင်းကြွ၍ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌သာ စည်းဝေး-စုပုံ၍ ငါဘုရား၏ နိဗ္ဗိတ သဏ္ဍာန်တော်ကို ဖန်ဆင်း၍ ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြုလတ္တံ့သတည်း။ ထိုအခါ ထိုအရပ်သို့ လူများမရောက်နိုင်။ စကြာဝဠာတသေခင်း၌ နေသော နတ် ဗြဟ္မာတို့ ရောက်လတ်၍ ယနေ့ကား၊ အားဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံအံ့သတည်း။ ယနေ့မှစ၍ အမိုက်အတိသာဖြစ်လတ် သည်ဟူ၍ ငိုကြွေးကြကုန်အံ့။ ထိုအခါ ရောင်တော်ပြုလတ်၍ ‘ဂန္ဓမာဒန’ တောင်မှ တရားဟောလတံ့။ နတ် ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့ကား ကုဋေတစ်သိန်းမျှ ကျွတ်လတံ့။ ထိုနောက်မှ တေဇောဓာတ်လောင်၍ အကြွင်းမရှိ အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်သို့ ဝင်စံတော်မူအံ့။

‘ချစ်သား- သာရိပုတ္တရာ...၊ ငါဘုရား သာသနာ အနှစ်ငါးထောင်ကုန်ဆုံးသောအခါ လူတို့သည် မကောင်းမှုဟူသမျှတို့ကို ပြုကြကုန်လတံ့။ ထို့ကြောင့်လူတို့၏အသက်သည်အနှစ်တစ်ရာမှာတစ်နှစ်ယုတ်လတံ့။ တစ်ရာကသည် ကိုးဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ် အစဉ်အတိုင်း ယုတ်၍သွားလတံ့။ လူတို့၏အသက်သည် ဆယ်နှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ငါးနှစ် ရှိသော

မိန်းမ - ယောက်ျားတို့သည် အိမ်ထောင်ပြု လတ် ။ ထိုအခါ ကပ်သုံးပါးဖြစ်လတ် ။ ငတ်မွတ်သိပ်ခြင်းကပ်၊ အနာရောဂါ ကပ်၊ လက်နက်ကိုင်၍ သတ်ဖြတ်သောကပ်ဟူ၍ သုံးပါးဖြစ် လတ် ။

‘ထိုအခါ ဝိသုကြံနတ်သား ဆုံးမလတ် ။ ‘အို-လူအများ တို့ ယနေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်တိုင်လတ်သော်လူတို့သည် အချင်းချင်း ထိုး၊ ခုတ်၊ သတ်ဖြတ်ကြလတ် ။ ထိုဘေးမှ လွတ်လိုသောသူ တို့သည် ခုနစ်ရက်စာ ယူ၍ တစ်ယောက်ချင်း တောင်မြောက် ချောက်ကြား၌ လူချင်း မတွေ့ရလေအောင် ပုန်းကြလေကုန် ။ ခုနစ်ရက်လည်မှ လလည့်ကုန်ဟု ဆုံးမလတ် ။’

အချို့ပညာရှိသောသူတို့သည် နတ်သား၏ ဆုံးမကားကို ယုံကြည်သဖြင့်ခုနစ်ရက်စာအစားအစာများကိုယူ၍တစ်ယောက် ချင်းသာ တောင် မြောက် ချောက်ကြား၌ လူချင်းမတွေ့ရလေ အောင် ပုန်းကုန်လတ် ။ ကျန် သူတို့သည် အချင်းချင်းသတ်၍ သေကုန်လတ် ။ ထိုအခါ အချင်းချင်းသတ်၍ အရိုး-အသား တို့ပြည့်လတ် ။ ထိုနောက် မိုးကြီး ရွာလတ်၍ အရိုး-အသား တို့သည် မျောလတ် ။ ထိုနောက် ‘ပုဆိုးမိုးရွာ’ ဖြစ်လတ် ။ ထို ပုန်းအောင်းသောသူတို့သည် ပုန်းရာမှလွတ်သော် လူများ ကို မမြင်၍ ငိုကြွေးကြကုန်လတ် ။ နောင်တကြီးစွာရ၍ သီလ၊ သီတင်းဆောက်တည်ခြင်းကို ကောင်းစွာပြုလတ် ။

‘ချစ်သား-သာရီပုတ္တရာ... ။ ထိုအခါ ဆယ်နှစ် နေရသော သူတို့၏ သား - သမီးတို့သည် အနှစ်-နှစ်ဆယ် နေရလတ် ။ အနှစ်-နှစ်ဆယ် နေရသောသူတို့၏ - သား၊ သမီး တို့သည် အနှစ်လေးဆယ် နေရလတ် ။ လေးဆယ် နေရသော သူတို့၏

သား၊ သမီးတို့သည် ရှစ်ဆယ် နေရ၏။ ထိုသူတို့၏အသက်သည် အစဉ်အတိုင်း တက်လေ၍ အသက်အသင်္ချေမရေတွက်နိုင်အောင် ရှိကုန်လတ်'။

ထိုသူတို့၏ သက်တမ်းသည် ရှည်လျား လတ်ရကား၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းစသော လက္ခဏာတို့သည် မထင်မြင် ကြကုန်။ ထိုသို့ မထင်သည်ဖြစ်၍ တရားပျက်ပြီးလျှင် အသက် သင်္ချေတမ်းမှ တဖြည်းဖြည်း- ဆုတ်ယုတ်၍ တစ်သိန်းတိုင်အောင် ရေတွက်နိုင်လတ်။ ထိုအခါ အရိမေတ္တေယျ ဘုရားအလောင်း ကား၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဆယ် ပါးကိုဖြည့်စေ၍ စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါးကို စွန့်၍ 'တုသိတာ' နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လတ်'။

'စကြာဝဠာ တိုက်တစ်သောင်း၌ နေကုန်သောနတ်တို့သည် ဘုရားဖြစ်စိမ့်သောငှာတောင်းပန်လာ ကြ၍ တုသိတာနတ်ပြည်မှ 'စုတေ၍' ကေတုမတီ မင်းနေပြည်တော်၌ 'ဆန်စကြာဝ တေးမင်း၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော 'သုဗြဟ္မ' အမည်ရှိသည့် ပုဏ္ဏားကြီး၏ ခင်ပွန်းမဖြစ်သော 'ဗြဟ္မဏဝတီ' ပုဏ္ဏားမဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ နေလတ်။ ဆယ်လ လွန်လျှင် 'ဣသိပတန' သမင် တောမှာ ဖွားမြင်၍ 'အဇိတ' ဟူသော အမည်ကို မှည့်လေ၏။ အဇိတမင်းသား၏ မိဖုရားမြတ်ကား 'စန္ဒမုက္ခိ' အမည်ရှိလတ်။ စန္ဒမုက္ခိမိဖုရားကား အပြစ်ခြောက်ပါးကင်း၏။ အလွန်အဆင်း လှ၏။ လူမတူ-နတ်တမျှ အလွန်လှသဖြင့် ရှုမငြီးဖြစ်၍ ကိုယ် အရောင်ဖြင့်တစ်ဆယ့်နှစ်တောင်သော အရပ်များသို့ ထွန်းလင်း နိုင်လတ်။ ။ ၎င်း၏ သားကား- 'ဗြဟ္မဝံသ' အမည်ရှိ လတ်။ ဘုရားအလောင်းတော်အဇိတမင်းသားကားလေးဆောင်သော

ပြဿဒ်၌ လောကီစည်းစိမ်ကိုသာခံစားလျက် အနှစ်တစ်သောင်း
နေမှ စန္ဒမုကို မိဖုရားသည် ဗြဟ္မဝံသ သားကို ဖွားလတ်သော
အခါ ဘုရားအလောင်းတို့၏ ဓမ္မတာ အလျောက် ဥယျာဉ်
ကစားထွက်လျှင် သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းဟူသော နိမိတ်
ကြီးလေးပါးကို မြင်၍ တောထွက်ကာ ခြောက်ရက်ကျင့်ပြီး
လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ်။ ။

ချစ်သံဃာ - သာရိပုတ္တရာ ...၊ ထိုအခါ တောင် ကမ်း
ချောက်မရှိ။ မြေအပြင်သည် ညီညွတ်စွာ ဖြစ်လတ်။ ။ အရိ-
မေတ္တေယျဘုရား သက်တော်ကား အနှစ် ရှစ်သောင်းဖြစ်၏။
အရပ်တော်ကား အတောင် ရှစ်ဆယ်ရှိ၏။ မျက်ကွင်းတော်
ငါးတောင်ရှိ၏။ နားရွက်တော် အစောက် ငါးတောင်ရှိ၏။
ဘဝါးတော်အလျား ဆယ်တောင်ရှိ၏။ ထိုအခါ လူတို့ကား
အရပ် အတောင်လေးဆယ်ရှိ၏။ ထိုကာလ၌ ယနေ့ ဖွားသော
သားကား အရပ်ငါးတောင်ရှိလိမ့်မည်။ ထိုအခါ လူတို့သည်
လှသောမျက်နှာသာရှိ၍ အကုန်း၊ အကွ၊ အကန်း၊ အနူ၊ အဝဲ
မရှိ ဖြစ်လိမ့်မည်။

‘အရိမေတ္တေယျဘုရားကား သက်တော်ရှစ်သောင်း စေ့လေ
သော် တရားဟူသော ဆီမီးကိုသာ ထွန်းခဲ့၏။ တရားဟူသော
မဂ္ဂင်္ဂလေ့ကို လူနှင့် ရဟန်းသို့အား ကူးစိမ့်သောငှာ ထားခဲ့၍
သာသနာတော်ကား အနှစ်သုံးသိန်းရှစ်သောင်းထားလတ်။ ။
ဘုရားကား ကျွတ်ထိုက်သော လူနတ်တို့၌ ကိလေသာ ဟူသော
အမှောင်ကိုဖျောက်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဟူသော အလင်းကိုထွန်း
ခဲ့၍ ဝိပင်္ဂါကမ္မဇရုပ် အကြွင်းမရှိ-နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်
ဝင်စံလေအံ့သတည်း။ ။

အရိမေတ္တယျဘုရားကို ဖူးမြင်လိုသောသူတို့သည် သာသနာတော်၌ ကောင်းစွာ ရဟန်းပြု၍ ငါ၏-အဆုံးအမတော်ကို ခံပေသောသူ၊ သားကို ကောင်းစွာ ရဟန်း ပြုပေးသော သူ၊ သား၊ မြေး မြစ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သူတပါးကိုလည်းကောင်း ရဟန်းပြုပေးသောသူ၊ မိခင်-ဖခင်တို့ကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးသောသူ၊ ပဉ္စသီလဆောက်တည်သောသူ၊ သရဏဂုံမပြတ်တည်ဆောက်သူ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာကို မပြတ် တည်ဆောက်သူ၊ ငါ၏-သာသနာတော်တည်စီမံသောငှာ ပုထိုး၊ ဧတီ၊ ဥမင်၊ လှိုက်ခေါင်း၊ ဇရပ်ပြုပြင်သောသူ၊ ဗောဓိညောင်ပင်ကိုစိုက်ပျိုးသောသူ၊ စတုဒိသာ၊ ဇရပ်၊ ကျောင်းဆောက်သူ၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ တံတားပြုပြင်သူ၊ ဆွမ်းလောင်းသောသူ၊ ထီး တံခွန်၊ ဆီမီး၊ ကြာပန်းလှသောသူ၊ ရဟန်းတို့အားပစ္စည်းလေးပါးလှသောသူ၊ ညောင်ရေသွန်းလောင်းသောသူ၊ ထိုသို့ပူဇော်လှူဒါန်းသောသူတို့သည် အရိမေတ္တယျမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးတွေ့ကြရကုန်လတံ့။ ။

‘ဒီပဲရင်းဆရာတော် ရေးသားထားသော ‘အနာဂတဝင်’ ကျမ်းမှ ကူးယူဓမ္မဒါနပြုပါသည်။’

ကမ္ဘာပျက်ပြီး၍ တဖန် တည်ထောင်လှာပုံကို ဟောပြခြင်း

တပည့်တို့...၊ ဤခတ်ကြီးလေးပါး-သင်္ခါရတရား တို့သည် အဘယ်ကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး၍ ပျက်သနည်းဆိုသော်၊ တပည့်တို့...၊ ဤကမ္ဘာမှ ရှေးအနန္တရ ဒုတိယ ကမ္ဘာကြီးကို မီးတွေ့လောင်၍ အကုန်လုံးပျက်စီးကြကုန်သည်။ စကြာဝဠာကုဋေတစ်သိန်းလုံး

အကုန်ဘာမျှမကျန်ဘဲ၊ မီးတွေလောင်၍ ပျက်စီး ချုပ်ပျောက်၍ ကုန်သည်။ စကြာဝဠာကုဋေတစ်သိန်းကိုခံ၍ နေသော ယူဇနာလေးသိန်းရှစ်သောင်း အထူရှိသော စကြာဝဠာခံ ရေပြင်ကြီးလည်း နှင်းပေါက်လောက်မျှ မကျန်၊ အကုန်လုံး မီးခြောက်ပျောက်၍ ကုန်သည်။ လူ့ဘုံ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ပထမဈာန် ဗြဟ္မာ့ဘုံ သုံးဘုံအထိရှိရှိသမျှ အစိုင်အခဲ အထည်စတ္တု သင်္ခါရတရားတွေသည် အကုန်လုံး မီးတွေလောင်၍ ကုန်သည်။ မီးသွေးမျှလည်း မကျန်ပြီ။ ပြာမျှလည်း မကျန်ပြီ။ အကုန်လုံး ချုပ်ပျောက်၍ ကုန်လေ၏။

အထက်ကောင်းကင်နှင့် အောက်ကောင်းကင် တစ်စပ်တည်း စပ်လျက် ဟာလာဟင်း အမှိုက်တိုက်ကြီးအတိ ဖြစ်နေလေ၏။ အပါယ်လေးဘုံ သတ္တဝါ၊ လူသတ္တဝါ၊ နတ်သတ္တဝါ၊ ပထမဈာန်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာသတ္တဝါတွေလည်း အကုန်လုံး သေကြေပျောက်ပျက်ကြလျက်၊ အထက် တတိယ ဈာန်ဗြဟ္မာ့ဘုံ စသည်တို့သို့ ရောက်ရှိ၍ ဗြဟ္မာတွေချည့် ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ များသော အားဖြင့်ကား အာဘဿရဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

တပည့်တို့... ကြိုမီးလောင်ပြင် ဟာလာဟင်းလင်းကြီးထဲ၌ မှောင်ရွက် မီးကလပ်တွေသာ ကျန်ရှိ၍ နေလေတော့၏။ ကြိုမှောင်ရုပ် မီးကလပ်တွေကို ကောင်းကင်အကောသလဓာတ် ဟူ၍ ခေါ်ဆိုရေတုက်ကြ၏။ တပည့်တို့... ကြိုကဲ့သို့ မီးတွေလောင်၍ ပျက်စီးသည်နောက် ရှည်စွာသော အဒွန်ကာလကို လွန်သောအခါ အထက်ပိုင်းမှောင်ရုပ် မီးကလပ်တို့သည် အအေးခတ်လွန်ကဲ၍ အောက်ပိုင်းမှောင်ရုပ် မီးကလပ်တို့က အပူခတ်လွန်ကဲလျက် အထက်သို့ တက်၍ သီတမီးခတ်နှင့် အထိတိုင်

ချွေးပြန်လျက် အရည်ဖြစ်၍ - ကမ္ဘာပြု မိုးကြိုးကြီး ရွာသဖြင့် အောက်ကိုလည်းယူနေကုန်သိန်းခြောက်သောင်းအထုရှိသော သေပြင်ကြီးအထိ၊ အထက်ကိုလည်း ပထမဈာန်ဗြဟ္မာ့ဘုံသုံးဘုံ အထိ၊ နံဘေးထက်ဝန်းကျင်ကိုလည်း စကြာဝဠာကုဋေတစ်သိန်း မီးလောင်ရာဌာန အကုန်လုံးကို ရေတွေပြည့်၍ နေလေ၏။

နတ်ဗြဟ္မာဘုံတို့၏ တဖန် ဖြစ်ပေါ်လာပုံကိုပြခြင်း

တပည့်တို့...၊ ထိုရေတွေသည် လှိုင်းထလျက် အနယ်ကုပြီး ပြစ်ချွဲကာ တဖြည်းဖြည်း ခမ်း၍ - ခမ်း၍ လျော့ကျ လာသဖြင့် ရှည်စွာသော အဒွန်ကာလကို လွန်သော အခါ ပထမဈာန် ဗြဟ္မာ့ဘုံနေရာအောက်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ ထိုပထမဈာန် ဘုံနေရာ၌ သတ္တဝါမှ ဆိတ်သော ဗြဟ္မာ့ဘုံဗိမာန်တို့သည် ဘွား ကနဲ-ဘွားကနဲ ဖြစ်ပေါ်လာကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ အထက် ဗြဟ္မာ့ဘုံတို့မှ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ တို့သည် စုတေ - သေဆုံး၍ သတ္တဝါမှ ဆိတ်သော ဤဗြဟ္မာ ဘုံဗိမာန်သို့ ရောက်၍ ဗြဟ္မာ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ဤနည်းတူ ထိုရေတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ခမ်း၍ - ခမ်း၍ လျော့ကျ၍ လာသဖြင့် 'ဝဿဝတီနတ်ဘုံ' နေရာအောက်သို့ ရောက်လျှင် သတ္တဝါမှဆိတ်သော နတ်ဘုံဗိမာန်တို့သည် ဘွား ကနဲ-ဘွားကနဲ ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ အထက်ဗြဟ္မာ ဘုံတို့မှ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည် စုတေ-သေဆုံး၍ သတ္တဝါမှ ဆိတ်သော ဤနတ်ဘုံဗိမာန်သို့ရောက်၍ ဝဿဝတီနတ်ဖြစ်ကြ လေကုန်၏။ ဤနည်းတူ 'နိမ္မာနာရတီ' နတ်ဘုံ၊ 'တုသိတာ'

နတ်ဘုံ၊ ‘ယာမာ’ နတ်ဘုံ၊ ‘တာဝတိံသာ’ နတ်ဘုံ၊ ‘စတု-
မဟာဇာတ်’ နတ်ဘုံ တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။

ဤနည်းတူ တပည့်တို့-ထိုရေတို့သည် တဖြည်းဖြည်းခမ်း၍
ခမ်း၍ လျော့ကျလာသဖြင့် ဟိမဝန္တာတောင် ရွံ့ခဲနှင့်အခြား
တောင်ငယ်တို့သည်လည်း အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်၍ လာကြ
ကုန်၏။ မြင့်မိုရ်တောင်မှ လေးပါးသောမျက်နှာတို့၌ ကျန်းငယ်
ငါးရာစီအခြံအရံနှင့်တကွ ကျန်းကြီးလေးကျန်းတို့ ဖြစ်ပေါ်
ကြကုန်၏။ အရှေ့ကျန်း- အနောက်ကျန်းတို့ကား၊ ယူဇနာ
ခုနစ်ထောင်စီကျယ်၏။ မြောက်ကျန်းကား ရှစ်ထောင်ကျယ်
၏။ တောင်ကျန်း တစ်သောင်းကျယ်၏။

တပည့်တို့.... အောက်ရေထဲသို့ ယူဇနာ ရှစ်သောင်း လေး
ထောင်စူးဝင်သော မြင့်မိုရ်တောင်ခြေအဆုံးတွင် ရေမခဲင်က
ရေ၏ အတွင်း၌ လေပြင်း မုန်တိုင်းကြီး ထုလျက် ရေတို့ကို
တိုက်လှင့်ဖယ်ရှား၍ ထက်ဝန်းကျင် ယူဇနာ တစ်သောင်းတိုင်
တိုင်ကျယ်အောင် လေခဲ-လေပြင်ကြီး ဝပ်၍နေလေ၏။ နောင်
အထက်အောက် နံဘေးတို့မှ ရေတွေ ခဲ၍ သွားသောအခါ
ဤလေပြင်ခဲကြီးသည် ချုပ်ပျောက် ငြိမ်သက်၍ သွားသဖြင့်
ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးဖြစ်၍ အသူရာတို့ နေရာဘုံဖြစ်လေ၏။

ဤငါတို့ - ဇမ္ဗူဒီပါ ကျန်းမြေမှ အောက်သို့ ယူဇနာ
တသောင်းငါးထောင်မျှလောက် နက်သော နေရာ၌ လေပြင်း
မုန်တိုင်းထပြီးလျှင် ဝပ်၍နေရာ သိဉ္ဇိုင်းငရဲဘုံကြီးဖြစ်လေ၏။
ဤနည်းတူ- ကာလသုတ် သံဃာတ၊ ရောရုံဝ၊ မဟာရောရုံဝ၊
တာပန၊ မဟာတာပန၊ အဝီစိ-ဟု ငရဲဘုံကြီး ခုနစ်ထပ် ဖြစ်

ပေါ်လာ၏။ ထို့ပြင် နဂါးတွေ နေစရာ ဥမင်လိုက်ငယ်တွေ
လည်း မဟာပထဝီမြေကြီးထဲ၌ များစွာရှိကုန်သေး၏။

ကမ္ဘာကို ဖန်ဆင်းသော လက်သည်ကိုထုတ်ပြခြင်း

တပည့်တို့...၊ ဤ စကြာဝဠာ - ကမ္ဘာ လောကကြီးကို
ပြုပြင်ဖန်ဆင်းသောသူကား၊ အခြားသူ မဟုတ်-စိတ်တည်း...၊
အဘယ်သူ၏ စိတ်နည်း ဆိုသော် - ဤ စကြာဝဠာ ကမ္ဘာ
လောကထဲသို့ပြန်၍ ဖြစ်လာလတ် သောအလုံးစုံသော ပုထုဇဉ်
သတ္တဝါ၏ စိတ်အစုပေတည်း။ ထိုစိတ်သည် မိမိကိုယ်တိုင်
ပြုလုပ်-ဖန်ဆင်းသည် မဟုတ်။ မိမိ အလိုရှိသမျှ အလုံးစုံကို
'ကံ'အား ပြုလုပ် ဖန်ဆင်းစေ၏။ ထိုကံသည် စိတ်ခိုင်းတိုင်း
မီးဓာတ်ဟူသော 'ဥတု'အား ပြုလုပ်ခိုင်း၏။ စိတ်သည် အရှင်
သခင်နှင့်တူ၏။ ကံသည် လက်သမားကြီးနှင့်တူ၏။ ဥတုသည်
လက်သမားဆရာကြီး၏ လက်ထောက် တပည့်ကြီးနှင့်တူ၏။

ငရဲကို အလိုရှိသောသူကို ပြခြင်း

တစ်ဦးသောသူသည်-တစ်ဦးသောသူကို နှိပ်စက် ညှင်းဆဲ
၏။ ထိုအနှိပ်စက်ခံရသူသည် မိမိကိုနှိပ်စက်ညှင်းဆဲတတ်သော
ထိုရန်သူကို ကြီးစွာသော ဘေးဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းငှာ ကြီးစွာ
သော ဘေးကို အလိုရှိသဖြင့် ဘေးတကာတို့တွင် အကြီးဆုံး
ဖြစ်သော ငရဲကို အလိုရှိသည်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လောက၌
'ငါမနိုင်- နိုင်သူ ပေါ်ပါစေ' ဟု ကြိမ်းကြ၏။ မိမိ ရန်သူကို
နှိပ်စက်ညှင်းဆဲနိုင်သောသူကိုတောင့်တကြလေ၏။ ထို့ကြောင့်

ဤအနှိပ်စက် အညှင်းဆဲခံရသောသူတို့သည် ငရဲကို အလိမ္မော်ကြ ကုန်၏။

ကမ္ဘာဦးအခါ လူ့ပြည်၌လူတို့ ဖြစ်ပုံကို ပြခြင်း

တပည့်တို့— ဤသို့ စိတ်သည် ပြုပြင်ဖန်ဆင်း၍ ဖြစ်ပေါ် လာသော ဤလူ့ဘုံ၌၊ နေ၊ လ၊ နက္ခတ်၊ တဏှာ မဖြစ်ပေါ် လာမီ အတန်ကြာက အထက်ဗြဟ္မာ့ဘုံတို့မှ ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့ သည် အသက်တမ်းကုန်သဖြင့် စုတေ-သေဆုံး၍ ဤလူ့ပြည် ကျန်းမြေပေါ် ဥပပတ်-ပဋိသန္ဓေ အားဖြင့် လူ့သတ္တဝါဖြစ်၍- ဖြစ်၍လာကြကုန်၏။ ထိုကမ္ဘာဦး သူတွေကား၊ ယောက်ျား အင်္ဂါလည်း မပါ - မိန်းမအင်္ဂါလည်း မပါ။ ဗြဟ္မာကြီးတွေ အသွင်သဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ လုံးချောကြီးတွေတည်း။ အဝတ်-ပုဆိုး ကိုလည်းမဝတ်ကြချေ။ အစာအာဟာရကိုလည်း မှီဝဲခြင်းမရှိကြ တဲ။ ဗြဟ္မာတို့ကဲ့သို့ ပီတိဘက္ခဖြင့်သာလျှင် အတန်ကြာကလကို လွန်စေကုန်၏။ ကောင်းကင်၌လည်း သွားနိုင်၏။ နေ၊ လ၊ အဆောင်အလင်းလည်းမရှိဘဲလျက် မိမိတို့၏ ကိုယ်ရောင်အလင်း တို့ဖြင့်သာလျှင် အမှိုက်မှောင်ကို ပယ်ပျောက်လျက် သွားလာ နေထိုင်ကြကုန်၏။

ထို့နောက် အတန်ကြာကာလကို လွန်သောအခါ အလွန် ကောင်းသော အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော မြေဆီ မြေလွှာတို့ကို တွေ့မြင်ဖန် များလျှင် ထိုမြေဆီ-မြေခဲတို့ကို လက်ဖြင့် ကိုင်ယူ၍ နမ်းပြီးလျှင် ခံတွင်းသို့ ခွံ့ လေသော်....၊ ကောင်းမွန်းသိလျက် ဝမ်းသို့မျှိုသွင်းစားသောက်ကြလေကုန် ၏။ ထိုမြေကြီး-ဆီခဲကို မှီဝဲ စားသောက် လေလျှင် ရှုန်ရင်း

သော ရုပ်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ကိုယ်အရောင်တို့သည် ကွယ်ပျောက်၍ အမိုက်မှောင်ကြီး အတိ ဖြစ်သဖြင့် အလွန် ကြောက်ရွံ့သဖြင့် အလင်းရောင်ကို တောင့်တကြ၏။

ထိုအခါ ယူဇနာငါးဆယ် အလျား-အနံကျယ်သော နေဝန်းကြီးဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုကမ္ဘာဦးသူတို့သည် ဤဗိမာန်ကြီးသည် ငါတို့၏ရဲရင့်ခြင်းကိုဖြစ်စေသောကြောင့် 'သူရိယ' ဟု အမည်မှည့်ကြလေကုန်၏။

ထိုဗိမာန်သည် တစ်နေ့လုံး ထွန်းလင်းလျက် အနောက်သို့ ဝင်၍ ကွယ်လေလျှင် မှောင်အတိဖြစ်ပြန်သဖြင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်ကြကုန်လျက် 'ငါတို့အား-တပါးသော အရောင်အလင်း ကိုရပါမူကား-ကောင်းလေစွ' ဟု အေးသော အရောင်အလင်း ကို တောင့်တဆဲအခါ ထိုသူတို့၏ ဆန္ဒကို သိဘိသကဲ့သို့ နက္ခတ် တာရာကြယ် အပေါင်းနှင့်တကွ လေးဆယ့်ကိုးယူဇနာ ကျယ် သော လဝန်းဗိမာန်ကြီးသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ-ထို ကမ္ဘာဦးသူတို့သည် ဤဗိမာန်ကြီးသည် ငါတို့၏ အလိုဆန္ဒကို သိဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်၍ လာပေ၏။ ထို့ကြောင့် 'စန္ဒ' ဟု အမည်မှည့်ကြလေကုန်၏။

မိန်းမ-ယောကျ်ား စတင် ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ပြခြင်း

ထို ကမ္ဘာဦးသူတို့သည် အာဟာရကို မှီဝဲခြင်းကြောင့် အချို့ သောသူတို့သည် အဆင်းလှကုန်၏။ အချို့သော သူတို့သည် အဆင်းမလှကုန်။ ထိုအခါ အဆင်းလှသောသူတို့သည် အဆင်း မလှသော သူတို့ကို မထိလေးစားအောက်မေ့ကြကုန်၏။ ထိုသို့

မထီလေးစား အောက်မေ့ခြင်း- အတိမာနကြောင့် ရသပထဝီ
 မြေဆီတို့သည် ကွယ်လေ့ကုန်၏။ ထိုအခါ အခံ- အဖုံးလည်း
 မကပ်သော သလေးဆံသားသီးသောစပါးပင်တို့သည်ပေါက်
 လာကုန်၏။ ထိုအခါလူတို့သည် သလေးဆန်ထမင်းတို့ကို စား
 ကြရကုန်၏။ ဤသို့ ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းသော သလေး ထမင်း
 အာဟာရကို စားသောက်သော အခါ ကျင်ကြီး- ကျင်ငယ်
 တို့သည် ဖြစ်ကုန်၍ ထွက်စရာ အမာဝ ပြန်ပေါက်- ပြန်တံတို့
 သည် ပေါက်ကဲ့ ပေါ်ထွက်လာကုန်၏။ မိန်းမ ဖြစ်ထိုက်သော
 သူအား မိန်းမ။ ယောက်ျားဖြစ်ထိုက်သောသူအား ယောက်ျား
 အသွင်သဏ္ဍာန် အင်္ဂါကြီး- ငယ်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်
 ၏။ သူတို့၏သက်တမ်းသည် တပိုးတိုးလျက် အသင်္ချေယု တိုင်
 အောင်တက်သွား၏။ တက်ကပ်၌ အလျင်အမြန် တက်သည်။
 ဆုတ်ကပ်၌ မူကား တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်၏။ ရှေးနည်းတူ
 အသင်္ချေယုမှ သည် ဆယ်နှစ်တမ်း၊ ဆယ်နှစ်တမ်းမှ သည်
 အသင်္ချေယုဟု ဆုတ်ချည်-တက်ချည်သွားသည်ကိုအန္တရကပ်ဟု
 ခေါ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ အန္တရ ကပ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်လေး
 ကပ်ပြည့်၍ တစ်ထောင်တမ်းသို့အကျတိုင် ကမ္ဘာပျက်၏။

ကမ္ဘာပျက်ပုံအကြောင်းအရာ

တပည့်တို့....၊ ကမ္ဘာပျက်ရာ၌ အချို့သော ကမ္ဘာသည်
 မီးဖျက်၍-ပျက်၏။ အချို့သော ကမ္ဘာသည် ရေဖျက်၍- ပျက်
 ၏။ အချို့သောကမ္ဘာသည် လေဖျက်၍-ပျက်၏။ မီးလောင်၍
 ခုနစ်ကမ္ဘာ ပျက်ပြီးမှ- ရှစ်ခုမြောက် ကမ္ဘာသည် ရေဖျက်၍-
 ပျက်၏။ ထို့နောက် မီးဖျက်ကာ ခုနစ်ကြိမ် ပျက်ပြန်၏။

ခြောက်ဆယ့်လေးခုမြောက် ကမ္ဘာသည်ရေမဖျက်ဘဲ လေဖျက်
၍-ပျက်လေ၏။

ကမ္ဘာပျက်ပုံ အခြင်းအရာ

အကြင်အခါ၌ အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ် စေ့၍
တစ်ထောင်တန်းသို့အကျတိုင် ကမ္ဘာပျက်၏။ ထိုကမ္ဘာမပျက်မီ
အနှစ်တစ်သိန်းလောက်က ဗြဟ္မာကြီးပြောကြားသဖြင့် ကမ္ဘာ
ပျက်မည့်အကြောင်းကိုသိကြကုန်သောနတ်တို့သည် လူ့ပြည်သို့
လာ၍ နိသောအဝတ်၊ နိသောပန်းကို ဆင်မြန်းလျက် ဆံပင်
ဖားလျားချင်ကြေးပြီး ထိတ်လန့်ဘွယ် အသွင်ကိုဆောင်ကာ
'အို...၊ လူ့အပေါင်းတို့၊ ဤနေ့မှစ၍ နောင် အနှစ်တစ်သိန်း
လွန်လျှင် ကမ္ဘာပျက်လတ်။ ယခုငါတို့နေသော ကမ္ဘာသည်
မီးဖျက်၍-ပျက်လတ်။ အို-လူ့အပေါင်းတို့၊ ဤကမ္ဘာပျက်
သေးကြီးမှ လွတ်မြောက်၍ အထက်ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်ရလေ
အောင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို မမေ့မလျော့အားထုတ်ကြ
ကုန်လော့။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတရားများကို
ပွားများကြကုန်လော့' ဟု ပြောကြား၍ မိမိနေရာ ပြည်သို့ ပြန်
သွားကြကုန်၏။

ထိုအခါ လူ့အပေါင်းတို့သည်အလွန်ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့
ခြင်းဖြစ်ကြသဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ လွန်စွာ အားထုတ်
ခြင်း၊ ဗြဟ္မာ့ဝိဟာရတရားများ၊ ကသိုဏ်းတရားများ၊ လွန်စွာ
အားထုတ်ခြင်းများကြောင့် ဈာန်တရားများရ၍ သေလွန်သော
အခါအထက်ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြလေ၏။

ကမ္ဘာပျက်ပုံ အခြင်းအရာကို ပြခြင်း

အကယ်၍ မီးဖျက်မည့်ကမ္ဘာဖြစ်အံ့- နေခုနစ်စင်း ထွက်၍ မီးတွေလောင်သဖြင့် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ပထမဈာန်ဗြဟ္မာ့ဘုံ တို့ကိုပါလောင်၍ လောင်စာကုန်သောအခါ မီးလျှံ စဲလေ၏။ အထက်ကောင်းကင်နှင့် အောက်ကောင်းကင် တစပ်တည်းစပ် လျက် ဟင်းလင်းပြင်ကောင်းကင်အမှိုက်မှောင်ကြီးအတိဖြစ်၍ တည်လေ၏။

သေကျတောင် ဆရာတော် အရှင်တိလောက မထေရ်၏ ‘ပဏ္ဍိတဝေဒနိယဒီပနီ’ ကျမ်းမှ ကူးဟူ ဓမ္မဒါနပြုပါသည်။

ဓမ္မပဒမှ ကောက်နုတ်ချက်များ

(က) ယမကဝဂ္ဂ အ စုံ အ စုံ တရားစု

၁။ ဓမ္မတရားတို့မှာ စိတ်သာ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်ဖြစ် ကုန်၏။ စိတ်သာ အကြီး-အမှူး ဦးစီးဖြစ်ကုန်၏။ စိတ်အတိုင်း ဖြစ်ကုန်၏။ မကောင်းစိတ်ဖြင့် ပြောဆို-ပြုလုပ်ကြံစည်သူ၏။ နောက်သို့ (လှည်းဘီးသည် ဝန်ဆောင်နှား၏ ခြေရာသို့ အစဉ် လိုက်သကဲ့သို့) ဆင်းရဲ-ဒုက္ခလိုက်လေသည်။

၂။ ဓမ္မတရားတို့မှာ စိတ်သာ ရှေ့သွား ခေါင်းဆောင်ဖြစ် ကုန်၏။ စိတ်သာအကြီး-အမှူး ဦးစီး ဖြစ်ကုန်၏။ စိတ်အတိုင်း ဖြစ်ကုန်၏။ ကောင်းသော စိတ်ဖြင့် ပြောဆို-ပြုလုပ် ကြံစည်

သူ၏နောက်သို့ (အရိပ်သည် အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့) ချမ်းသာ သုခအစဉ်လိုက်လေသည်။

၃။ ဤသူသည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏။ ငါ့ကို ညှင်းဆဲ၏။ အနိုင်ကျင့်၏။ ငါ့ဥစ္စာကို ယူ၏-ဟုစိတ်၌ အမျက် ထားလျက် ရန်ငြိုးဖွဲ့သော သူတို့မှာ ရန်မငြိမ်းချေ။

ဤသူသည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏။ ငါ့ကို ညှင်းဆဲ၏။ အနိုင် ကျင့်၏။ ငါ့ဥစ္စာကို ယူ၏-ဟု စိတ်၌ အမျက်မထား-ရန်ငြိုး မဖွဲ့သောသူတို့မှာ ရန်ငြိမ်းလေ၏။

၄။ လောက၌ ရန်တုံ့မူသဖြင့် ရန်တို့သည် တရံတဆစ်မျှ မပျောက်ကုန်။ ရန်တုံ့မမူသဖြင့်သာလျှင် ရန်တို့သည် ပျောက် ငြိမ်းကုန်၏။ ဤသို့ ရန်မလိုမှ-ရန်ပြိုခြင်းသည် ရှေးရှေး၌ ဖြစ် သော သဘောတံထွာ-ဓမ္မတာပင်တည်း။

၅။ လူမိုက်တို့သည် ဤလောက၌ မိမိတို့အမြဲမနေ-သေ ရဦးမည်ကို မအောက်မေ့-မဆင်ခြင်ဘဲခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြကုန် ၏။ ပညာရှိတို့ကား၊ ဤလောက၌ မိမိတို့ အမြဲမနေ-သေရ ဦးမည်ကိုအောက်မေ့-ဆင်ခြင်လျက် ခိုက်ရန် ငြိမ်းအောင် ပြု ကြကုန်၏။

၆။ တင့်တယ်သော အာရုံကို အဖန်တလဲလဲရှုလေ့ရှိသော၊ ဣန္ဒြေကိုမစောင့်စည်းသော၊ အစာအာဟာရ၌ အတိုင်းအရှည် ကိုမသိသော၊ ပျင်းရိ၍ လုံ့လမရှိသော သူကို (လေမုန်တိုင်း သည် အားနည်းသော သစ်ပင်ကို လှဲသကဲ့သို့) ကိလေသာ မာရ် ကိုယ်တွင်းရန်သည် နှိပ်စက် ဖျက်ဆီးလေ၏။

မတင့်တယ်မှုကို အဖန်တလဲလဲ ရှုလေ့ရှိသော ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်းသော၊ အစာအာဟာရနှင့် အတိုင်းအရှည်ကိုသိသော၊ ယုံကြည်မှုနှင့် လုံ့လရှိသော သူကို (လေပြေ-လေညှင်းသည် ကျောက်တောင်ကို မလှဲနိုင်သကဲ့သို့) ကိလေသာမာရ် ကိုယ် တွင်းရန်သည် မနှိပ်စက်-မဖျက်ဆီးနိုင်ချေ။

၇။ ကိလေသာဆိုးရည်လည်းမကင်း၊ ဣန္ဒြေကိုဆိုးမစောင့် ရှောက်ခြင်းလည်းမရှိ။ မှန်ကန်သောစကားကိုလည်း ပြောလေ့ မရှိသောသူသည် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်ကိုဝတ်ရုံရန်မထိုက် ချေ။

ကိလေသာ ဆိုးရည်လည်းကင်း၊ သီလကိုလည်းကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်၊ ဣန္ဒြေကိုလည်း ဆိုးမ စောင့်ရှောက်၍ မှန်ကန် သော စကားကို ပြောလေ့ရှိသူသာ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်ကို ဝတ်ရုံရန် ထိုက်တန်၏။

၈။ အနှစ် မရှိသော တရားကို အနှစ်ရှိ။ အနှစ်ရှိသော တရားကို အနှစ်မရှိ ဟု မှတ်ထင်ကာ အယူမှား ရှိသတည်း အနှစ်သာရကို မရနိုင်ကြချေ။

အနှစ်ရှိသော တရားကို အနှစ်ရှိ။ အနှစ်မရှိသော တရားကို အနှစ်မရှိ-ဟုသိ၍ အယူမှန်သတည်း အနှစ်သာရကို ရနိုင်ကြ လေသည်။

၉။ အမိုးမလုံသောအိမ်အတွင်းသို့မိုးယိုသကဲ့သို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်း မရှိသော သူ၏ စိတ်တွင်းသို့ ကိလေသာရာဂ ယို ကျ၏။

ကောင်းစွာမိုးသော အိမ်တွင်းသို့ မိုးမယိုသကဲ့သို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသောသူ၏ စိတ်တွင်းသို့ ကိလေသာရာဂယိုမကျနိုင်ချေ။

၁၀။ မကောင်းမှုပြုသောသူသည်၊ ဤဘဝမှာလည်း စိုးရိမ်သောက ဖြစ်ရ၏။ နောင်ဘဝမှာလည်း စိုးရိမ်သောကဖြစ်ရ၏။

ပစ္စုပ္ပန်-တမလွန်၊ နှစ်တန်သော ဘဝတို့မှာ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်ရ၏။ သူသည် မိမိပြုသော မကောင်းမှုကို မြင်၍ စိုးရိမ်ပင်ပမ်းရ၏။

၁၁။ ကောင်းမှုပြုသူသည် ဤ ဘဝမှာလည်း ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်ရ၏။ နောင်ဘဝမှာလည်း ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်ရ၏။ ပစ္စုပ္ပန်-တမလွန်၊ နှစ်တန်သော ဘဝတို့မှာ ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်ရ၏။ သူသည် မိမိပြုသောကောင်းမှုကို မြင်၍ လွန်စွာ ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်ရ၏။

၁၂။ မကောင်းမှု ပြုသောသူသည် ယခုလည်း ပူပန်ရ၏။ နောင်လည်း ပူပန်ရ၏။ ခုရော-နောင်ပါ ပူပန်ရ၏။ မကောင်းမှုကို ငါပြုခဲ့ပြီ-ဟု ပူပန်ရ၏။ အပါယ်သို့ ရောက်သောအခါ သာ၍ ပူပန်ရလေ၏။

ကောင်းမှုပြုသူသည် ယခုလည်း နှစ်သက်ရ၏။ နောင်လည်း နှစ်သက်ရ၏။ ခုရော-နောင်ပါ နှစ်သက်ရ၏။ ကောင်းမှုကို ငါပြုခဲ့ရပြီ-ဟု နှစ်သက်ရ၏။ သုဂတိဘဝသို့ ရောက်သော အခါ သာ၍ နှစ်သက်ရ၏။

၁၃။ စာပေ-ပရိယတ္တိကိုများစွာသင်ကြားပို့ချကြားလည်း မေ့ဓမ္မာဒွာ နေသော သူသည် (သူတပါး၏ နွားများကို

ထိန်းကျောင်း၍ ရေတွက်ကာ ပြန်အပ်ရသော နွားကျောင်း သာသည် နွားနို့အရသာကို မခံစားရသကဲ့သို့) မင်-ဖိုလ် အရ သာကို မခံစားရချေ။

စာပေ = ပရိယတ္တိကို အနည်းငယ်မျှသာ သင်ကြား ပို့ချသော် လည်း တရားနှင့်အညီ အားထုတ်သူသည် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မော ဟကိုခွာ၍ အမှန်ကို သိ၏။ စိတ်သည် ကိလေသာမှ လွတ်၍ ဤဘဝ-နောင်ဘဝ၌ အစွဲအလန်း မရှိဘဲ မင်-ဖိုလ်အရသာ ခံစားရ၏။

(ခ) အပ္ပမာဒဝဂ္ဂ-မမေ့မလျော့ခြင်း တရားစု

၁။ မမေ့မလျော့ခြင်းသည်-သေခြင်း မရှိသော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်၏။ မေ့မလျော့ခြင်းသည် - သေခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်၏။ မမေ့မလျော့သောသူတို့သည် သေသည်-မ မည်ကုန်။ မေ့မလျော့သောသူတို့သည် သေသောသူကဲ့သို့တည်း။

မမေ့မလျော့သော ပညာရှိ တို့သည်-ဤသို့ အထူးကို သိ၍ မမေ့မလျော့ခြင်း၌ ဝမ်းမြောက်ကြ၍ သူတို့သည် အရိယာတို့၏ ကျက်စားရာ-မေ့ လျော်ကြလေသည်။

ထို ပညာရှိတို့သည် ဈာန်ရကုန်သည် ဖြစ်၍ အမြဲ မပြတ် အားထုတ်ကြသဖြင့် အနှောင်အဖွဲ့ကင်းရာ အမြတ်ဆုံး နိဗ္ဗာန် သို့ ရောက်ကုန်၏။

၂။ ထကြ - လုံ့လ ဝီရိယလည်းရှိ၊ သတိလည်းရှိ၊ စင် ကြယ်သောအလုပ်ကိုလည်းလုပ်၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်၍လည်းပြုလေ့

ရှိ၊ ဣန္ဒြေကိုလည်း စောင့်စည်း၊ တရားသဖြင့်လည်း အသက်
မွေး၍ မမေ့လျော့သော သူအား ကျော်စောခြင်းတိုးပွား၏။

၃။ ထကြွလုံ့လရှိခြင်း၊ မမေ့လျော့ခြင်း၊ သီလစောင့်
စည်းခြင်း၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းရှိသော ပညာရှိသည် သံသရာ
သမုဒ္ဒရာ၌ ကိလေသာရေအယာဉ် မဖျက်ဆီးနိုင်သော အရဟတ္တ
ဖိုလ်တည်းဟူသော မိမိမှီရာကျွန်းကို ပြုလုပ်ရာ၏။

၄။ ပညာမရှိသော သူမိုက်တို့သည် မေ့လျော့ခြင်းဖြင့်
အချိန်ဖြုန်းကြ၏။ ပညာရှိသည်ကား၊ မမေ့လျော့ခြင်းကိုသာ
မြတ်သော ဥစ္စာကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်၏။

မေ့လျော့ခြင်း မဖြစ်စေကုန်လင့်။ ကိလေသာအာရုံကာမ
ဂုဏ်၌ မေ့လျော်ပျော်ပါးတတ်သော တဏှာနှင့် မပေါင်းစပ်လင့်။
မမေ့လျော့သည်ဖြစ်၍ ရှုဆင်ခြင်သူသည် ကြီးကျယ်သော သုခ
သို့ရောက်၏။

၅။ ပညာရှိသည် မမေ့လျော့သော သတိဖြင့် မေ့လျော့
ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျကင်းစွာ ပညာတည်း
ဟူသော ပြာသာဒ်ပေါ်သို့ တက်ပြီးစိုးရိမ်ကြောင့်ကျ ရှိသော
သတ္တဝါအပေါင်းကို ကြည့်၏။ တောင်ထိပ်ပေါ်က လူသည်
မြေပြင်ကလူတို့ကို မြင်ရသကဲ့သို့ ပညာရှိသည်လူမိုက်တို့ကိုမြင်ရ
လေသည်။

၆။ မေ့လျော့ကုန်သော သူတို့အား မမေ့လျော့သော အိပ်
မပျော်သော၊ များစွာ နိုးကြားတတ်သော သူတော်ကောင်း
ပညာရှိသည် (ခွန်အား ကြီး၍ လျင်မြန်သော မြင်း
ကောင်းသည် မြင်းပိန်ကို နောက်ချန်ကာ ရှေ့သို့ တက်သွား

သကဲ့သို့) မေ့လျော့သော သူကို သံသရာ၌ချန်ထားခဲ့၍နိဗ္ဗာန် သို့ သွားလေ၏။

၇။ မမေ့လျော့ခြင်းကြောင့် သိကြားမင်း-ဦးမာဃသည် နတ်တစ်ရာတို့ထက် မြတ်သောအကြီးအမှူးအဖြစ်သို့ရောက်၏။

မမေ့လျော့သော သတိတရားကို ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းကုန်၏။
မေ့လျော့ခြင်းကို ပညာရှိတို့ အမြဲကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

၈။ မီးသည် ကြီး-ငယ် မရွှောင် လောင်စာ ဟူသမျှကို လောင်၍ သွားသကဲ့သို့ မမေ့လျော့ခြင်း၌ မေ့လျော်၍၊ မေ့လျော့ခြင်း၏ အပြစ်ကို မြင်သော ရဟန်းသည် နည်းများမဟူ သံယောဇဉ်-အနှောင်အဖွဲ့ ဟူသမျှကို အရိယာမဂ်မီးဖြင့် ရှိလျက် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

၉။ မမေ့လျော့ခြင်း၌ မေ့လျော်၍ မေ့လျော့ခြင်း၌ ဘေး-ဟု ရှုလေ့ ရှိသော ရဟန်းသည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်း ငှာမထိုက်၊ နိဗ္ဗာန်နှင့်သာလျှင် နီးကပ်၏။

(၈) စိတ္တဝဂ္ဂ-စိတ်တရားစု

၁။ လေးသမားသည်မြှားကောက်ကိုတဖြည်းဖြည်းဖြောင့် သကဲ့သို့ ပညာရှိသည် လှုပ်ရှားသော၊ လှုပ်ပေါ်သော ဇောင့်စည်းနိုင်ခဲ့သော၊ တားဆီးနိုင်ခဲ့သော စိတ်ကို တဖြည်းဖြည်းဖြောင့်ပေးနိုင်၏။

ရေမှ ဆယ်၍ ကုန်းပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သော ငါးသည် ဆွေ့ဆွေ့နှင့် သကဲ့သို့ စိတ်သည် ကာမဂုဏ် - အာရုံမှထုတ်၍

ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာကို တင်လိုက်သောအခါ တုန်လှုပ်နေလေသည်။

၂။ နှိမ်နင်းရန် ခဲယဉ်းသော လျင်မြန်သော၊ တွေ့ရာ ကာမဂုဏ်၌ ကျရောက်တတ်သော စိတ်ကို ဆုံးမလျှင် ကောင်း၏။ ယဉ်ကျေးသောစိတ်သည် ချမ်းသာကို ဆောင်၏။

၃။ မြင်တွေ့ရန် လွန်စွာ ခဲယဉ်းသော၊ အလွန် သိမ်မွေ့သော တွေ့ရာ ကာမဂုဏ်၌ ကျရောက်တတ်သော စိတ်ကို ပညာရှိသည် စောင့်ရှောက်ရ၏။ လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်အပ်သော စိတ်သည် ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်၏။

၄။ စိတ်သည် အဝေးကိုလည်း သွားတတ်၏။ တစ်ခုပြီး - တစ်ခု ဖြစ်တတ်၏။ အကောင်းအထည်လည်း ရှိ။ ဟဒယနုလုံးကို မှီပြီး ဖြစ်၏။ ဤစိတ်ကို လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်သူတို့သည် မာရ်မင်း၏ အနှောင်အဖွဲ့ - ဆင်းရဲ ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ကုန်၏။

၅။ တည်ကြည်သော စိတ်လည်း ရှိ။ သူ့တော်ကောင်း တရားကိုလည်း မသိ။ သဒ္ဓါတရားလည်း မခိုင်မာသော သူအား ပညာရှိ-ဟု မမည်ချေ။

ရာဂ ဖြင့် မစွတ်စိုသော စိတ်လည်း ရှိ၏။ ဒေါသဖြင့် မထိပါးသော စိတ်လည်း ရှိ၏။ ကောင်းမှု - မကောင်းမှုကို ပယ်ပြီး၍ နိုးကြားနေသူမှာ ကြောက်စရာ ဘေး မရှိချေ။

၆။ ဤကိုယ်ကဿသည် အိုးနှင့်တူစွာ မကြာမီတည်ပျက်တတ်သည်ကို သိ၍ ခိုင်ခန့်သော မြို့နှင့်တူသည့် ဤ ဝိပဿနာ

စိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ ပညာလက်နက်ဖြင့် ရန်သူကို စောင့်ရာ၏။
ရပြီးသော စျာန်ချမ်းသာကို သာယာငြိကပ်၍ မနေရာ။

၇။ ဤကိုယ်ကာယသည် မကြာမီ ဝိညာဉ်ကင်း၍ စွန့်ပစ်
ရမည့် အခြေသို့ ရောက်ပြီးလျှင် အသုံးမဝင်သောထင်းဟိုးကဲ့သို့
မြေ၌တိုးလုံး-ပက်လက် အိပ်စက်ရလိမ့်မည်။

၈။ ခိုးသူသည် ခိုးသူတစ်ယောက်ကို သို့မဟုတ် ရန်သူသည်
ရန်သူတစ်ယောက်ကို မြင်လျှင် ဤဘဝမှာသာ အကျိုးမဲ့ ဖျက်
ဆီးနိုင်၏။ ယုတ်မာစွာ ရန်ငြိုးထားသောစိတ်သည် မိမိကိုယ်ကို
ဘဝများစွာယုတ်မာအောင်ပြုပြီး အကျိုးမဲ့ဖျက်ဆီးလေသည်။

၉။ ချမ်းသာကို အမေလည်းမပေးနိုင်။ အဖေလည်းမပေး
နိုင်။ ဆွေမျိုးတို့လည်းမပေးနိုင်ကြ။ ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်
သော စိတ်သာလျှင် မိဘ - ဆွေမျိုးတို့ထက်ပိုလွန်၍ ပေးနိုင်၏။

သိင်္ဂါလသုတ် မြန်မာပြန် ကောက်နုတ်ချက်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည်ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှဉ့်နက်တို့ကို
အစာပေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံး
နေထိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ 'သိင်္ဂါလ' အမည်ရှိသော သူ
ကြွယ်သားသည်နံနက်စောစောအိပ်ယာမှထ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ
ထွက်ပြီးလျှင် စိုသော အဝတ်၊ စိုသော ဆံပင် ရှိသည်ဖြစ်၍
၁။ အရှေ့အရပ်။ ၂။ တောင်အရပ်။ ၃။ အနောက်အရပ်။
၄။ မြောက်အရပ်။ ၅။ အထက်အရပ်။ ၆။ အောက်အရပ်
ဟူသော အရပ်မျက်နှာကို လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးနေသည်ကို
မြတ်စွာဘုရားလည်း ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှထွက်၍ ရာဇ-

ဂြိုဟ်ပြည့်တင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်အံ့သောငှာကြတော်မူလာခိုက်နှင့် တိုက်ဆိုင်တွေ့ကြုံ၍ ရှိခိုးခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို မေးမြန်း တော်မူသောအခါ သေခါနီးကာလ၌ အဖဖြစ်သူ မှာကြားခဲ့ သော ဩဝါဒစကားကို လိုက်နာသောအားဖြင့် ဤကဲ့သို့ နေ့စဉ် အထူးထူးသော အရပ်မျက်နှာတို့ကို ရှိခိုးကြောင်းနှင့် ပြန်လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ‘ငါ့ဘုရား၏ သာသနာအတွင်း ၌မူကား၊ ဤကဲ့သို့သော အရပ်မျက်နှာမျိုးကို ရှိခိုးခြင်းမပြုအပ် ချေ။ ရှိခိုးအပ်သော အရပ်မျက်နှာ ဆိုသည်လည်း ဤအရပ် မျက်နှာမျိုးကို ဆိုသည်မဟုတ်’ ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ‘သိင်္ဂါလ’ သတို့သားက ရှိခိုးအပ်သော အရပ်မျက်နှာ ဆိုသည် ကို တင်ရှားသိသာအောင် တပည့်တော်အားဟောကြားတော် မူပါ—ဟုလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ‘သင်=ကြားနာ မှတ်သားလိုက ငါ ဟောကြားမည် ရှိသေစွာ နားစိုက်၍ နာ လော့’ ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြား တော်မူလေသည်။

အရပ် (၆) မျက်နှာ

- ၁။ အမိ=အဘကို အရှေ့မျက်နှာ ဟူ၍ မှတ်လေ။
- ၂။ ဆရာသမားကို တောင်မျက်နှာဟူ၍ မှတ်လေ။
- ၃။ သား၊ မယားကို အနောက်မျက်နှာဟူ၍ မှတ်လေ။
- ၄။ အဆွေ-ခင်ပွန်းကို မြောက်မျက်နှာဟူ၍ မှတ်လေ။

၅။ ကျေးကျွန်-အမှုလုပ်သူတို့ကို အောက် အရပ်မျက်နှာဟူ၍ မှတ်လေ။

၆။ ရဟန်း - သူမြတ်တို့ကိုအထက်အရပ်မျက်နှာဟူ၍မှတ်လေ။
ထို့ခြောက်ပါးသော အရပ်မျက်နှာတို့တွင်—

အရပ် (၆) မျက်နှာ လုံခြုံအောင် ကျင့်နည်း

(၁) အရှေ့မျက်နှာဟူသော အမိ-အဘတို့၌—

သား-သမီးတို့က ပြုကျင့်ရန် ဝတ် (၅) ပါး

၁။ မိဘများသည် မိမိအား ငယ်စဉ်က ကျေးမွေး စောင့်ရှောက် လာခဲ့သည့် အတူ၊ မိမိကလည်း မိဘတို့အား ပြန်လည်ကျေးမွေး စောင့်ရှောက်ခြင်း။

၂။ မိဘတို့၏ ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ဘွယ်ကိစ္စကို မိမိက စီမံဆောင်ရွက် ပြုလုပ်ခြင်း။

၃။ အမျိုးအနွယ် မတိမ်ကော မပျက်စီးအောင် စောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းခြင်း။

၄။ မိဘတို့၏ အမေ့အနှစ်ကို ခံယူထိုက်အောင် ကောင်းစွာ ကျင့်ဆောင်ခြင်း။

၅။ မိဘတို့ ကွယ်လွန်ပြီးသောအခါ မိဘတို့အတွက် ရည်မှန်း၍ အလှူ-အတန်း ပေးကမ်း- လှူဒါန်း ပြီးလျှင် အမျှပေးဝေငှခြင်း။

မိဘတို့က သား-သမီးတို့ကို ချီးမြှောက်ရန် ဝတ် (၅) ပါး

- ၁။ မကောင်းမှုမှ ဆုံးမ - တားမြစ်ရခြင်း။
- ၂။ ကောင်းမှုဘက်၌ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ရခြင်း။
- ၃။ အဘက်ပညာကို သင်ကြားပေးရခြင်း။
- ၄။ သင့်လျော်သော အမျိုးသမီး - သားနှင့် ထိမ်းမြားပေးစားရခြင်း။
- ၅။ သင့်လျော်သော အခါတွင် အင်အား အလျောက် အခင်း-အနှီး ထုတ်ပေးရခြင်း။

ဤကဲ့သို့ သား - သမီးများက အမိ - အဘတို့၏ ဝတ္တရားတို့ကို ညီညွတ်အောင်ကျင့်ဆောင်ကြ၍ အမိ-အဘ တို့ကလည်း သား - သမီးတို့အား တုံ့ပြန်သော အားဖြင့် စောင့်ရှောက်ချီးမြှောက်ကြပါမူ အရှေ့အရပ်ဟူသော မျက်နှာကို ဘေးရန်အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်၍ လုံခြုံအောင် ဖုံးလွှမ်းထားသည် မည်သောကြောင့် သား-သမီးနှင့် မိဘ နှစ်ဦးလုံးပင် ဘေးရန်ကင်းကွာ ချမ်းသာ-သုခနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ကြသည်။

(၂) တောင်မျက်နှာဟူသော ဆရာသမားတို့၌ တပည့်တို့ကပြုကျင့်ရန် ဝတ်(၅)ပါး

- ၁။ ဆရာ လာသည်ကို အဝေးမှ မြင်လျှင် နေရာမှထ၍ ခရီးဦးကြို ပြုလုပ်ရခြင်း။
- ၂။ တနေ့လျှင် သုံးကြိမ်ကျ ဆရာထံ ဆည်းကပ် ဝတ်ပြုရခြင်း။

- ၃။ ဆရာ၏ ဆုံးမစကားကို ယုံကြည် လေးစား လိုက်နာ နားထောင်ရခြင်း။
- ၄။ ဆရာကို အရို-အသေ လုပ်ကျွေးပြုစုရခြင်း။
- ၅။ ဆရာ သင်ကြားပေးသော အတတ်ပညာကို ရှိသေ သန့်ရှင်းစွာ သင်ယူရခြင်း။

ဆရာ သမားတို့က တပည့်တို့ကို ချီးမြှောက်ရန်

ဝတ် (၅) ပါး

- ၁။ တရားနှင့်အညီ ကျင့်ကြံ နေထိုင်တတ်အောင် ကောင်း စွာ အဆုံးအမ ပေးခြင်း။
- ၂။ အတတ်ပညာကို ရှင်းလင်းစွာ တတ်သိနားလည်အောင် ကောင်းစွာ သင်ကြားပေးစေခြင်း။
- ၃။ မိမိတတ်သိသော ပညာအလုံးစုံကို မထိန်မချန် ရှင်း လင်းစွာ တတ်သိနားလည်အောင် သင်ကြားပေးခြင်း။
- ၄။ တပည့်သားတို့၏ ဉာဏ်ရည်အလျောက် အဆွေ-ငွေပွန်း တို့ ရှေ့တွင် ချီးမြှောက် ပြောဆိုကာ အသိ အမှတ်ပြု စေခြင်း။
- ၅။ နီး - ဝေး မခြား တပည့်သားတို့အား တရားနှင့်အညီ စောင့်ရှောက် ကာကွယ်လျက် တပည့်သားတို့၏ ကိုး ကွယ်ရာ ဖြစ်ရခြင်း။

ဤကဲ့သို့ တပည့်များက ဆရာတို့၏ ဝတ္တရားများကို ညီညွတ် အောင် ကျင့်ဆောင်၍ ဆရာများကလည်း ၎င်းတို့အား တုံ့ပြန် သောအားဖြင့် စောင့်ရှောက်ချီးမြှောက်ကြပါမူ တောင်မှက်နှာ

ဟူသော အရပ်ကို စားအန္တရာယ်မှလုံခြုံအောင် ကာကွယ်ပိတ်
ဖုံး၍ ထားသည်မည်သောကြောင့် ဆရာနှင့် တပည့်နှစ်ဦးလုံးပင်
ဘေးဒုန့်ကင်းကွာ ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ကြသည်။

(၃) အနောက်မျက်နှာဟူသော သားမယား၌

လင်ဖြစ်သူက ပြုကျင့်ရန် ဝတ် (၅) ပါး

- ၁။ မြတ်နိုးကျင့်နာရုံခြင်း။
- ၂။ မသိခဲ့မြင် မပြုလုပ်-မပြောဆိုခြင်း။
- ၃။ အခြားဘဝါးသော မိန်းမ၌ လွန်ကျူးဖောက်ပြန်၍
မကျင့်ခြင်း။
- ၄။ ရရှိလာသော ဥစ္စာပစ္စည်းကို သင်၏ အလိုအတိုင်း
သင့်လျော်အောင် စီရင်လော့ဟုမချင်း-မချန် အပ်နှံ
ပေးကမ်းခြင်း။
- ၅။ အဝတ်ဘန်ဆာကို အခါအလျောက် ဆင်ယင်၍ ပေး
ခြင်း။

မယားဖြစ်သူက လင်အပေါ်၌ ပြုကျင့်ရန်

ဝတ် (၅) ပါး

- ၁။ အိမ်တွင်းမှ ကိစ္စကို စီမံပြုပြင်လုပ်ကိုင်ခြင်း။
- ၂။ ပရိသတ် အား ထိုက်သည့်အလျောက် ချီးမြှောက်ပေး
ကမ်းတတ်ခြင်း။
- ၃။ အခြားဘဝါးသောယောက်ျားနှင့် ကျူးလွန်ဖောက်
ပြန်၍ မကျင့်ခြင်း။

- ၄။ လင်သား ရှာဖွေ ရရှိလာသော ပစ္စည်း-ဥစ္စာတို့ကို ကောင်းစွာသိမှီး စောင့်ရှောက်တတ်ခြင်း။
- ၅။ အမှု-ကိစ္စဟူသမျှ၌ ပျင်းရိခြင်းမရှိမူ၍ လိမ္မာရခြင်း။

ဤကဲ့သို့ လင်ယောက်ျားက ဝတ္တရားများကို ညီညွတ်စွာ ကျင့်ဆောင်၍၊ မယားကလည်း လင်ယောက်ျားအား တုံ့ပြန်သောအားဖြင့် ဝတ္တရားအတိုင်း ပြန်လည် စောင့်ရှောက်ပါမူ အနောက်အရပ်ဟူသော မျက်နှာကို ဘေးရန်မှ လုံခြုံအောင် ကာကွယ်ပိတ်ဖုံး၍ ထားသည့်နှင့်တူသောကြောင့် လင်မယားနှစ်ဦးလုံးပင် ဘေးရန် ကင်းကွာ ချမ်းသာ သူနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ကြသည်။

(၄) မြောက် အရပ်မျက်နှာ ဟူသော အဆွံ့ခင်ပွန်းတို့၌ ပြုကျင့်ရန် ဇတ် (၅) ပါး

- ၁။ ပေးကမ်းဘွယ်ကို လွယ်ကူ လျင်မြန်စွာပေးကမ်းတတ်ခြင်း။
- ၂။ ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ပြောဆိုတတ်ခြင်း။
- ၃။ မိတ်ဆွေ၏ အကျိုး-စီးပွား ရှိအောင် ကျင့်ဆောင်ခြင်း။
- ၄။ မိတ်ဆွေကို မိမိကိုယ်နှင့် ထင်တူ တန်းတူအနေအထား၌ တူမျှစေခြင်း။
- ၅။ မချွတ်-မယှင်း တည့်မတ်မှန်ကန်ခြင်း။

အဆွေ-ခင်ပွန်း တို့က ပြန်၍ ပြုကျင့်ရန်
ဝတ် (၅) ပါး

- ၁။ အမှု ကိစ္စ၌ မေ့လျော့နေလျှင် မမေ့-မလျော့အောင် စောင့်ရှောက်ခြင်း။
- ၂။ ပစ္စည်း-ဥစ္စာကို ကုညီစောင့်ရှောက်ပေးခြင်း။
- ၃။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဘွယ်ရှိလျှင် အားကိုးမှီခိုရာဖြစ်ခြင်း။
- ၄။ ဘေးတွေ့လာလျှင် ပစ်မထားခြင်း။
- ၅။ သား၊ မြေး၊ မြစ်အထိ စောင့်ရှောက် ရှေ့ညွှန်ကြားခြင်း။

ဤကဲ့သို့ မိတ်ဆွေ-အချင်းချင်း (တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး) မိမိတို့ ဆိုင်ရာ ဝတ္တရားများနှင့် အညီ ကျင့်ဆောင် ကြပါလျှင် မြောက်မျက်နှာဟူသော အရပ်ကို လုံခြုံအောင် ပိတ်ဖုံးကာကွယ် ထားသည်နှင့် တူသောကြောင့် နှစ်ဦးစလုံးပင် ဘေးရန် ကင်းကွာ ချမ်းသာသူနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ကြသည်။

(၅) အောက်အရပ်မျက်နှာဟူသော ကျေးကျွန်
အမှုအလုပ်တို့၌ အရှင်သခင်က ပြုကျင့်ရန်
ဝတ် (၅) ပါး

- ၁။ အစွမ်းသတ္တိ-အင်အားရှိသည့် အလျောက်သာ အမှု ကိစ္စကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်စေခြင်း။
- ၂။ ရိက္ခာ၊ အခါ စားနားကို မှန်ကန်စွာဖေးကမ်းထောက်မ၊ ခြင်း။

၃။ မကျန်းမမာ-ဝေဒနာကပ်ရောက်သောအခါကောင်းစွာ ပြုစုရခြင်း။

၄။ ကောင်းမွန်-ထူးမြတ်သော စားဖွယ် - သောက်ဖွယ် ရရှိလာသော် ဝေဖန်မှုတစွာ ပေးကမ်းခြင်း။

၅။ လွတ်ချိန်တန်သောအခါအလုပ်ခွင်မှအခွင့်လွတ်ခြင်း။

ကျေးကျွန် အမှုလုပ်သူတို့က အရှင်သခင်အား ပြုကျင့်ရန်
ဝတ် (၅) ပါး

၁။ အရှင် - သခင် မထမီ အိပ်ယာမှ စောစောထခြင်း။

၂။ အရှင် - သခင်အိပ်ပြီးနောက်မှ အိပ်စက်ခြင်း။

၃။ တစ်စုံတစ်ခုသော ပစ္စည်း ဝတ္ထုကို အရှင်သခင်ပေးမှသာ ယူငင်ရခြင်း။

၄။ အမှု-ကိစ္စကို ကောင်းစွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်း။

၅။ အရှင်သခင်၏ကျော်ဇောခြင်းကျေးဇူးကိုကောင်းစွာ ဆောင်ခြင်း။

ဤကဲ့သို့ အရှင်သခင်နှင့် ကျေးကျွန်အမှုလုပ်တို့သည် မိမိတို့ ဆိုင်ရာ ဝတ္တရားများနှင့်အညီ ကျင့်ဆောင်ကုလျှင် အောက် မျက်နှာဟူသောအရပ်ကို လုံခြုံအောင် ပိတ်ဖုံး၍ ထားသည်နှင့် တူသောကြောင့် ကျွန်-အရှင် နှစ်ဦးလုံးပင် ဘေးကင်းနေကွာ ချမ်းသာ-သူနှင့် ပြည့်စုံနိုင်စွာပင်။

(၆) အထက်အရပ်မျက်နှာဟူသော ရဟန်းသုမြတ်တို့၌ ဒါယကာတို့က ပြုကျင့်ရန်ဝတ် (၅) ပါး

- ၁။ ချစ်ခင်ဖွယ်သော - ကာယကံမှုရှိခြင်း
- ၂။ ချစ်ခင်ဖွယ်သော - ဝစီကံမှုရှိခြင်း။
- ၃။ ချစ်ခင်ဖွယ်သော - မနောကံမှုရှိခြင်း။
- ၄။ ပစ္စည်းလေးပါးနှင့် စပ်၍ တံခါးကို ဖွင့်၍ ထားသည့် အလား အပိတ် - အပင်မရှိ လူဒါန်းမှုရှိခြင်း။
- ၅။ ယာဂုဆွမ်း စသော အာမိသဒါနကို ထောက်ပံ့ လူဒါန်းခြင်း။

ရဟန်းသုမြတ်တို့က ဒါယကာတို့အား ပြုကျင့်ရန် ဝတ် (၆) ပါး

- ၁။ မကောင်းမှုမှ တားမြစ်ခြင်း - ပိတ်ပင်ခြင်း။
- ၂။ ကောင်းမှုတက်၌ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ခြင်း။
- ၃။ ကောင်းသောစိတ်ဖြင့် အစဉ်စောင့်ရှောက်ကာ မေတ္တာ ပွားခြင်း။
- ၄။ မကြားဘူးသော တရားစကားကို ဟောကြားပြသခြင်း။
- ၅။ ကြားဘူးသော တရားစကားကို ရှင်းလင်းအောင် ထပ်မံ ဟောပြောခြင်း။
- ၆။ နတ်ရွာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း လမ်းကို ညွှန်ကြားခြင်း။

ဤကဲ့သို့ ရဟန်းတော်တို့နှင့် ဒါယကာတို့သည် ဆိုင်ရာ ဝတ္တရားများနှင့်အညီ ကျင့်ဆောင်ကြပါလျှင် အထက်အရပ်ကို

လုံခြုံအောင် ဖုံးလွှမ်း ပိတ်ဆို့ထားသည်နှင့် တူသောကြောင့် ဆရာ ဒကာ နှစ်ဦးစလုံးပင်ဘေးကင်းရန်ကွာ ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူကြွယ်သား ‘သိင်္ဂါလ’ အထက်ပါ အရပ် ခြောက်ပါးကိုသာ ကျင့်ဝတ်များနှင့်အညီ ကျင့်ဆောင်ခြင်း အားဖြင့် ရှိခိုးထိုက်သည်ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ အစိုးရပုံနှိပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသည့် ‘ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲ’ သတ္တမတွဲ စာအုပ်မှ ကူးယူပါသည်။

ကိုယ်ချင်းစာ - တရားတော်

(မဟာဝဂ္ဂ - သံယုတ်ပါဠိတော်)

ဝေဠုဒ္ဓါရေယျသုတ် - မြန်မာပြန်

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည်များစွာသော ရဟန်းသံဃာများနှင့်အတူ ‘ကောသလ’ တိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် ကောသလ တိုင်းတို့၌ ‘ဝေဠုဒ္ဓါရ’ ဧည့်သော ပုဏ္ဏားရွာသို့ရောက်တော်မူ၏။ ထို ဝေဠုဒ္ဓါရရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် (ဤသို့) ကြားသိလေကုန်၏-

‘အချင်းတို့...၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသည့် သာကီဝင်မင်းသား ‘ရဟန်း-ဂေါတမ’သည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီလှည့်လည်တော်မူရာ ဝေဠုဒ္ဓါရရွာသို့ ရောက်လာ၏’ ဟု ကြားကုန်၏။ ထို

အသျှင်ဂေါတမ၏ ကျော်စောသတင်းသည် ဤသို့ပျံ့နှံ့၍ထွက်
 ၏။ ထို 'မြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်
 သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော်မူပါပေ
 ၏။ အလုံးစုံသော တရားတို့ကိုကိုယ်တိုင်မှန်စွာသိတော်မူသော
 အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူပါပေ၏။
 အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ' နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
 အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူပါပေ
 ၏။ ကောင်းသောစကားကိုဆိုတော်မူတတ်သောအကြောင်း
 ကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူပါပေ၏။ လောကကို သိ
 တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒ္ဓ' မည်
 တော်မူပါပေ၏။ ဆုံးမထိုက်သူကိုဆုံးမတတ်သည့်အတုမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
 ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသ
 ဓမ္မသာရထိ' မည်တော်မူပါပေ၏။ နတ်လူတို့၏ဆရာဖြစ်တော်
 မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ' မည်
 တော်မူပါပေ၏။ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိတော်မူသော
 အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူပါပေ၏။ ဘုန်း-
 တန်ခိုး ကြီးတော်မူသောအကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ'
 မည်တော်မူပါပေ၏'ဟု ပျံ့နှံ့ထွက်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်
 မာရ်နတ်၊ နတ်ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏ
 ဗြဟ္မဏမင်းများ၊ လူများနှင့်တကွသော လူ့လောကကို ကိုယ်
 တိုင်ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုလျက် ဟောကြား
 တော်မူ၏။ ထို မြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ ကောင်းခြင်း၊
 အလယ်၏ကောင်းခြင်း၊ အဆုံး၏ကောင်းခြင်း ရှိသော အနက်

နှင့်ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့်ပြည့်စုံသောတရားကို ဟောတော်မူ၏ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော၊ စင်ကြယ်သော၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူ၏။ ထိုသို့သဘောရှိသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုဖူးမြင် ရခြင်းသည် ကောင်းသည်သာတည်း'ဟု ကြားသိလေကုန်၏။

ထိုနောက် ထို ဝေဠုဒ္ဒါရရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့်အမျိုးသား တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောနေရာ၌ထိုင်နေကုန်၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏။

'အသျှင် ဂေါတမ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် သားမယားတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်ရာ၌ နေလိုကြပါကုန်၏။ ကားသံတိုင်း ထွက် စန္ဒကူးကို သုံးဆောင်ခံစားလိုကြပါကုန်၏။ ပန်းပန်ခြင်း နှ့် သာခြယ်ခြင်း၊ နှ့် သာပြောင်းလိမ်းခြင်း ကိုပြုလိုကြပါကုန်၏။ ရှေ့ငွေကို လက်ခံသားယာလိုကြပါကုန်၏။ ခန္ဓာပျက်စီး၍ သေ ပြီးသည်မှနောက်၌ ကောင်းသောသူတို့၏ လားရောက်ရာ နယ် ပြည်သို့ ရောက်လိုကြပါကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အလိုဆန္ဒ - အခိုပွယ်ရှိကုန်သော ထိုအကျွန်ုပ် တို့အား အလို အတိုင်းဖြစ်နိုင် - ရောက်နိုင်လောက်သော အခြင်းအရာ အားဖြင့် တရားများကို ဟောတော်မူပါ'ဟု လျှောက်၏။

အမျိုးသားတို့....။ သင်တို့အား မိမိကိုယ်၌ ဆောင်ထား ထိုက်လော တရားဒေသနာကို ဟောကြားပေအံ့။ ထိုတရားကို နာကြကုန်လော့။ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်း ကြကုန်လော့။ ဟောပေအံ့-ဟု မိန့်တော်မူ၏။ 'အသျှင်ဘုရား....။ ကောင်း ပါပြီ...'ဟု ထိုဝေဠုဒ္ဒါရ ရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့

သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရား
သည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

အမျိုးသားတို့....၊ မိမိကိုယ်၌ ဆောင်ထားထိုက်သော တရား
ဒေသနာဟူသည်-အဘယ်နည်း။ အမျိုးသားတို့....၊ ငါသည်
အသက်ရှင်လို-မသေလို၊ ချမ်းသာလို၏။ ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်၏။
အကြင်သူသည် အသက်ရှင်လို - မသေလို၊ ချမ်းသာ လိုသော်
ဆင်းရဲကိုစက်ဆုပ်သော ငါ့အား သတ်ငြား အံ့။ ငါသည် ထို
သူ၏ ထိုသတ်မှုကို မချစ်မနှစ်သက်။ ငါကလည်း အသက်ရှင်
လို-မသေလို၊ ချမ်းသာလိုသော ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်သောသူ
တပါးကိုသတ်ငြားအံ့။ သူတပါးကလည်း ထိုသတ်မှုကို မချစ်
မနှစ်သက်။ ငါသည် မချစ်မနှစ်သက်သောတရားကို သူတပါး
သည်လည်း မချစ် မနှစ်သက်။ ငါမချစ် မနှစ်သက်သော ထို
တရားနှင့် သူတပါးကို အဘယ်ကြောင့် ယှဉ်စေရာအံ့နည်း-ဟု
အရိယာတပည့်သည် ဤသို့ဆင်ခြင်၍ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သူ့
အသက်-သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သူတပါးကိုလည်း သူ့
အသက်-သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၌ ဆောက်တည်စေ၏။
သူ့ အသက်-သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို
လည်း ပြောဆို၏။ ဤသို့ ထိုသူ၏ ကိုယ်ကျင့်-ကောင်းခြင်း
သည် အစွန်းသုံးပါးမှ စင်ကြယ်၏။

အမျိုးသားတို့....၊ နောက်တမျိုးကား၊ အကြင်သူသည် ငါ
မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးလိုသောစိတ်ဖြင့်ခိုးယူငြားအံ့။ ငါသည်
ထိုသူ၏ ခိုးယူမှုကို မချစ်မနှစ်သက်။ ငါကလည်း သူတပါး

မပေးသောဥစ္စာကို ခိုးယူလိုသော စိတ်ဖြင့် ခိုးယူငြားအံ့။ သူ
 တပါးကလည်း ထို ခိုးယူမှုကို မချစ်မနှစ်သက်။ ငါသည် မချစ်
 မနှစ်သက်သော တရားကို သူတပါးသည်လည်း မချစ် မနှစ်
 သက်။ ငါ မချစ်သော-မနှစ်သက်သော ထိုတရားနှင့် သူတပါး
 ကို အဘယ်ကြောင့် ယှဉ်စေရာ အံ့နည်း-ဟု အရိယာတပည့်သည်
 ဤသို့ ဆင်ခြင်၍ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မပေးသောဥစ္စာကို ခိုးယူ
 ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သူတပါးကိုလည်း မပေးသောဥစ္စာကို
 ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၌ ဆောက်တည်စေ၏။ မပေးသော
 ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်း
 ပြောဆို၏။ ဤသို့ ထိုသူ၏ ကိုယ်ကျင့်ကောင်းခြင်းသည် အစွန်း
 သုံးပါးမှ စင်ကြယ်၏။

အမျိုးသားတို့ ...၊ နောက်တမျိုးကား၊ အကြင်သူသည် ငါ၏
 သား မယားတို့၌ လွန်ကျူးခြင်းသို့ ရောက်ငြားအံ့။ ငါသည်
 ထိုသူ၏ ထိုလွန်ကျူးမှုကို မချစ် မနှစ်သက်။ ငါကလည်း သူ
 တပါး၏ သားမယားတို့၌ လွန်ကျူးခြင်းသို့ ရောက်ငြားအံ့။
 သူတပါးကလည်း ထိုလွန်ကျူးမှုကို မချစ် မနှစ်သက်။ ငါ
 မချစ် မနှစ်သက်သော ထိုတရားနှင့် သူတပါးကို အဘယ်ကြောင့်
 ယှဉ်စေရာ အံ့နည်း-ဟု အရိယာတပည့်သည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၍
 မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ကာမတို့၌ မှားသောအားဖြင့် ကျင့်ခြင်းမှ
 ရှောင်ကြဉ်၏။ သူတပါးကိုလည်း ကာမတို့၌ မှားသောအားဖြင့်
 ကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၌ ဆောက်တည်စေ၏။ ကာမတို့၌
 မှားသောအားဖြင့် ကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး

ကိုလည်း ပြောဆို၏။ ဤသို့ ထိုသူ၏ ကိုယ်ကျင့်ကောင်းခြင်းသည် အစွန်းသုံးပါးမှ စင်ကြယ်၏။

အမျိုးသားတို့ ... ၊ နောက်တမျိုးကား၊ အကြင်သူသည် မမှန် ပြောခြင်းဖြင့် ငါ၏ အကျိုးကို ချိုးဖျက်ငြားအံ့။ ငါသည် ထိုသူ၏ မမှန်ပြောဆိုမှုမျိုးကို မချစ်မနှစ်သက်။ ငါကလည်း မမှန်ပြောဆိုခြင်းဖြင့် သူတပါး၏-အကျိုးကို ချိုးဖျက်ငြားအံ့။ သူတပါးကလည်း ထို မမှန် ပြောဆိုမှုမျိုးကို မချစ်မနှစ်သက်။ ငါ မချစ် မနှစ်သက်သော တရားကို သူတပါးသည်လည်း မချစ်မနှစ်သက်။ ငါ မချစ် မနှစ်သက်သော ထို တရားနှင့် သူတပါးကို အဘယ်ကြောင့် ယှဉ်ရေးအံ့နည်း-ဟု အရိယာတဏှင်သည် ဤသို့ဆင်ခြင်၍ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မမှန်ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သူတပါးကိုလည်း မမှန်ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၌ ဆောက်တည်စေ၏။ မမှန်ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ ဂုဏ် ကျေးဇူးကိုလည်း ပြောဆို၏။ ဤသို့ ထိုသူ၏ နှုတ်ကျင့်ကောင်းခြင်းသည် အစွန်းသုံးပါးမှ စင်ကြယ်၏။

အမျိုးသားတို့ ... ၊ နောက်တစ်မျိုးကား အကြင် သူသည် ကုန်းစကား ဖြင့် ငါ့ကို မိတ်ဆွေ တို့နှင့် ခွဲငြားအံ့။ ငါသည် ထိုသူ၏ကုန်းချောမှုကို မနှစ်သက်။ ငါကလည်းကုန်းစကားဖြင့် သူတပါးကို မိတ်ဆွေတို့နှင့် ခွဲငြားအံ့။ သူတပါးသည်လည်း ထိုကုန်းချောမှုမျိုးကို မချစ်မနှစ်သက်။ ဤသို့ ထိုသူ၏ နှုတ်ကျင့်ကောင်းခြင်းသည် အစွန်းသုံးပါးမှ စင်ကြယ်၏။

အမျိုးသားတို့ ...။ နောက် တမျိုးကား၊ အကြင်သူသည် ငါ့ကို ကြမ်းတမ်းသောစကားဖြင့် ပြောဆိုငြားအံ့။ ငါသည် ထိုသူ၏ ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆိုမှုကို မချစ်မနှစ်သက်။ ငါကလည်း သူတပါးကို ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် ပြောဆိုငြားအံ့။ သူတပါးသည်လည်း ထိုကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆိုမှုကို မချစ်မနှစ်သက်။ ဤသို့ ထိုသူ၏ နှုတ်ကျင့် ကောင်းခြင်းသည် အစွန်းသုံးပါးမှ စင်ကြယ်၏။

အမျိုးသားတို့ ....။ နောက် တစ်မျိုးကား၊ အကြင် သူသည် ငါ့ကို ပြန်ဖျင်းသော စကားဖြင့် ပြောဆိုငြားအံ့။ ငါသည် ထိုသူ၏ အပြန်အဖျင်း ပြောဆိုမှုကို မချစ်မနှစ်သက်။ ငါကလည်း သူတပါးကို ပြန်ဖျင်းသော စကားဖြင့် ပြောဆိုငြားအံ့။ သူတပါးသည်လည်း ထိုအပြန်အဖျင်း ပြောဆိုမှုကို မချစ်မနှစ်သက်။

ငါ မချစ်မနှစ်သက်သော တရားကို သူတပါးသည်လည်း မချစ် မနှစ်သက်။ ငါမချစ်မနှစ်သက်သော ထိုတရားနှင့် သူတပါးကို အဘယ်ကြောင့် ယှဉ်စေရာအံ့နည်း ဟု အရိယာ တပည့်သည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၍ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ပြန်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ သူတပါးကိုလည်း ပြန်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၌ ဆောက်တည်စေ၏။ ပြန်ဖျင်းသော စကား ကို ပြောဆိုခြင်းမှ - ရှောင်ကြဉ် ခြင်း၏ “ဂုဏ်ကျေးဇူး” ကိုလည်း ပြောဆို၏။ ဤသို့ ထိုသူ၏နှုတ်ကျင့် ကောင်းခြင်းသည် အစွန်းသုံးပါးမှ စင်ကြယ်၏။

ထို အရိယာ တပည့်သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတော်၌ မတုန် - လှုပ် ကြည်ညိုခြင်း နှင့် ပြည့်စုံ၏။ မကျိုး ကုန်သော တည်ကြည်မှု သမာဓိကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော 'သီလ' တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အမျိုးသား တို့ ....။ ထိုအရိယာ တပည့်သည် ဤသို့ တော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် အပါယ် လေးပါး တို့မှ လွတ်ကင်း၍ မသေမီ ချမ်းသာစွာ နေရ၏။ သေ ပြီးနောက်ကာလ၌ 'နတ်ပြည်' သို့ ရောက်၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူလတ်သော် ဝေဠုဒွါရရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤကောင်းကို လျှောက် ကုန်၏။

“ အသျှင် ဂေါတမ....။ တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက် ဖွယ်ရှိပါပေစွာ။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင် ဂေါတမ ကို ကိုးကွယ် ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏။ တရားတော်ကို လည်းကောင်း။ ရဟန်း + သံဃာတော် ကို လည်းကောင်း။ ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ် ပါကုန်၏။ အသျှင် ဂေါတမ သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်သော ဥပသကာ ဟု မှတ်တော်မူပါ ဘုရား ” ဟု လျှောက် ကုန်၏။

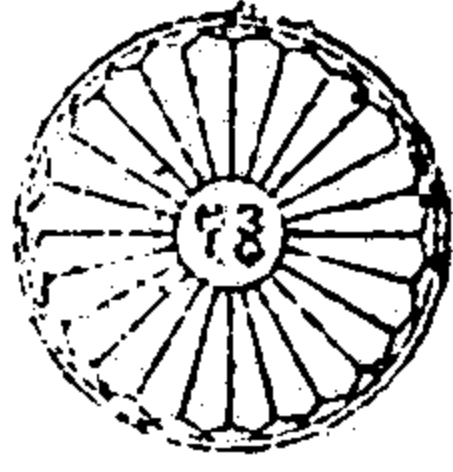

သုတ္တန် ပိဋကတ် မဟာဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော် မြန် မာ ပြန် စာအုပ်မှ ကူးယူ၍ ဓမ္မဒါန ပြုပါသည်။

အဘိဏ္ဍသုတ်

- ၁။ ငါသည် အိုခြင်းသဘောရှိသည် ဖြစ်၏။
အိုခြင်းသဘောတရားကို မလွန်နိုင်ချေ။
- ၂။ ငါသည် နာခြင်းသဘောရှိသည် ဖြစ်၏။
နာခြင်းသဘောတရားကို မလွန်နိုင်ချေ။
- ၃။ ငါသည် သေခြင်းသဘောရှိသည် ဖြစ်၏။
သေခြင်းသဘောတရားကို မလွန်နိုင်ချေ။
- ၄။ ငါသည် ချစ်ခင်နှစ်သက်သော ဆွေမျိုး၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်
သူထိုနှင့် အရပ်တစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားသဖြင့် 'ရှင်ကံ'
ကံ့ရခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ တစ်တစ်ပါးသို့ ပြောင်း
သွားသဖြင့် 'သေကံ' ကံ့ရခြင်းသည် လည်းကောင်း
ဖြစ်တတ်ချေ၏။
- ၅။ ငါသည် ကံသလျှင် မိမိဥစ္စာရှိသည်။ ကံသလျှင်
အဆွေအမျိုးရှိသည်။ ကံသလျှင် ကိုးကွယ်လဲလျောင်း
ရာရှိသည် ဖြစ်၏။ ငါသည် ထိုကံ၏ ကောင်းမှု
ဆိုးမှုကို ခံရမည် ဖြစ်၏။

ဤ ငါးပါးသော အကျောင်းတရားတို့ကို မိမိသော
လည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားသည်လည်းကောင်း ရှေး-ည မြစ်
ဆင်ခြင်အပ်ကုန်၏။

ပုဒ်ဘာသာဝင်တိုင်း

သိသင့်သောအချက်များ

(စာစီစဉ်)

ဩ ပါ ဓ

မည်၍ မည်မျှပင် - စားရာ စားရာ
ကပ်ဝမ်း ဝ ရုံပဲ။

မည်၍-မည်မျှပင် - ဝတ်ရာ ဝတ်ရာ
သားရေပြား ဖုံးရုံပဲ။

မည်၍ မည်မျှပင် - အိပ်ရာ နေရာ
ထစ်ကိုယ်စာကလေးပဲ။

မည်၍ မည်မျှပင် - ပစ္စည်း-ဥစ္စာရှိရှိ၊
သောလျှင် သားပစ်ခဲ့ရတာချည်းပဲ။

ကုသိုလ်ပြုလျှင် - ကိုယ်ဖို့၊
ကျန်ခဲ့လျှင် - သူများဖို့။ ။

နိဒါန်း

ယခုခေတ်ကာလ၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်
မူခဲ့သော တရားစာအုပ် များစွာ ရောင်းချလျက် ရှိပါသည်။
ထို စာအုပ်များကို ဈေးကြီးလွန်းသောကြောင့် လူတိုင်း ဝယ်
မဖတ်နိုင်ပါ။ ၎င်းပြင် ထို စာအုပ်များသည် စာမျက်နှာ
များပြားပြီး အလွန်ထူကြွသဖြင့် သေသေချာချာ စာတစ်လုံးခြင်း
တစ်လုံးခြင်း သဘောပေါက်အောင် ဖတ်ရလျှင် အနည်းဆုံးရုနစ်
ရက်မျှကြာမှ စာအုပ်တစ်အုပ် ကုန်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။

ယခုခေတ်၌ ရှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းခန့် ရှိသော လုပ်သား
ပြည်သူ အပေါင်းတို့သည် စားဝတ်နေရေးအတွက် နေ့မအား
ညမအား လုံးပန်းနေရပါသည်။ ထို သူတို့သည် ဈေးကြီးကြီး
ပေး၍ တရား စာအုပ်များ မဝယ်နိုင်ပါ။ ၎င်းပြင် စာအုပ်
ဖတ်ရန် အချိန်များများသည် မပေးနိုင်ပါ။

ထို့ပြင် ယခုခေတ် တရားစာအုပ်များသည် အများအားဖြင့်
ပါဠိစာနှင့် မြန်မာစာရာ၍ နေသောကြောင့် စာဖတ်သူတို့
နားလည်သဘောပေါက်ရန် မလွယ်လှပါ။

အထက် ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ
ဘုရား၏ တရားတော်များကို ပါဠိမပါ မြန်မာစာသက်သက်ဖြင့်
အပိုစကားမပါဘဲ တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့် လိုရင်းကိုသာ ဖော်ပြ၍
စာအုပ်ငယ်များဖြင့် ပိုက်ဆံမယူဘဲ အခမဲ့ လုပ်သားပြည်သူ
အပေါင်းတို့သက်သို့ ရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်လျှင် ကောင်း
မည်ဟု အကြံရသဖြင့် ယခုလို စာအုပ်ငယ်များဖြင့် ဓမ္မဒါန
ပြုရပါသည် ခင်ဗျား။

အားလုံး ကျန်းမာ၍ ချမ်းသာကြပါစေသော်၊
ဦးထံညွန့်။

ခ ခ ရ ဏ သု တ် ပ ရီ တ် တော်

၁။ ဘုန်းတော် အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား...၊ မြတ်စွာဘုရား၏ 'အသက်အန္တရာယ်'ကို မည်သို့မျှ မပြုနိုင်၊ ထို့အတူ တပည့်တော်အားလည်း ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ဤ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၂။ ကံတော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကာလ အဖို့၌ အပိတ်အပင်-အတားအဆီး မရှိသော ဉာဏ်တော်သည်ဖြစ်၏။ ဤ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား...။

၃။ ဉာဏ်တော် အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား...၊ မြတ်စွာဘုရား၌ နောင်လာလတ္တံ့သော အနာဂတ်ကာလအဖို့၌ အပိတ်အပင်-အတားအဆီး မရှိသော ဉာဏ်တော်သည် ဖြစ်၏။ ဤ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်-မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား...။

၄။ တန်ခိုးတော် အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား...၊ မြတ်စွာဘုရား၌ ယခု-ပစ္စုပ္ပန် ကာလအဖို့၌ အပိတ်အပင်-အတားအဆီး မရှိသော ဉာဏ်တော်သည် ဖြစ်၏။ ဤ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်

တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော် မာန်လျှော့-ကန်
တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား...။

၅။ အားတော်-အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရား...။ မြတ်စွာဘုရား၌ ကိုယ်ဖြင့် ပြုသော အမှုတို့သည်
ဉာဏ်တော်၏ နောက်သို့ လိုက်သည်သာတည်း။ ဉာဏ်တော်သည်
ရှေ့သွား ဖြစ်သည်သာတည်း။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံတော်
မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုး
ပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့-ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား...။

၆။ လှူနတ်၊ ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့၏ ရှိခိုး ပူဇော်ခြင်းကို
ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ နှုတ်ဖြင့်
ပြုသော အမှုတို့သည် ဉာဏ်တော်၏ နောက်သို့ လိုက်သည်သာ
တည်း။ ဉာဏ်တော်သည် ရှေ့သွားဖြစ်သည်သာတည်း။ ဤဂုဏ်
ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်
သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့-ကန်တော့
ပါ၏ အရှင်ဘုရား...။

၇။ အလုံးစုံသော တရားအပေါင်းကို သိမြင်တော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ စိတ်ဖြင့် ပြုသော အမှုတို့သည်
ဉာဏ်တော်၏ နောက်သို့ လိုက်သည်သာတည်း။ ဉာဏ်တော်
သည် ရှေ့သွား ဖြစ်သည်သာတည်း။ ဤ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်
ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် ရှိခိုး
ပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့-ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား...။

၈။ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏ တစ်ဆယ့်ငါးပါး
တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား-၊ မြတ်စွာဘုရား၌
သတ္တဝါတို့၏ အကျိုး စီးပွားကို ပြုလိုသော ဆန္ဒတော်၏

ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် မရှိပါဟကား။ ဤ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ
တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍
ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၉။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာ
ဘုရား...။ မြတ်စွာဘုရား၌ တရားဟောပြောခြင်း၏ ဆုတ်ယုတ်
ခြင်းသည် မရှိပါဟကား။ ဤ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်
မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုး
ပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့--ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၁၀။ လောကသုံးပါးအကြောင်းကို သိမြင်တော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွား
အတွက် ဆောင်ရွက်ရာ၌ လုံ့လ ဝီရိယ၏ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း
သည် မရှိပါဟကား။ ဤ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်
ဖူးမြော်မာန်လျှော့--ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၁၁။ မယဉ်ကျေးသော လူနတ်ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါအပေါင်း
တို့ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား၊
မြတ်စွာဘုရား၌ ရယ်မြူးလို၍ ပြုမူပြောဆိုခြင်းသည် မရှိပါဟ
ကား။ ဤ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား
ကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်
လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၁၂။ လူနတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ အရာဖြစ်တော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ သတိလွတ်၍ မှားယွင်းသော
ပြုမူပြောဆိုခြင်းသည် မရှိပါ ဟကား။ ဤ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်
ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံ

မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့-ကန်တော့ပါ၏ အရှင်
ဘုရား။

၁၃။ သစ္စာလေးပါးတရားကို ဆရာမရှိဘဲ ကိုယ်တော်တိုင်
သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ ဉာဏ်
တော်ဖြင့် မဆင်မခြင်- အေးအေးတတ်လျှင်ပြုသော အမှုသည် မရှိ
ပါကား။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်
မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၁၄။ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်
စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ ဉာဏ်တော်နှင့်မတွေ့၊ မထိ၊ မသိ
အပ်သော တရားသည် မရှိပါကား။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်
ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံ
မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော် မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်
ဘုရား။

၁၅။ ဘုန်းတော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ သူတစ်ပါးတို့အတွက် ကြောင့်ကြံမဲ့
ဖြစ်သော စိတ်သည် မရှိပါကား။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်
ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံ
မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်
ဘုရား။

၁၆။ ကံတော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊
မြတ်စွာဘုရား၌ ဉာဏ်တော်ဖြင့် မဆင်မခြင်- လျစ်လျူရှုသော
အမှုသည် မရှိပါကား။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်

မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုး ပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျော့ - ကန်တော့ပုဂါ၏ အရှင်ဘုရား။

၁၇။ ဉာဏ်တော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ သင်္ခါရတရားတို့ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတို့ဖြင့်ရှုမူ ဝိပဿနာဉာဏ်တော်၏ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် မရှိပါတကား။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျော့ ကန်တော့ပုဂါ၏ အရှင်ဘုရား။

၁၈။ တန်ခိုးတော် အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ စိတ်၏တည်ကြည်မှု သမာဓိ၏ ဆုတ် ယုတ်ခြင်းသည် မရှိပါတကား။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျော့ ကန်တော့ပုဂါ၏ အရှင်ဘုရား။

၁၉။ အားတော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဝင်စားတော်မူ ခြင်း၏ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် မရှိပါတကား။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူး နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုး ပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျော့ - ကန်တော့ပုဂါ၏ အရှင်ဘုရား။

၂၀။ လူ၊ နတ်၊ မြူဟူ၍ အပေါင်းတို့၏ ရှိခိုး ပူဇော်ခြင်းကို ခံတော်မူလိုက်သော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ ကိုယ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းမှုသည် မရှိပါတကား။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည်လက်စုံ

မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့- ကန်တော့ပါ၏ အရှင်
ဘုရား။

၂၁။ အလုံးစုံသောတရားအပေါင်းကို သိမြင်တော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၌ နှုတ်ဖြင့်ပြုသော မကောင်းမှု
သည် မရှိပါတကား။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်
ဖူးမြော်မာန်လျှော့- ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၂၂။ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ အကျင့်စရုဏ တစ်ဆယ့်
ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား.....၊ မြတ်စွာ
ဘုရား၌ စိတ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းမှုသည် မရှိပါတကား။
ဤဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို
တပည့်တော်သည် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့
ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၂၃။ ခုနစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့ ဖြစ်ကြသော ဝိပဿီ၊
သိခါ၊ ဝေဿဘူ၊ ကုက္ကသန္ဓ၊ ကောဏာဓမန၊ ကဿပ၊ ဂေါတမ
တည်းဟူသော မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့အား တပည့်တော်သည်
ဦးညွှတ်ပြီးလျှင် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့
ကန်တော့ပါ၏ အရှင်မြတ်တို့ဘုရား။

အထက်ပါ 'ခေရုဏ ပရိတ်တော်' ကို နေ့စဉ်မှန်မှန် ရွတ်ဖတ်
ပါမူ အောက်ပါ အကျိုးကျေးဇူးများကို ခံစားရမည်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

၁။ သူတစ်ပါးလက်နက်ဖြင့် မသေနိုင်။

၂။ သူတစ်ပါး ပဿာဂဖြင့် မသေနိုင်။

၃။ ကျားကိုက်၍ မသေနိုင်။

၄။ ချော့ကံ ကမ်းပါးကျ၍ မသေနိုင်။

၅။ ကားမှောက်၍ မသေနိုင်။

၆။ မြေ နဂါး စသည်တို့လည်း မကိုက်နိုင်။

၇။ ရေ၌ မနှစ်မုန်းရာ။

၈။ အထူးထူး အပြားပြား များစွာသော ဘေးရန်တို့ သည် မထိရောက်နိုင်ရာ။

၉။ မကောင်းကြံသောသူလည်း မကြံနိုင်ရာ။

၁၀။ ရူးသွပ်ပျံ့လွင့်သော အနာလည်း မဖြစ်နိုင်။

၁၁။ လူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဘီလူးတို့သည် လည်းကောင်း မညှဉ်းဆဲ၊ မဖျက်ဆီး၊ မနှိပ်စက်နိုင်ရာ။

၁၂။ ရန်သူမျိုး ငါးပါးကို တားမြစ်နိုင်၏။

၁၃။ ကပ်သုံးပါးမှ ကင်းလွတ်စေနိုင်၏။

၁၄။ အမိဝမ်းတွင်း၌ - ဝဋီသန္ဓေ နေသော်လည်း အခြင်း၊ ဆွံ့ခြင်း၊ နား ငါးခြင်း၊ ရူးသွပ်ပျံ့လွင့်ခြင်း၊ အနာမျိုး တို့မှ လွတ်စေနိုင်၏။

၁၅။ အရသေးသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရဟနာ ဥစ္စာအပေါင်း တို့ကိုလည်း ရစေနိုင်၏။

၁၆။ မြို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရဟနာ ဥစ္စာအပေါင်း တို့ကိုလည်း ကြီးကျယ် ပြန့်ပွားများစေ၏။

၁၇။ ကြံ့ခိုင် ကမ္ဘာတစ်သောင်းကို လောင်ကျွမ်းစေတတ် သော နေ ခုနစ်စင်း၏ အရှိန်-အစက်ကဲ့သို့ ဘေးရန်

အန္တရာယ် အပေါင်းတို့ကို လောဘိကျမ်း စွယ်ဖျောက်
နိုင်သည့် တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုထေဝင်ရိ၏။

ဓမ္မစကြာတရားတော်

လူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား
'သဟမ္ပတိ' အမည်ရှိသော ပြဟွာမင်းသည် တရားဟောစိမ်
သောငှာ တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ 'ဣသိပတန' အမည်ရှိ
သော သား-သမီးတို့ကို စားမဲ့ ပေးရာ 'မိဂဒါဝုန်' တော၌
ငါးယောက်အစုရှိခြင်းကြောင့် 'ပဉ္စဝဂ္ဂီ' အမည်ရှိကုန်သော
ကောဏ္ဍည၊ ဝပ္ပ၊ သဒ္ဓိယ၊ မဟာနာမိ၊ အသဇိ-ရဟန်းတို့အား
နိဗ္ဗာန်သို့ ဆောက်စေတော်မူသော မြတ်သောတရား ဖြစ်သော
အကြင် 'ဓမ္မစကြာ ဒေသနာ'ကို အောက်ပါအတိုင်း ဟော
ကြားတော် မူခဲ့ပါသည်။

အယုတ်တရား နှစ်ပါး

လောက၌ အယုတ်တရား-နှစ်ပါးတို့ကို ရဟန်း ဖြစ်သော
သူသည် မမှီဝဲအပ်ကုန်။ အယုတ်တရား နှစ်ပါး ဟူသည်ကား-

ပထမ-အယုတ်တရား

(၁) စိတ်အလိုကိုလိုက်ကာ အလွန်ပေါ့လျော့ ချောင်ချို
စွာဖြင့် 'ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ'ကို ခံစားနေခြင်းသည် အယုတ်
တရား တစ်ပါးဖြစ်သည်။ ထို အယုတ်တရားသည် ယုတ်ညံ့သော
သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ တရားအားမထုတ်သူ ရှာသူ-ရှာသားတို့
၏ အလုပ်ဖြစ်သည်။ ပုထုဇဉ်တို့၏ ဓလေ့-အကျင့် ဖြစ်သည်။

အရိယာဖြစ်သော အနာဂါမ်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုအယုတ် တရားကို ပယ်ရှားပြီး ဖြစ်ကုန်၏။ ၎င်း အယုတ်တရားကို ပါဠိလို 'ကာမသုခလ္လိ' ကာနုယောဂ'ဟု ခေါ်ပါသည်။

(က) အလွန်တရာ လှပတင့်တယ်သော သတ္တဝါ၊ သို့မဟုတ် အရာဝတ္ထုတို့ကို ကြည့်ရှု၍ သာယာခြင်းသည် 'မျက်စိ-ကာမဂုဏ်' ခံစားသည်ဟု ခေါ်ပါသည်။

(ခ) အလွန်တရာ သာယာသော အသံကို နားထောင်၍ သာယာခြင်းကို 'နား ကာမဂုဏ်' ခံစားသည်ဖြစ်၍ အယုတ် တရား ဖြစ်ပါသည်။

(ဂ) အလွန်တရာ အမွှေးအကြိုင်နှင့် ပြည့်စုံသော အရာ ဝတ္ထု တစ်ခုခုကို ရှု၍ သာယာခြင်းသည် 'နှာခေါင်း ကာမဂုဏ်' ခံစားသည်ဖြစ်၍ အယုတ်တရား ဖြစ်ပါသည်။

(ဃ) အလွန်တရာ အရသာရှိသော အစာကို စားသောက် ၍ သာယာခြင်းသည် 'လျှာ ကာမဂုဏ်' ခံစားသည် ဖြစ်၍ အယုတ်တရား ဖြစ်ပါသည်။

(င) အလွန်တရာ နူးညံ့သော သတ္တဝါ၊ သို့မဟုတ် အရာ ဝတ္ထု တစ်ခုခုကို-ကိုင်တွယ်၍ သာယာခြင်း (ဝါ) ထိတွေ့၍ သာယာခြင်းသည် 'ကိုယ် ကာမဂုဏ်' ခံစားသည်ဖြစ်၍ အယုတ် တရားဖြစ်ပါသည်။

(စ) အထက်ဖော်ပြပါ အာရုံငါးပါးတို့ဖြင့် ကာမဂုဏ် ခံစားဖူးသည်ကို စဉ်းစား၍ သာယာခြင်းသည် 'စိတ် ကာမ ဂုဏ်' ခံစားသည်ဖြစ်၍ အယုတ်တရား ဖြစ်ပါသည်။

(ဆ) မေထုန်မီခဲခြင်းသည် အယုတ်တရား ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစား၍ သာယာခြင်းသည် အယုတ်တရားဖြစ်၍ တရားအားထုတ်သော သူတို့သည် ရှောင်ရှားရမည်-ဟု မြတ်စွာဘုရား သခင်မြတ်ကြီးသည် ဟောကြားဆုံးမတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယ-အယုတ်တရား

(၂) မိမိကိုယ်ကို ပင်ပမ်းစေ၍ အားထုတ်ခြင်းသည်လည်း အယုတ်တရား တစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

- (က) ခွေးနှင့် တူသော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း။
- (ခ) နွားနှင့် တူသော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း။
- (ဂ) ရေမချိုးဘဲ ကျင့်ခြင်း။
- (ဃ) အဝတ်မဝတ်ဘဲ ကျင့်ခြင်း။
- (င) ဆံပင်မညှပ်ဘဲ ကျင့်ခြင်း။
- (စ) ခြေထောက်တစ်ချောင်းထောက်၍ ကျင့်ခြင်း။
- (ဆ) မျက်စိမမှိတ်ဘဲ ကျင့်ခြင်း။
- (ဇ) လက်မြှောက်၍ ကျင့်ခြင်း။
- (ဈ) ခေါင်း အောက်စိုက်၍ ကျင့်ခြင်း။
- (ည) မီးပုံလေးပုံတို့၏ အလယ်၌ ထိုင်၍ ကျင့်ခြင်း။
- (ဋ) ဆူးပုံပေါ်မှာ ထိုင်၍ ကျင့်ခြင်း။
- (ဌ) ရေထဲမှာ ထိုင်၍ ကျင့်ခြင်း။
- (ဍ) တုံးခုန်၍ ကျင့်ခြင်း။
- (မ်) အစားမစားဘဲ ကျင့်ခြင်း။
- (ဏ) လေကို စားသည်ဟု ဆို၍ ကျင့်ခြင်း။

အထက်ဖော်ပြထားသော အကျင့်မျိုးတို့သည် လွန်စွာ ခဲခဲ
 ယဉ်းယဉ်း အကျဉ်းအကြပ်ခံရသော အရာများ ဖြစ်သည့်အပြင်
 တစ်စုံတစ်ရာမျှ အကျိုးထူးကို မဖြစ်စေနိုင်သောကြောင့်ကိုယ်ကို
 ပင်ပမ်းစေရုံမျှသာ ဖြစ်၏။ ဤ အယုတ်တရားသည် ကိုယ်ဆင်းရဲ
 ခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတို့ကိုသာ ဖြစ်စေတတ်၏။ ဤ ဒု-တိ-ယ
 အယုတ်တရားကို ပါဠိလို 'အတ္တကိလမောဒယောဂ' ဟု ခေါ်
 ပါသည်။

မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အလယ်အလတ်အကျင့်

အထက်ဖော်ပြသော အယုတ်တရားတို့ကို မကပ်မရောက်စေ
 တဲ၊ စိတ်ကို အလွန်ပေါ့လျော့ ချောင်ချိစေသော အရာလည်း
 မဟုတ်။ လွန်စွာ ခဲယဉ်း ကျဉ်းကြပ်စေသော အရာလည်း မဟုတ်။
 မချောင် မကြပ် အလယ်အလတ်စား ဖြစ်သော အကျင့်ကို
 မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် တိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏။ ဤအကျင့်
 သည် သစ္စာလေးပါးတရားတို့ မှုဖြင့်ဖို့ရာ ဉာဏ်မျက်စိ နှင့် ဖြစ်စေ
 တတ်၏။ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိသော ဉာဏ် အမြင် နှင့် ဖြစ်
 စေတတ်၏။ ကိလေသာများ ပြိုင်းအေးသွားဖို့ရာ အကျင့်ဖြစ်၏။
 သစ္စာလေးပါး တရားကို အထူးသိဖို့ရာ အကျင့်ဖြစ်၏။

ဤ အလယ် အလတ် အကျင့်တရား ဟူ၍ အင်္ဂါရှစ်ပါး
 ရှိသော တရား (ဝါ) မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားပင် ဖြစ်၏။

ဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဆိုသည်လား—

- ၁။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ = မှန်ကန်စွာ သိမြင်မှု။
- ၂။ သမ္မာသင်္ကပ္ပ = မှန်ကန်စွာ ကြံညီမှု။
- ၃။ သမ္မာဝါစာ = မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုမှု။

၈။ ချစ်ခင်သောသူ ချစ်ခင်သော အရာဝတ္ထုတို့နှင့်ကွဲကွာ
၍ နေရခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခပဲ။

၉။ မိမိ အလိုရှိအပ်သော အရာဝတ္ထု တို့ကို မရခြင်း
သည်လည်း ဒုက္ခပဲ။

၁၀။ အကျဉ်းချုပ် အားဖြင့် ပြောရလျှင် ခန္ဓာကိုယ်ကို
ရခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခပဲ။

ဤခန္ဓာ၏ သဘောငါးခု ခွဲလိုက်သောအခါ ခန္ဓာငါးပါး
ဟူ၍ ဖြစ်လာပါသည်။

ခန္ဓာငါးပါး ဟူသည်ကား

၁။ ရုပ်သည် ရူပက္ခန္ဓာ ဖြစ်ပါသည်။

၂။ ခံစားမှုသည် ဝေဒနာက္ခန္ဓာ ဖြစ်ပါသည်။

၃။ မှတ်သားမှုသည် သညာက္ခန္ဓာ ဖြစ်ပါသည်။

၄။ ပြုလုပ်မှုသည် သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ဖြစ်ပါသည်။

၅။ သိမှုသည် ဝိညာဏက္ခန္ဓာ ဖြစ်ပါသည်။

၂။ သမုဒယသစ္စာ

သမုဒယကို မြန်မာလို ခင်တုယ်ခြင်း၊ တုယ်တာခြင်း၊
မက်မောခြင်း- ဟု ခေါ်ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ဒုက္ခ၏
အကြောင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

က။ ဇနီးမယား သို့မဟုတ် လင်ယောကျ်ားကို အလွန်တရာ
ခင်တုယ်ခြင်းသည်၊ ဒုက္ခ၏ အကြောင်းများ ဖြစ်ပါ
သည်။

ခ။ သား- သမီးတို့ကို အလွန်တရား ခင်တယ်ခြင်းသည် လည်း ဒုက္ခ၏ အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂ။ ဥစ္စာ-ပစ္စည်းတို့ကို ခင်တယ်ခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခ၏ အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဃ။ စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတို့ကို ခင်တယ်ခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခ၏ အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

င။ အိမ်ထု- တိုက်တာ တို့ကို ခင်တယ်ခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခ၏ အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

စ။ လယ်ယာ-ကိုင်ကျွန်းတို့ကို ခင်တယ်ခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခ၏အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆ။ ဘဝကို ခင်တယ်ခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခ၏အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဇ။ တိရစ္ဆာန်တို့ကို ခင်တယ်ခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခ၏ အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

၃။ နိရောဓသစ္စာ

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့၏ အကြွင်း-အကျန် မရှိခြင်း

(၀၂) လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့၏ အမြစ်ပြတ် ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓသစ္စာ မည်၏။

က။ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း ကင်းရာသည် နိရောဓဖြစ်ပါသည်။

ခ။ အိုရခြင်း ကင်းရာသည် နိရောဓ ဖြစ်ပါသည်။

ဂ။ နာရခြင်း ကင်းရာသည် နိရောဓ ဖြစ်ပါသည်။

ဃ။ သေရခြင်း ကင်းရာသည် နိရောဓ ဖြစ်ပါသည်။

အတိုချုပ်အားဖြင့် ဆင်းရဲ- ဒုက္ခ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓ ဖြစ်ပါသည်။

၄။ မဂ္ဂသစ္စာ

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် မဂ္ဂသစ္စာ မည်၏။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် ဆင်းရဲမှ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရန် လမ်းကြောင်း အစစ်အမှန် ဖြစ်ပါသည်။

ထို မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

သီလမဂ္ဂင်သုံးပါး

- ၁။ သမ္မာဝါစာ = မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုမှု။
- ၂။ သမ္မာကမ္မန္တ = မှန်ကန်စွာ ပြုလုပ်မှု။
- ၃။ သမ္မာအာဇီဝ = မှန်ကန်စွာ အသက်မွေးမှု။

သမာဓိမဂ္ဂင် သုံးပါး

- ၁။ သမ္မာဝါယမ = မှန်ကန်စွာ အားထုက်မှု။
- ၂။ သမ္မာသတိ = မှန်ကန်စွာ အောက်မေ့မှု။
- ၃။ သမ္မာသမာဓိ = မှန်ကန်စွာ တည်ကြည်မှု။

ပညာမဂ္ဂင်နှစ်ပါး

- ၁။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ = မှန်ကန်စွာ သိမြင်မှု။
- ၂။ သမ္မာသင်္ကပ္ပ = မှန်ကန်စွာ ကြံစည်မှု။

အနတ္တလက္ခဏသုတ် တရားတော်

ဘုန်းတော် (၆) ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် 'ဣသိပတန' အမည်ရှိသော မိဂဒါဝုန် ဟော၌ 'ပဉ္စဝဂ္ဂီ' အမည်ရှိသော သောဝတပန် ရဟန်း ငါးပါးတို့အား

အထက်ဖြစ်သော မဂ်-ဖိုလိကိုရစေရန် အသို့ ငှား၊ ဝါဆိုလပြည့်
ကျော် (၅) ရက်နေ့တွင် အောက်ပါ အနတ္တလက္ခဏသုတ္တန်
တရားတော်ကို ထုတ်ဆောင် ဟောကြားတော် မူလေသတည်း။

အနတ္တ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ငါမဟုတ်၊ ငါ့ကိုယ်မဟုတ် အလိုသို့
မလိုက်၊ အကြိုက်သို့မပါ၊ စိုးပိုင်ခွင့်မရ၊ အနှစ်မရှိပါ။

ဤ ခန္ဓာ၏ သဘောငါးခု ဟူသည်ကား....

- (၁) ရူပ = ရုပ်၊
- (၂) ဇဝဒနာ = ခံစားမှု၊
- (၃) သညာ = မှတ်သားမှု၊
- (၄) သင်္ခါရ = ပြုလုပ်မှု၊
- (၅) ဝိညာဏ် = သိမှု။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပဉ္စဝဂ္ဂိ-ရဟန်းတို့ကို ‘ရဟန်းတို့’
ဟု-မိန့်တော်မူ၏။ ထို ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်အား
‘အရှင်ဘုရား’ ဟု-ပြန်ကြား လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက၊ ရဟန်းတို့... ရုပ်သည် အတ္တ-
မဟုတ်။ ရဟန်းတို့၊ ရုပ်သည် အတ္တ-ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ငါ၏ ရုပ်
သည် ငါ၏ အလိုသို့ လိုက်၍ မအိုဘဲ၊ မနာဘဲ၊ မသေဘဲနေပါ
စေ။ ငါ၏ ရုပ်သည် ငါ၏ အလိုသို့ လိုက်၍ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊
သေခြင်း မဖြစ်ပါစေလင့် - ဟု ရုပ်၌ တောင့်တမှုကို ရကောင်း
ရာ၏၊ ရဟန်းတို့၊ ရုပ်သည် အတ္တ- မဟုတ်သောကြောင့် မိမိ
အလိုသို့ မလိုက်ဘဲ အိုလည်း အိုရ၏။ နာလည်း နာရ၏။ သေ
လည်း သေရ၏။

ရဟန်းတို့၊ ဝေဒနာသည် အတ္တ-မဟုတ်၊ ရဟန်းတို့...၊
 ဝေဒနာသည် အတ္တ-ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့၊ ငါ၏ ဝေဒနာသည် ငါ၏
 အလိုသို့ လိုက်၍ မအိုဘဲ၊ မနာဘဲ၊ မသေဘဲ နေပါစေ။ ငါ၏
 ဝေဒနာသည် ငါ၏ အလိုသို့ လိုက်၍ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေ
 ခြင်း မဖြစ်ပါစေလင့်-ဟု ဝေဒနာ၌ ကောင့်ကမူ ရကောင်း
 ရ၏၊ ရဟန်းတို့၊ ဝေဒနာသည် အတ္တ- မဟုတ်သောကြောင့်
 မိမိအလိုသို့ မလိုက်ဘဲ အိုလည်း အိုရ၏။ နာလည်း နာရ၏။ သေ
 လည်း သေရ၏။

ရဟန်းတို့ ... သညာသည် အတ္တ-မဟုတ်။ ရဟန်းတို့...
 သညာသည် အတ္တ-ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ငါ၏ သညာသည် ငါ၏
 အလိုသို့ လိုက်၍ မအိုဘဲ၊ မနာဘဲ၊ မသေဘဲ နေပါစေ။ ငါ၏
 သညာသည် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း မဖြစ်ပါစေလင့်-ဟု
 သညာ၌ ကောင့်ကမူ ရကောင်းရ၏။ ရဟန်းတို့... သညာ
 သည် အတ္တ-မဟုတ်သောကြောင့် မိမိအလိုသို့ မလိုက်ဘဲ အို-
 လည်း အိုရ၏။ နာလည်း နာရ၏။ သေလည်း သေရ၏။

ရဟန်းတို့... သင်္ခါရတို့သည် အတ္တ-မဟုတ်ကုန်၊ ရဟန်း
 တို့... သင်္ခါရတို့သည် အတ္တ-ဖြစ်ကုန်ငြားအံ့။ မိမိ အလိုသို့
 လိုက်၍ ငါ၏ သင်္ခါရတို့သည် မအိုဘဲ၊ မနာဘဲ၊ မသေဘဲ နေပါ
 စေ။ ငါ၏ သင်္ခါရတို့သည် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း မဖြစ်
 ပါစေလင့်-ဟု သင်္ခါရတို့၌ ကောင့်ကမူ ရကောင်း ရ၏။
 ရဟန်းတို့ ... သင်္ခါရတို့သည် အတ္တ- မဟုတ်သောကြောင့် မိမိ
 အလိုသို့ မလိုက်ဘဲ အိုလည်း အိုရ၏။ နာလည်း နာရ၏။ သေ
 လည်း သေရ၏။

ရဟန်းတို့... ဝိညာဏ်သည် အတ္တ-မဟုတ်။ ရဟန်းတို့... ဝိညာဏ်သည် အတ္တ ဖြစ်ငြားအံ့။ မိမိအလိုသို့ လိုက်၍ ငါ၏ ဝိညာဏ်သည် မအိုဘဲ၊ မနာဘဲ၊ မသေဘဲ နေပါစေ။ ငါ၏ ဝိညာဏ်သည် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း မဖြစ်ပါစေလင့်-ဟု ဝိညာဏ်၌ တောင်းတမူကို ရကောင်းရာ၏။ ရဟန်းတို့ .. ဝိညာဏ် သည် အတ္တ-မဟုတ်သောကြောင့် မိမိအလိုသို့ မလိုက်ဘဲ အို-လည်း အိုရ၏။ နာလည်း နာရ၏။ သေလည်း သေရ၏။

ရဟန်းတို့... ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ကုန်သနည်း။ ရုပ်သည် မြဲသလော၊ မမြဲသလော... (မမြဲပါ အရှင်ဘုရား) မမြဲသော ရုပ်သည် ဆင်းရဲသလော၊ ချမ်းသာသလော... (ဆင်းရဲပါသည်-အရှင် ဘုရား) မမြဲသော-ဆင်းရဲသော ဖောက်ပြန်ခြင်း သဘောရှိသော ရုပ်ကို ဤ ရုပ်သည် ငါ့ ဥစ္စာ ဖြစ်၏။ ဤရုပ်သည် ငါ ဖြစ်၏။ ဤ ရုပ်သည် ငါ၏ ကိုယ်၊ အတ္တ-တည်းဟု ရှုခြင်းငှာ သင့်လျော်ပါမည်လော ... (မသင့် လျော်ပါ အရှင်ဘုရား)။

ထိုနည်းအတူ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့သည် မြဲသလော၊ မမြဲသလော... (မမြဲပါ အရှင်ဘုရား) မမြဲသော ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့သည် ဆင်းရဲသလော... ချမ်းသာသလော၊ (ဆင်းရဲပါသည် အရှင်ဘုရား) မမြဲသော ဆင်းရဲသော ဖောက်ပြန်ခြင်း သဘောရှိသော ဤ ဝေဒနာ၊ ဤ သညာ၊ ဤ သင်္ခါရ၊ ဤ ဝိညာဏ်တို့ကို ငါ့ ဥစ္စာဖြစ်၏။ ဤဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့သည် ငါ ဖြစ်၏။ ငါ ၏ကိုယ်၊ အတ္တ-တည်းဟု ရှုခြင်းငှာ သင့်လျော်ပါမည်လော... (မသင့်လျော်ပါ အရှင်ဘုရား)။

ရဟန်းတို့... ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အတိတ်၊ အနာဂတ်၊
 ပစ္စုပ္ပန်လည်း ဖြစ်သော၊ အတုပီး-အပြင်လည်း ဖြစ်သော၊
 အကြမ်း-အနုလည်း ဖြစ်သော၊ အယုတ်-အမြတ်လည်းဖြစ်
 သော၊ အနီး-အဝေးလည်းဖြစ်သော၊ အလုံးစုံသော ရုပ်ကို၊
 ဤရုပ်သည် ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်။ ဤရုပ်သည် ငါမဟုတ်။ ဤ
 ရုပ်သည် ငါ၏ကိုယ်၊ အတ္တ-မဟုတ်ဟု ဤသို့ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ
 မှန်ကန်သော ပညာဖြင့် ရှုရမည်။

အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်လည်း ဖြစ်သော၊ အတုပီး-
 အပြင်လည်းဖြစ်သော၊ အကြမ်း-အနုလည်း ဖြစ်သော၊ အယုတ်
 အမြတ်လည်း ဖြစ်သော၊ အဝေး-အနီးလည်းဖြစ်သော၊ အလုံး
 စုံသော ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့ကို ဤတရားတို့
 သည် ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်။ ဤဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်
 တို့သည် ငါမဟုတ်။ ဤဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်
 တို့သည် ငါ၏ကိုယ်၊ အတ္တ-မဟုတ်ဟု ဤသို့ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ
 မှန်ကန်သော ပညာဖြင့် ရှုရမည်။

ရဟန်းတို့... ဤသို့ရှုသော အကြားအမြင် ရှိသော အရိယ
 တပည့်သည် ရုပ်၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ ဝေဒနာ၌လည်း ငြီးငွေ့
 ၏၊ သညာ၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ သင်္ခါရတို့၌လည်း ငြီးငွေ့၏။
 ဝိညာဏ်၌လည်း ငြီးငွေ့၏။ ငြီးငွေ့သော စွဲမက်မှုကင်း၏။
 စွဲမက်မှု ကင်းခြင်းကြောင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်၏။ ကိလေ
 သာမှ လွတ်မြောက်သော် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ပြီဟု အသိ
 ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏။ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း ဆင်းရဲမှု ကုန်ပြီ။ မြတ်
 သာ အကျွန်ုပ်ကို ကျင့်သုံးအပ်ပြီ။ ဧဝံ ကိစ္စကို ပြုအပ်ပြီ၊ မဂ်ကိစ္စ

အကျိုးငှာ တစ်ပါးသော ပြုမူယ်ရာ ကိစ္စ မရှိပြီ ဟု သိ၏-ဟုဟောကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ ပဉ္စဝဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသော စကားကို နှစ်သက်ကြည်ညိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်-ဝမ်းသာခံယူကြလေကုန်၏။

ဤသို့လျှင် ဂါထာမဖက်သော အနတ္တ-ဒေသနာ တရားတော်မြတ်ကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော် ပဉ္စဝဂ္ဂိ ရဟန်းတို့၏ စိတ်တို့သည် ဖာရ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မစုံလမ်းမရှိ အာသဝေါတရား (၄) ပါးတို့မှ ကျယ်လွတ်ကြလေ ကုန်သတည်း။ (၁၂) ရဟန္တာများအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်သတည်း။

ထိုအခါတွင် လောကကြီး၌ ရဟန္တာ ခြောက်ပါး ရှိခဲ့လေသတည်း။

- ၁။ မအိုချင်ဘဲ အိုရခြင်းသည်လည်း အနတ္တပဲ။
- ၂။ မနာချင်ဘဲ နာရခြင်းသည်လည်း အနတ္တပဲ။
- ၃။ မသေချင်ဘဲ သေရခြင်းသည်လည်း အနတ္တပဲ။
- ၄။ အရပ်မဆိုးချင်ဘဲ ဆိုးရခြင်းသည်လည်း အနတ္တပဲ။
- ၅။ မဝချင်ဘဲ အလွန်တရာ ဝရခြင်းသည်လည်း အနတ္တပဲ။
- ၆။ မပိန်ချင်ဘဲ အလွန်တရာ ပိန်ရခြင်းသည်လည်း အနတ္တပဲ။
- ၇။ အရပ်မရှည်ချင်ဘဲ အလွန်တရာ အရှည်ရှည်ရခြင်းသည်လည်း အနတ္တပဲ။
- ၈။ အရပ်မပူချင်ဘဲ အလွန်တရာ အရပ်ပူရခြင်းသည်လည်း အနတ္တပဲ။

၉။ အသားအရောင် မမဲချင်ဘဲ မဲရခြင်း သည်လည်း အနတ္တပဲ။

၁၀။ အသားအရောင် ရောဂါကြောင့် မဖြူချင်ဘဲ အလွန် တရာ ဖြူရခြင်းသည်လည်း အနတ္တပဲ။

၁၁။ ကိုယ်လက် အင်္ဂါ မချို့တဲ့ချင်ဘဲ ချို့တဲ့ရခြင်းသည် လည်း အနတ္တပဲ။

၁၂။ ဉာဏ် မထိုင်းချင်ဘဲ ဉာဏ်ထိုင်းရ ခြင်းသည်လည်း အနတ္တပဲ။

၁၃။ မျက်စိ မမှန်ချင်ဘဲ မျက်စိ မှန်ရခြင်းသည်လည်း အနတ္တပဲ။

၁၄။ နား မထိုင်းချင်ဘဲ နား ထိုင်းရခြင်း သည်လည်း အနတ္တပဲ။

၁၅။ သွား မကျိုးချင်ဘဲ သွား ကျိုးရခြင်း သည်လည်း အနတ္တပဲ။

၁၆။ သားခရ မတူနွံချင်ဘဲ သားခရတူနွံရခြင်း သည်လည်း အနတ္တပဲ။

၁၇။ ခါးမကုန်းချင်ဘဲ ခါး ကုန်း ရ ခြင်း သည်လည်း အနတ္တပဲ။

၁၈။ ဆံပင်မဖြူချင်ဘဲဆံပင်ဖြူ ရခြင်းသည်လည်းအနတ္တဘဲ။

၁၉။ အားအင် မလျော့ချင်ဘဲ အားအင် လျော့ရခြင်းသည် လည်း အနတ္တပဲ။

၂၀။ ခံစားခြင်း မချို့တဲ့ချင်ဘဲ ခံစားခြင်း ချို့တဲ့ရခြင်း သည်လည်း အနတ္တပဲ။

- ၂၁။ သတိမမေ့ တတ်ချင်ဘဲ သတိမေ့ တတ်ရခြင်း သည် လည်း အနတ္တပဲ။
- ၂၂။ ပြုလုပ်ခြင်း မချို့ တဲ့ချင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း ချို့ တဲ့ရခြင်း သည်လည်း အနတ္တပဲ။
- ၂၃။ သိမှု မလျော့ချင်ဘဲ သိမှု လျော့ရခြင်းသည်လည်း အနတ္တပဲ။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က သစ္စက ပရမိဇ်ကို ဆုံးမတော်မူတဲ့ အခါမှာ 'သစ္စက...မင်းကို ငါ မေးခွန်းတစ်ခု မေးမယ်။ မင်း ဖြေချင်သလို ဖြေနိုင်တယ်။ 'ပဒသနဒီတောသလ' မင်းနဲ့ 'အဇာတသတ် မင်းတို့လို သက်ဦးဆံပိုင်တဲ့ မင်းတွေဟာ မိမိ အစိုးရတဲ့ နိုင်ငံအတွင်းမှာ တိုင်းသူ-ပြည်သားတွေထဲက သတ် ထိုက်တဲ့သူကို သတ်နိုင်သလား။ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ထိုက်သူကို နှင်ထုတ်နိုင်သလား။ တရားစီရင်ရာ၌ အရှုံးပေးထိုက်သူကို အရှုံး ပေးနိုင်သလား' လို့ မေးတော်မူတယ်။

အဲဒီအခါမှာ သစ္စကပရမိဇ်က 'အရှင်ဂေါတမ... သက်ဦး ဆံပိုင်မင်းတွေဟာ ထိုကဲ့သို့လုပ်နိုင်ပါတယ်' လို့ ဖြေကြားတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဘုရားသခင်က 'အတ္တဝါဒဟာ မှန်ခဲ့လို့ ရှိရင် လူ သတ္တဝါတွေဟာ ဘယ်သူမှ အိုမှ လဲ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ နာမှာလဲမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ ခေမမှ လဲမဟုတ်ဘူး။ တာဖြစ် လို့လဲဆိုယင် သတ္တဝါတွေ မှန်သမျှ ဘယ်သူမှ မအိုချင်ကြဘူး။ မနာချင်ကြဘူး။ မခေမချင်ကြဘူး။ အဲဒီလို မအိုချင်၊ မနာချင်၊ မခေမချင်ပေမယ့်လဲ သတ္တဝါတွေဟာ အိုနေရတယ်၊ နာနေရ တယ်၊ ခေမနေရတယ်။ အတ္တဝါဒ မှန်ယင် သက်ဦးဆံပိုင် ရှင်ဘုရင်တွေက သူတို့ပိုင်တဲ့ နိုင်ငံတွင်းမှာ သူတို့ အလိုရှိသလို

အုပ်ချုပ်နိုင်သလို လူသတ္တဝါတွေဟာလဲ သူတို့ရဲ့ ရုပ်တွေဟာ
 ဒီလိုဖြစ်စေ၊ ဒီလိုမဖြစ်စေနဲ့၊ ဒီလိုနုပျိုစေ၊ ဒီလိုမအိုစေနဲ့၊ မနာ
 စေနဲ့၊ မသေစေနဲ့လို့ သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်နိုင်ရလိမ့်မယ်၊
 ဒီလိုလုပ်လို့ ရရဲ့လား။ မရဘူး။ အဲဒီလို မရယင် အတ္တဝါဒဟာ
 မှန်နိုင်ပါဦးမလားလို့ မေးတော်မူတယ်။

အဲဒီမေးခွန်းများကို ဘုရားသခင်က မေးနေတဲ့ အခါမှာ
 သစ္စကပရမီဇ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးဒီးဒီး
 ကျနေပြီး နေ့ခက်ဆုံး၌ အနတ္တဝါဒ မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံ
 ပါတယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်

- ၁။ မသိမှုတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပြုပြင်မှု
 တရားဖြစ်ပေါ်၏။
- ၂။ ပြုပြင်မှုတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် သိမှုတရား
 ဖြစ်ပေါ်၏။
- ၃။ သိမှုတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် နာမ်-ရုပ်
 တည်းဟူသော တရားဖြစ်ပေါ်၏။
- ၄။ နာမ် ရုပ်တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် အာရုံ
 ရောက်ပါးတည်းရာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
- ၅။ အာရုံရောက်ပါးတည်းရာ တည်းဟူသော အကြောင်း
 ကြောင့် တွေ့-ထိမှု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
- ၆။ တွေ့-ထိမှုတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ခံစားမှု
 ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

- ၇။ ခံစားမှုတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် လိုချင်-
တပ်မက်မှု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
- ၈။ လိုချင် တပ်မက်မှုတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်
စွဲလမ်းမှု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
- ၉။ စွဲလမ်းမှုတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဘဝဖြစ်
ပေါ်လာ၏။
- ၁၀။ ဘဝတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဇာတိတည်း
ဟူသော ပဋိသန္ဓေနေမှု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
- ၁၁။ ဇာတိ(ဝါ) ပဋိသန္ဓေနေမှု အကြောင်းကြောင့် အိုမှု
သေမှု၊ စိုးရိမ်မှု၊ ငိုကြွေးမှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ နှလုံးမသေယာမှု
ပြင်းစွာ ပင်ပမ်းမှုတို့ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မဋ္ဌိမောဓနည်း

- ၁။ မသိမှု ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ပြုပြင်မှု ချုပ်ငြိမ်း၏။
- ၂။ ပြုပြင်မှု ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် (ဝိညာဏ်)သိမှုတရား
ချုပ်ငြိမ်း၏။
- ၃။ သိမှုတရား ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ်ချုပ်ငြိမ်း၏။
- ၄။ နာမ်-ရုပ် ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် အာရုံ ခြောက်ပါး
တည်ရာ ချုပ်ငြိမ်း၏။
- ၅။ အာရုံခြောက်ပါးတည်ရာ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် တွေ့
ထိမှု ချုပ်ငြိမ်း၏။
- ၆။ တွေ့-ထိမှု ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ခံစားမှု ချုပ်ငြိမ်း
၏။

- ၇။ ခံစားမှု ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် လိုချင်တပ်မက်မှု ချုပ်ငြိမ်း၏။
- ၈။ လိုချင်တပ်မက်မှု ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းမှု ချုပ်ငြိမ်း၏။
- ၉။ စွဲလမ်းမှု ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ဘဝချုပ်ငြိမ်း၏။
- ၁၀။ ဘဝချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ဇာတိ တည်းဟူသော ပဋိသန္ဓေနေ့မှ ချုပ်ငြိမ်း၏။
- ၁၁။ ဇာတိဟူသော ပဋိသန္ဓေနေ့မှ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် အိုမှု၊ ငသမှု၊ စိုးရိမ်မှု၊ ငိုကြွေးမှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ နှလုံးမသာယာမှု၊ ပြင်းစွာ ပင်ပမ်းမှုတို့အားလုံးချုပ်ငြိမ်းကုန်၏။

နောက်တနည်း

- ၁။ လူများ ဘာဖြစ်လို့ သေရသလဲ၊ နာလို့ သေရတယ်။
- ၂။ ဘာဖြစ်လို့ နာရသလဲ။ အိုလို့ နာရတယ်။
- ၃။ ဘာဖြစ်လို့ အိုရသလဲ။ ဇာတိ(ဝါ)ပဋိသန္ဓေနေ့လို့ အိုရတယ်။
- ၄။ ဘာဖြစ်လို့ ပဋိသန္ဓေနေ့ရသလဲ။ ဘဝရလို့ ပဋိသန္ဓေနေ့ရတယ်။
- ၅။ ဘာဖြစ်လို့ ဘဝရသလဲ။ စွဲလမ်းမှုကြောင့် ဘဝရတယ်။
- ၆။ ဘာဖြစ်လို့ စွဲလမ်းမှု ဖြစ်ရသလဲ။ လိုချင်တပ်မက်မှုကြောင့် စွဲလမ်းမှု ဖြစ်ရတယ်။

- ၇။ ဘာဖြစ်လို့ လိုချင်တပ်မက်မှု ဖြစ်ရသလဲ။
ခံစားမှုကြောင့် လိုချင်တပ်မက်မှု ဖြစ်ရတယ်။
- ၈။ ဘာဖြစ်လို့ ခံစားမှုဖြစ်သလဲ။
တော့-ထိမှုကြောင့် ခံစားမှု ဖြစ်ပါတယ်။
- ၉။ ဘာဖြစ်လို့ တော့-ထိမှု ဖြစ်သလဲ။
အာရုံခြောက်ပါး တည်ရာကြောင့် တော့-ထိမှု ဖြစ်ပါ
တယ်။
- ၁၀။ ဘာဖြစ်လို့ အာရုံခြောက်ပါး တည်ရာဖြစ်သလဲ။
ရုပ်-နာမ်ရလို့ အာရုံခြောက်ပါးတည်ရာ ရပါတယ်။
- ၁၁။ ဘာဖြစ်လို့ ရုပ်-နာမ် ရသလဲ။
သိမှု (ဝိညာဏ်) ရလို့ ရုပ်-နာမ် ရပါတယ်။
- ၁၂။ ဘာဖြစ်လို့ ဝိညာဏ်ရသလဲ။
ပြုပြင်လို့ ဝိညာဏ် ရပါတယ်။
- ၁၃။ ဘာဖြစ်လို့ ပြုပြင်မှု ဖြစ်သလဲ။
မသိမှု (အဝိဇ္ဇာ) ကြောင့် ပြုပြင်မှု ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်မျိုး

- ၁။ ဓသေအောင် ဘာလုပ်ရမှ့သလဲ။
မနုစအောင် လုပ်ရမယ်။
- ၂။ မနုစအောင် ဘာလုပ်ရမှ့သလဲ။
မအိုအောင် လုပ်ရမယ်။
- ၃။ မအိုအောင် ဘာလုပ်ရမှ့သလဲ။
ဇေတီ (ပဋိသန္ဓေ) မနေစအောင် လုပ်ရမယ်။

- ၄။ ဇောက်(ပဋိသန္ဓေ) မရေရအောင် ဘာလုပ်ရမှလဲ။
ဘဝမရအောင် လုပ်ရမယ်။
- ၅။ ဘဝမရအောင် ဘာလုပ်ရမှလဲ။
စွဲလမ်းမှု မရှိအောင် လုပ်ရမယ်။
- ၆။ စွဲလမ်းမှု မရှိအောင် ဘာလုပ်ရမှလဲ။
လိုချင်တပ်မက်မှု မရှိအောင် လုပ်ရမယ်။
- ၇။ လိုချင်တပ်မက်မှု မရှိအောင် ဘာလုပ်ရမှလဲ။
ခံစားမှု မရှိအောင် လုပ်ရမယ်။
- ၈။ ခံစားမှုမရှိအောင် ဘာလုပ်ရမှလဲ။
ထိ-ခတ္တမှု မရှိအောင် လုပ်ရမယ်။
- ၉။ ထိ-ခတ္တမှု မရှိအောင် ဘာလုပ်ရမှလဲ။
အာရုံခြုံချက်ပါးတည်ရာ မရအောင် လုပ်ရမယ်။
- ၁၀။ အာရုံခြုံချက်ပါးတည်ရာမရအောင် ဘာလုပ်ရမှလဲ။
ရုပ်-နာမ်မရအောင် လုပ်ရမယ်။
- ၁၁။ ရုပ်-နာမ်မရအောင် ဘာလုပ်ရမှလဲ။
ဝိညာဏ်မရအောင် လုပ်ရမယ်။
- ၁၂။ ဝိညာဏ် မရအောင် ဘာလုပ်ရမှလဲ။
ပြုပြင်မှု မရှိအောင် လုပ်ရမယ်။
- ၁၃။ ပြုပြင်မှု မရှိအောင် ဘာလုပ်ရမှလဲ။
မသိမှု(ဝါ) အဝိဇ္ဇာ မရှိအောင် လုပ်ရမယ်။
- ၁၄။ မသိမှု (အဝိဇ္ဇာ) မရှိအောင် ဘာလုပ်ရမှလဲ။
သစ္စာလေးပါး တရားတော်ကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ
သိအောင် လုပ်ရပါမယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဖြစ်ကြောင်းအစ (၀၇) သံသရာ အသည် အဝိဇ္ဇာက ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏။

သတ္တဝါအစကတော့ ဝေါဘုရားရှာ၍မတွေ့ဘူး။ သတ္တဝါ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အစကို နောက်ဆုတ်-နောက်ဆုတ် ပြန်၍ တွေးခဲ့သော် ဘုရားဖြစ်တော်မူသည့်နေ့ကစ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော် မူသည့် အချိန်တိုင်အောင် တွေးသော်လည်း သတ္တဝါ တစ်ဦး၏ အစ ကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိဟု ဟောတော်မူ၏။

သတ္တဝါ တစ်ဦး-တစ်ယောက်၏ သံသရာ အစက ယခု တိုင်အောင် မရေမတွက် နိုင်သော သေပေါင်း များစွာထို့ထိုင် ရသော အ ရိုးများ ကို ပုံလိုက်မည် ဆိုလျှင် လေးရက်တက် လေးရက်ဆင်းမျှ ရှိသော ခတောင်ကြီးတစ်တောင် ဖြစ်လာ၏။ ဘယ်မျှသေခဲ့သည်ဆိုကာ မတွေ့တော့ဝံ့အောင် ဖြစ်၏။ ဤမျှ သံသရာရှည်၏။ သံသရာရှည်သည်ဆိုသည်မှာ ဒုက္ခရှည်ခြင်းဖြစ်၏။ သံသရာ၏ အစသည် အဝိဇ္ဇာကဟု ဟောတော်မူ၏။ ထို့ အဝိဇ္ဇာသည် အဘယ်နည်း အဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ သစ္စာလေးပါး ကို မသိမူပစ်တည်း။

၁။ ဒုက္ခသစ္စာကို ဒုက္ခ ဟူ၍ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိခြင်း။

၂။ သမုဒယသစ္စာကို ဒုက္ခ၏ အကြောင်း ဖြစ်ကြောင်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိခြင်း။

၃။ နိရောဓသစ္စာ ကို ဒုက္ခ၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ ဖြစ်ကြောင်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိခြင်း။

၄။ မဂ္ဂသစ္စာကို ဒုက္ခ ချုပ်ငြိမ်းရာ ဖြစ်သော နိရောဓသို့ ပို့ပေးသော ကျင့်စဉ် လမ်းကြောင်း ဖြစ်ကြောင်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိခြင်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လွန်ခဲ့သော ဘဝက သစ္စာလေးပါး တရားကို မသိသဖြင့် ဘဝရရန်အတွက် ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ ပြုပြင်မှုနှင့် စွဲလမ်းမှု ရှိခဲ့သောကြောင့် ဒီဘဝ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ် ရခဲ့ပါတယ်။ ဝိညာဏ်ရလို့ နာမ်-ရုပ် အာရုံခြောက်ပါးထိတွေ့မှု ခံစားမှု ရခဲ့ပါတယ်။ အကယ်၍ ခံစားမှုမှာ သာယာနေလျှင် တဏှာဖြစ်၏။ တဏှာ အခွားကြီးလျှင် စွဲလမ်းမှု ဖြစ်လိမ့်မယ်။ စွဲလမ်းမှုဖြင့် သေလျှင် နောင်ဘဝ ရမည်။ နောင်ဘဝ ရလျှင် ဒုက္ခရောက်မည်။

ရ တ န သု တ် ပ ရိ တ် တ ရာ : တော်

ရ တ န သု တ် ဖြစ်လာရခြင်း အကြောင်း

မဟာကရုဏာတော်ရှင် 'ဂေါတမဗုဒ္ဓ' မြတ်စွာဘုရားသခင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါက 'ဝေသာလီ' ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့သည် သီလမဆောက်တည်ကြတော့ဘဲ အကုသိုလ် အလုပ်တို့ကို ပြုလုပ်လျက် နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ ပြည်သူ့ပြည်သား အပေါင်းတို့ကို စောင့်ရှောက်ကြကုန်သော သူတော်ကောင်း နတ်တို့သည် မစောင့်ရှောက်ကြတော့ဘဲ ဖယ်ခွာကြပါသည်။ သူတော်ကောင်းနတ်တို့မရှိသဖြင့် နတ်ဆိုး၊ နတ်ဘီလူးတို့သည် ဝင်လာကြကုန်၏။ သူတော်ကောင်းနတ်တို့ မစောင့်ရှောက်ခြင်းကြောင့် မိုးမရွာဘဲ နေ၏။ မိုးမရွာသောကြောင့် ကောက်ပဲသီးနှံစိုက်နိုင်သဖြင့် ကောက်ပဲသီးနှံ မရသည့်အတွက် အစားစား ရရှိငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဘေးကြောင့် လူအများ သေကြေပျက်စီးကြကုန်၏။ ၎င်းပြင် အစားမစားရ၍ အခွား

နည်းသောကြောင့် ကပ်ရောဂါအမျိုးမျိုးဖြစ်ကြ၍ လူအများ အထိ ဒုက္ခ ရောက်ကြကုန်၏။ ထို့အပြင် နတ်ဘိလူးတို့သည် လည်း လူတို့ကို ခြောက်လှန့်-ဖမ်းစားခြင်းကို ပြုကြကုန်၏။

ထိုကေးကြီး သုံးခုတို့မှ လွတ်မြောက်ရန် လူတို့သည် စည်းဝေးကြ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြကုန်၏။ ထိုစည်းဝေးဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားထံ သွား၍ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းတို့ကို လျှောက်ထားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ်ကြလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပင့်ဖိတ်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူ၍ ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွသွားပြီးလျှင် 'အရှင်အာနန္ဒာ' ကို ရတနသုတ် ပရိတ်တော်ကို သင်ပေးပြီး မြို့တံတိုင်း သုံးထပ်ကြား၌ ရွတ်ဖတ်နေစဉ် ပရိတ်ရေးကို ပက်ဖျန်းခိုင်းတော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား ခိုင်းတော်မူသည့် အတိုင်း ပြုလုပ်သဖြင့် ဝေသာလီပြည်၌ ကျရောက်နေသော ဘေးအပေါင်းတို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားကြကုန်၏။

ရတနသုတ်ပရိတ်-တရားတော်

အို-သုတော်ကောင်း အပေါင်းတို့...။ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသော ဘုန်းတော် (၆) ပါး သခင် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏-

- (၁) ဒီပင်္ကရာ-မြတ်စွာဘုရားထံမှ ဗျာဒိတ် ရတော် မှု သည့် နေ့မှ အစပြု၍ ပါရမီ (၁၀) ပါး၊ ဥပ-ပါရမီ (၁၀) ပါး၊ ပရမတ္ထ-ပါရမီ (၁၀) ပါး၊ စုစုပေါင်း-ပါရမီ အပါး (၃၀) ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခြင်းကို လည်းကောင်း-

(၂) စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါးကို စွန့်ကြဲတော်မူခြင်းကို လည်းကောင်း-

(၃) လောကသုံးပါး အကျိုး-စီးပွား အလို့ငှာ ကျင့်ခြင်းကို လည်းကောင်း-

(၄) ဆွေတော်-မျိုးတော်တို့၏ အကျိုး စီးပွားအလို့ငှာ ကျင့်ခြင်းကို လည်းကောင်း-

(၅) ဘုရား ဖြစ်ရန် အကျိုးငှာ ကျင့်ခြင်းကို လည်းကောင်း-

(၆) ဤသို့ အားဖြင့် သုံးပါးသို့လျော် စရိယ အကျင့်တော်တို့ကို လည်းကောင်း-

(၇) အဆုံးစွန်သော ဘဝ၌ အမိ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းကိုလည်းကောင်း-

(၈) ဖွားမြင်တော်မူခြင်းကိုလည်းကောင်း-

(၉) မြတ်သော ဟောထွက်ခြင်းကို လည်းကောင်း-

(၁၀) ပြင်းစွာသော လုံ့လဖြင့် ကျင့်ခြင်းကို လည်းကောင်း-

(၁၁) မဟာ ဗောဓိ-ပလ္လင် ထက်၌ 'မာရ် ငါးပါး' ကို အောင်တော်မူခြင်းကို လည်းကောင်း-

(၁၂) သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူခြင်းကို လည်းကောင်း-

(၁၃) ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားတော်မူခြင်းကို လည်းကောင်း-

(၁၄) ကိုးပါးသော လောကုတ္တရာတရားနှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်းကိုလည်းကောင်း-

ဤသို့ စသည်အားဖြင့် ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော် အားလုံးကို ကြည်ညိုလေးစားအားရုံပြု၍ ဝေသာလီပြည် မြို့တံတိုင်း သုံးထပ်ကြား၌ တစ်ညလုံး ပရိတ်တော်ကို ရွတ်တော်မူသော အရှင်အာနန္ဒာကဲ့သို့ နှလုံးတားကြပြီး သတ္တဝါများကို သနားကြင်နာသောစိတ်ဖြင့် ဝေသာလီအမည်ရှိသော ပြည်၌ (၁) အနာရောဂါ နှိပ်စက်ခြင်းသေး၊ (၂) ဘီလူး ခြောက်လှန့်-ဖမ်းစားခြင်းတေး၊ (၃) အစာ ငတ်မွတ်သိပ်ခြင်း တေး စသည်ဖြင့် သုံးပါးသော တေးတို့ကို အကြင်-ရတနသုတ်ပရိတ်တော်သည် လျင်မြန်စွာ ပျောက်စေ၏။ ထိုရတနသုတ် ပရိတ်တော်ကို အရှင် သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ငါတို့သည် ပေါင်းစုညီညွတ် ရွတ်ဆိုကြကုန်စို့...။

ဤပရိတ်ရွတ်ရာ အရပ်သို့ မြေ၌ တည်ရှိနေထိုင်ကြကုန်သော ဘုမ္မစိုးနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်၌ တည်ရှိနေထိုင်ကြကုန်သော ရုက္ခစိုးနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်၌ တည်ရှိနေထိုင်ကြကုန်သော အာကာသစိုး နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာတို့သည်လည်းကောင်း ညီညီ-ညာညာ ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။

အို-နတ် ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့...၊ ဘုရားဟော ရတနသုတ် ပရိတ်တော်ကို ရိုသေစွာ နာယူ မှတ်သားကြကုန်လော့။

လူတို့သည် အသင်နတ်တို့ကို နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ည၌လည်းကောင်း ဗလိ ပူဇော် ပံသခြင်းကို ပြုကြကုန်၏။ ထိုသို့ ပူဇော် ပံသကုန်သော အကြောင်းကြောင့်သာ လျင် လူတို့ကို မေတ္တာဖြင့် မမေ့ မလျော့ဘဲ စောင့်ရှောက်ကြပါကုန်လော့။

လူ့ပြည်၊ နဂါးပြည်၊ ဂဠုန်ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်
 တို့၌ ရှိရှိသမျှ ရတနာ အပေါင်းတို့တွင် ဘုရား ရတနာသည်
 အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ဤစကားသည် မှန်ကန်ပါသည်။
 ဤ မှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏ တန်ခိုးကြောင့် အားလုံးသော
 သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန် သတည်း။

လောကီ ရတနာ၊ လောကုတ္တရာ ရတနာ အားလုံးတို့တွင်
 မြတ်စွာဘုရား သိမြင်တော်မူသော ကိလေသာကင်းရာ၊ ရာဂ
 ငြိမ်းရာ၊ မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည်
 အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဤစကားသည် မှန်ကန်ပါသည်။ ဤ
 မှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏ တန်ခိုးကြောင့် အားလုံးသော
 သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။

သမာဓိ - စေတသိက်တို့တွင် အရဟတ္တမဂ်နှင့် ယှဉ်သော
 သမာဓိသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ လောကီရတနာအားလုံး
 တို့ထက် မြင့်မြတ်လှပေ၏။ ဤစကားသည် မှန်ကန်ပါသည်။
 ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏ တန်ခိုးကြောင့် အားလုံးသော
 သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။

မြတ်သော အလှူကို ခံယူတော်မူထိုက်သော ရှစ်ယောက်
 သော သံဃာတော်မြတ်တို့သည် လောကီရတနာအားလုံးတို့ထက်
 အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဤစကားသည် မှန်ကန်ပါသည်။ ဤ
 မှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏ တန်ခိုးကြောင့် အားလုံးသော
 သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။

နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုကာ ဖလသမာပတ် ချမ်းသာဖြင့် နေထိုင်
 တော်မူကြကုန်သော ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့သည် လောကီရတနာ
 အားလုံးတို့ထက် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တော်မူကြပါသည်။ ဤစကား

သည် မှန်ကန်ပါသည်။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏တန်ခိုးကြောင့် အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။

လေဒဏ်-မိုးဒဏ်ကို ကြံကြံခိုင် ခံနိုင်သော သံတံခါးတိုင်ကြီးတို့ကဲ့သို့ သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်သည် လောကဓံရှစ်ပါးနှင့် တွေ့ဆုံ-ကြုံကြုံကလာသောအခါ မတုန်မလှုပ် ကြံကြံခိုင်ခံနိုင်စွမ်း ရှိပါ၏။ ဤစကားသည် မှန်ကန်ပါသည်။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏ တန်ခိုးကြောင့် အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။

သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ရှစ်ကြိမ်မြောက် ပဋိသန္ဓေ မနေကြတော့ပါ။ အများဆုံး ခုနစ်ကြိမ်သော ပဋိသန္ဓေနေကြပါသည်။ သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လောကီရုတနာတို့တွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဤစကားသည် မှန်ကန်ပါသည်။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏ တန်ခိုးကြောင့် အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။

သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မှားသောအယူ (မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ) ဘုရား၊ တရား၊ သံသာတို့၌ ယုံမှားခြင်း (ဝိစိက္ခိစ္ဆာ) ချွေး၊ နွားနှင့် တူသော အကျင့်တို့ဖြင့် သံသရာမှ လွတ်မြောက်နိုင်သည်ဟူသော အယူ (သီလဗ္ဗတပရာမာသ) ဤတရားသုံးပါးကို ပယ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အပါယ်တံခါးလည်း ပိတ်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ အနန္တရိယ-ဟု ခေါ်သော 'ကံကြီး' ငါးပါးတို့ကို မကျူးလွန်ကြတော့ပါ။ တိတ္ထိများကို ဆရာမတင်ကြ တော့ပါ။ သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လောကီရုတနာ အားလုံးထက်

မြင့်မြတ်ကြပါသည်။ ဤ စကားသည် မှန်ကန်ပါသည်။ ဤ မှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏ တန်ခိုးကြောင့် အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။

သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မကောင်းသော ကာယကံ မှု မကောင်းသော ဝစီကံ မှု၊ မကောင်းပေမာ မနောကံ မှုများ ကို မသော်တဆ ပြုမိခဲ့ပါက ဖုံးကွယ်မထားကြဘဲ ပညာရှိ သူ့သော်ကောင်းများထံတွင် ဝန်ခံကြပါသည်။ သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လောကီရတနာ အားလုံးတို့ထက် မြင့်မြတ်ကြ ပါသည်။ ဤ စကားသည် မှန်ကန်ပါသည်။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏ တန်ခိုးကြောင့် အားလုံးသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။

နွေလေးလတို့တွင် ပထမဆုံးလ ဖြစ်သော တန်ခူးလအခါ၌ ပင်လုံးကျွတ်- ဖူးပွင့်နေကြသော ပန်းမာလာတို့ဖြင့် ရှန်းရှန်း အိအိ အသရေရှိလှသော တောအုပ်ကြီးနှင့် တူသော ပရိယတ္တိ တရားတော်မြတ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် (၄၅)ဝါ ကာလ ကြာအောင် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ တရားပိုင်ရှင်ဖြစ် တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လောကီရတနာ အား လုံးတို့ထက် သာလွန်မြင့်မြတ်တော် မှုပါသည်။ ဤစကားသည် မှန်ကန်ပါသည်။ ဤ မှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏ တန်ခိုး ကြောင့် အားလုံးသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာ ကြပါစေကုန်သတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သောနိဗ္ဗာန်ကို သိမြင်တော်မူ၏။ မြတ်သော နိဗ္ဗာန်ကို ညွှန်ပြတော်မူ၏။ မြတ်သော အကျိုးကို ဆောင်တော်မူ၏။ မြတ်သော တရားကို ဟောတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လောကီရတနာအားလုံးတို့ထက်သာလွန်၍ မြင့်မြတ်တော်မူ၏။ ဤသစ္စာစကားသည် မှန်ကန်ပါသည်။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏ တန်ခိုးကြောင့် အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံ ကုန်ဆုံးလေပြီးဖြစ်ပါသည်။ ပဋိသန္ဓေနေလိုသော စိတ်ဆန္ဒ မရှိကြပါ။ ပဋိသန္ဓေမျိုးစေ့ ကုန်ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသောအခါ ဆီမီးတောက် ငြိမ်းသကဲ့သို့ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ပြီး၊ အေးငြိမ်းတော်မူကြ၏။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များသည် လောကီရတနာအားလုံးတို့ထက် သာလွန်၍ မြင့်မြတ်တော်မူကြ၏။ ဤစကားသည် မှန်ကန်ပါသည်။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏ တန်ခိုးကြောင့် အားလုံးသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။

ဤ ပရိတ်ရွတ်ရာအရပ်သို့ စည်းဝေး ရောက်ရှိလာကြသော နတ်၊ ဗြဟ္မာများ ဖြစ်ကြသော တပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကြပါကုန်၏။ တရားစတင်မြတ်ကို ရှိခိုးကြပါကုန်၏။ သံဃာတော်မြတ်များကို ရှိခိုးကြပါကုန်၏။ ဤကောင်းမှုကံ စေတနာတို့ကြောင့် အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။

ရတနသုတ်ပရိတ် ရွတ်ခြင်း၏ အကျိုးများ

- ၁။ ရောဂါဘေးကို ပပျောက်စေနိုင်ခြင်း။
- ၂။ ဘီလူးဘေးကို ကွယ်ပျောက်စေနိုင်ခြင်း။
- ၃။ ငတ်မွတ်ခေါင်းပျိုးခြင်းဘေးကို ပယ်ရှားပစ်နိုင်ခြင်း။

မေတ္တာသုတ်ပရိတ်တရားတော်

ယခုခေတ်ကာလ၌ အိမ်တိုင်းတွင် နေထိုင်ကြ ကုန်သော လူအချင်းချင်းတို့သည် အများအားဖြင့် မတုံ့ကြပါ။ ရုပ်ကွက် အတွင်းတွင် နေထိုင်ကြကုန်သော ရုပ်ကွက်သူ-ရုပ်ကွက်သား အချင်းချင်းတို့သည် အများအားဖြင့် မသင့်မြတ်ကြပါ။ မြို့နယ် အတွင်း၌ နေထိုင်ကြကုန်သော လူအချင်းချင်းတို့သည် အများ အားဖြင့် ရန်လိုမှုတွေ ရှိကြပါသည်။ ထို့အတူ တိုင်းအတွင်း၌ နေထိုင်ကြကုန်သော တိုင်းသူ-တိုင်းသား အချင်းချင်းတို့သည် အများအားဖြင့် မကြေနပ်မှုတွေ ရှိကြပါသည်။ တိုတိုပြောရ လျှင် ကမ္ဘာလုံး၌ နေထိုင်ကြကုန်သော လူအချင်းချင်း၊ တိုင်းပြည်အချင်းချင်း မာန်မာနတွေ ထောင်လွှာပြီး မနာလို စိတ်၊ အညံ့မခံလိုစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ ဆရာလုပ်လိုသော စိတ်၊ ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ် ရှိကြပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်း-ဟု ဆိုရသော် မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးမှုကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မေတ္တာတရား ခေါင်းပါး ရခြင်းမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကြောင့် အထူးသဖြင့် ဒေါသကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကြောင့် ညစ်နွမ်းနေသော ကမ္ဘာကြီးကို ဖြူစင်သန့်ရှင်း၍ သာယာစိုပြေပြီးလျှင် ငြိမ်းချမ်းသောကမ္ဘာဖြစ်လာရေးအတွက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ မေတ္တာ တရားတော်ပင်လျှင် ကျင့်သုံးရန် ဖြစ်ပါသည်။

မေတ္တသုတ္တန်ဖြစ်လာရခြင်းအကြောင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် 'သဒ္ဓတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်'၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ ငါးရာ သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်း တို့ကို ယူပြီးလျှင် တောရဆောက်တည်အံ့သောငှာ ဟိမဝန္တာ တောသို့ သွား၍ သစ်ပင်တစ်ပင်စီအောက်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန့် ကြကုန်၏။ သီသရိုသောရဟန်း သစ်ပင်အောက်၌နေသောအခါ သစ်ပင်ကန်၌နေသော ရုက္ခစိုးနတ်တို့သည် သစ်ပင်ထက်၌မနေ ဝံ့ဘဲ အောက်သို့ဆင်း၍ ဗိမာန်မရှိဘဲ ဆင်းရဲစွာနေကြကုန်၏။ ထိုရုက္ခစိုးနတ်တို့သည် ဤရဟန်းတို့ကို ဤတောအရပ်၌မနေဝံ့ အောင် ကြောက်မက်ဖွယ်သော ရုပ်အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့တို့ကို ပြုကြကုန်၏။

ငါးရာသော ရဟန်းတို့သည် နှလုံးထိတ်လန့်ကုန်၍ မအိပ် နိုင်-မစားနိုင်သည့်အပြင် ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားမထုတ် နိုင်အောင် ဖြစ်လေသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ပြန်လာ၍ အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို မေတ္တသုတ္တန် ပရိတ်တရားတော်ကို သင်ပေးပြီးလျှင် နေရာဟောင်းသို့ပင် ပြန် သွားစေတော်မူ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသည့် အတိုင်း နေရာဟောင်းသို့ ပြန်သွား၍ မေတ္တသုတ္တန် ပရိတ်တရားတော်ကို နေ့-ည၌မပြတ် ရွတ်ကြကုန်၏။

ရုက္ခစိုးနတ်တို့သည် မေတ္တာသုတ္တန် ပရိတ်တန်ခိုးကြောင့်
 မေတ္တာသက်ဝင်ကုန်ကြ၍ ချစ်မြတ်နိုးသောစိတ် ဖြစ်ကြကုန်
 သောကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော ရုပ်အဆင်း၊
 အသံ၊ အနံ့တို့ကို မပြုကြကုန်သဖြင့် ရဟန်းငါးရာတို့သည်ချမ်း
 သာစွာ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းနိုင်ကြ၍ ထိုဝါတုင်း၌
 ပင်လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်ကြ၍ ရဟန္တာချည်း
 ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အောက်
 ပါ ကျင့်ဝတ်များနှင့် ပြည့်စုံရမည်။

- ၁။ ယုံကြည်ချက် ရှိရမည်။
- ၂။ ကျန်းမာရေးနှင့်လည်း ပြည့်စုံရမည်။
- ၃။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု ရှိရမည်။
- ၄။ ဉာဏ်ပညာလည်း ရှိရမည်။
- ၅။ ဝီရိယနှင့်လည်း ပြည့်စုံရမည်။
- ၆။ ကိုယ် စိတ် နှလုံး နူးညံ့ သိမ်မွေ့ ရမည်။
- ၇။ မာန်ထောင်လွှားခြင်း မရှိသူဖြစ်ရမည်။
- ၈။ ရောင့်ရဲလွယ်သူ ဖြစ်ရမည်။
- ၉။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှ လွယ်ရမည်။
- ၁၀။ အလုပ်ကိစ္စ နည်းပါးအောင် လုပ်ရမည်။
- ၁၁။ အအိပ်နည်းသူ ဖြစ်ရမည်။
- ၁၂။ ပေါ့ပေါ့-ပါးပါး ဖြစ်အောင် နေထိုင်ရမည်။
- ၁၃။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်၊ အမှုအယာ ယဉ်ကျေးရမည်။

၁၄။ အပေါင်းအသင်းတို့၏ အပေါ်၌ တွယ်တာ ငြိကပ်
ခြင်း ကင်းသူဖြစ်ရမည်။

၁၅။ နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူ ဖြစ်ရမည်။

မေတ္တာဆိုသည်မှာ (၃၁) တို့၌ ကျင်လည်နေကြ ကုန်သော
ဝေနေယျသတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို မိမိရင့်ဝယ်ဘေးကဲ့သို့ ချစ်
မြတ်နိုးခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

မေတ္တာ ၄ သွယ်ပို့နည်း

၁။ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။

၂။ ကြောင့်ကျခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။

၃။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။

၄။ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အသက်ရှည်အောင် စောင့်
ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

မရည်ညွှန်းအပ်သူ ၅ ယောက်ဆိုသည်မှာ

၁။ အားလုံးသော သတ္တဝါတို့လည်း။

၂။ အားလုံးသော အသက်ရှိသူတို့သက်။

၃။ အားလုံးသော ကိုယ်ထင်ရှားရှိသူတို့သည်။

၄။ အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။

၅။ အားလုံးသော ကိုယ်ခန္ဓာရှိသူတို့သည်။

ရည်ညွှန်းအပ်သူ ၇ ယောက်ဆိုသည်မှာ

၁။ အားလုံးသော မိန်းမတို့သည်။

၂။ အားလုံးသော ယောက်ျားတို့သည်။

- ၃။ အားလုံးသော အရိယာတို့သည်။
- ၄။ အားလုံးသော ပုထုဇဉ်တို့သည်။
- ၅။ အားလုံးသော နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည်။
- ၆။ အားလုံးသော လူသားတို့သည်။
- ၇။ အားလုံးသော အပါယ်တို့သည် - အပါယ်တို့သားတို့သည်။

အရပ်ဆယ်မျက်နှာ

- ၁။ အရှေ့အရပ်မျက်နှာ။
- ၂။ အနောက်အရပ်မျက်နှာ။
- ၃။ မြောက်အရပ်မျက်နှာ။
- ၄။ တောင်အရပ်မျက်နှာ။
- ၅။ အရှေ့တောင်ထောင့် အရပ်မျက်နှာ။
- ၆။ အနောက်မြောက်ထောင့် အရပ်မျက်နှာ။
- ၇။ အရှေ့မြောက်ထောင့် အရပ်မျက်နှာ။
- ၈။ အနောက်တောင်ထောင့် အရပ်မျက်နှာ။
- ၉။ အောက်အရပ်မျက်နှာ။
- ၁၀။ အထက်အရပ်မျက်နှာ။

၅၂၈-သွယ် မေတ္တာတိုက်နည်း

မေတ္တာပို့ သရာတွင် ရည်ညွှန်းအပ် ပုဂ္ဂိုလ် (၅)ဦးနှင့် ရည်ညွှန်းအပ် ပုဂ္ဂိုလ် (၇) ဦးတို့ကို ပေါင်းသော် (၁၂)ဦး ရပါသည်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ် (၁၂) ဦးကို တစ်ဦးလျှင် ဆုံးခဲပြီး မေတ္တာ (၄) သွယ်စီ ပို့သသော် [၁၂ x ၄ = ၄၈] သွယ်

ရပါသည်။ ထို (၄၈) သွယ်ကို အရပ် (၁၀) မျက်နှာနှင့် မြှောက်သော် (၄၈၀) ရပါသည်။ ထို (၁၈၀) ကို ဆိုခဲ့ပြီး မေတ္တာ (၄၈) နှင့် ပေါင်းသော် (၅၂၈) မေတ္တာ အရေအတွက် ရပါသည်။

အောက်ပါအတိုင်း မေတ္တာပို့သလျှင်လည်းဖြစ်ပါသည်။

ငါ-ဟု ခေါ်ရာ ငါ့ခန္ဓာ—

ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ။

ကြောင့်ကျခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ။

ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ။

ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အသက်ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ပါစေ။

(၁) အရှေ့အရပ်မျက်နှာ၌ တည်ရှိ နေထိုင်ကြကုန်သော အနန္တသတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ကြောင့်ကျခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အသက်ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

(၂) အနောက်အရပ် မျက်နှာ၌ တည်ရှိ နေထိုင်ကြကုန်သော အနန္တသတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ကြောင့်ကျခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အသက်ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

(၃) မြောက်အရပ်မျက်နှာ၌ တည်ရှိ နေထိုင်ကြကုန်သော အနန္တ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်း ကြပါစေ။ ကြောင်ကျခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ဆင်းရဲ ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အသက် ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

(၄) တောင်အရပ်မျက်နှာ၌ တည်ရှိ နေထိုင်ကြကုန်သော အနန္တ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်း ကြပါစေ။ ကြောင်ကျခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ဆင်းရဲ- ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အသက် ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

(၅) အရှေ့တောင်ထောင့်အရပ်မျက်နှာ၌ တည်ရှိ နေထိုင် ကြကုန်သော အနန္တ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ဘေးရန် ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ကြောင်ကျခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်း ကြပါစေ။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အသက် ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

(၆) အနောက်မြောက်ထောင့် အရပ်မျက်နှာ၌ တည် ရှိ နေထိုင်ကြကုန်သော အနန္တသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဘေးရန် ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ကြောင်ကျခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်း ကြပါစေ။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အသက် ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

(၇) အရှေ့ မြောက်ထောင့် အရပ် မျက်နှာ၌ တည် ရှိ နေထိုင်ကြကုန်သော အနန္တသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဘေးရန် ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ကြောင်ကျခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်း

ကြပါစေ။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အသက်ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

(၈) အနောက်တောင်ထောင့် အရပ်များနှင့် တည်ရှိနေထိုင်ကြကုန်သော အနန္တသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ကြောင့်ကြခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အသက် ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

(၉) အောက်အရပ်များနှင့် တည်ရှိနေထိုင်ကြကုန်သော အနန္တသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ကြောင့်ကြခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အသက်ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

(၁၀) အထက်အရပ်များနှင့် တည်ရှိနေထိုင်ကြကုန်သော အနန္တသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ကြောင့်ကြခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အသက်ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

မေတ္တာပို့သခြင်း၏ အကျိုး ၁၁-ပါး

- ၁။ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရခြင်း။
- ၂။ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရာမှ နိုးရခြင်း။
- ၃။ အိပ်မက်ဆိုး မမက်ခြင်း။
- ၄။ နတ်၊ လူ ချစ်ခင်ခြင်း။
- ၅။ နတ်တို့ စောင့်ရှောက်ခြင်း။

- ၆။ မီးဘေးမှ ကင်းဝေးခြင်း။
- ၇။ အဆိပ်မသင့်ခြင်း။
- ၈။ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက် မထိခြင်း။
- ၉။ စိတ်တည်ကြည်ခြင်း။
- ၁၀။ သေသောအခါ မတွေ့ဝေဘဲ သေရခြင်း။
- ၁၁။ ပြဟွာပြည်သို့ ရောက်ရခြင်း။

အာဠာနာဠိယသုတ် ပရိတ်တရားတော်

အို-သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့....

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကြီးကို မကြည့်ညို-မလေးစားကြသည့်အပြင် အမြဲတမ်း ကြမ်းကြုတ်၍ ရက်စက်တတ်ကြသော နတ်ဘီလူး၊ နတ်မိစ္ဆာများက ပရိသတ်လေးပါး သူတော်ကောင်းများကို မညှင်းပန်း-မနှိပ်ဖက်နိုင်ရန်နှင့် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ကြစေရန် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော 'အာဠာနာဠိယသုတ်' ပရိတ်တော်ကို စုပေါင်း ညီညာ ရွတ်ဆိုကြပါကုန်စို့။

စက္ခုငါးပါးသခင်-ဘုန်းကျက်သရေအရှင် ဖြစ်တော်မူသော ဝိပဿီ-မြတ်စွာဘုရားအား တပည့်တော်၏ ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

သတ္တဝါများကို မဟာကရုံဏာတော်ဖြင့် သနားတော်မူ၍ ဘေးမရောက်ရအောင်စောင့်ရှောက်တော်မူသော သိခိ-မြတ်စွာဘုရားအား တပည့်တော်၏ ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

အလုံးစုံသော ကိလေသာ အပေါင်းတို့ကို ဆေးကြော သုတ်သင်ပြီးလျှင် မြတ်သောအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဝေယျာ-မြတ်စွာဘုရားအား တပည့်တော်၏ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း သည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

မာရ်မင်း၏ မရေ့ မတုက်နိုင်အောင် များပြားလှသော စစ်သည်များကို ပါရမီတော်တို့၏ တန်ခိုးတော်ဖြင့် အောင်မြင် တော်မူသော ကကုသန်-မြတ်စွာဘုရားအား တပည့်တော်၏ လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

အကုသိုလ်အလုပ်များ ဖြစ်ကြသော ကာယကံမကောင်းမှု၊ ဝစီကံမကောင်းမှု၊ မနောကံမကောင်းမှု အလုံးစုံတို့ကို ပယ်ခွာ ပြီးလျှင် ဝသီတော်ငါးဖြောင့်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားအား တပည့်တော်၏ ဦးညွှတ်ပြီးလျှင် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

အလုံးစုံသော ကိလေသာအပေါင်းတို့ကို ချုပ်ဆုံး မှုပြီးသော ကဿပ-မြတ်စွာဘုရားအား တပည့်တော်၏ ပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ရခြင်းသည် ဖြစ်ပါ သတည်း။

ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်၍ သပ္ပာယ် တော်မူသော ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းတို့ကို မုချချုပ်ငြိမ်းစေနိုင် သော ဤအာဇာနည်ဦးယသုတ် ပရိတ်တော်ကို ဟောပြုတော်မူ သော ဂေါတမ- မြတ်စွာဘုရားအား တပည့်တော်၏ ဦးညွှတ် ပြီးလျှင် ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ကိလေသာမီး ငြိမ်းအေးပြီးဖြစ်သော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်
များသည် သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်၍ နေကြပါကုန်၏။
ဂုန်းချောစကား ပြောကြားခြင်း မရှိကြကုန်၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း
လည်း မရှိကြကုန်၊ ထိုရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်များကို တပည့်တော်
၏ ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

‘ဝိပဿီ’ အစ ‘ဂေါတမ’ အဆုံး ခုနစ်ဆူသော ဘုရားရှင်
တို့နှင့် အခြား ကဋေပေါင်းများစွာသော ဘုရားရှင်တို့သည်-

- ၁။ ဂုဏ်ရည်တူ ဖြစ်တော်မူကြပါကုန်၏။
- ၂။ အလွန်တန်ခိုးကြီးတော်မူကြပါကုန်၏။
- ၃။ ကာယအား ၁၀-ပါး၊ ဉာဏအား ၁၀-ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြပါကုန်၏။
- ၄။ စတုဒဝသာဇေဇ္ဇဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြပါကုန်၏။
- ၅။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူကြပါကုန်၏။
- ၆။ ပရိတ်သတ်လေးပါးအလယ်၌ ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်း ကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်း၍ ရဲရင့်တော် မူကြပါကုန်၏။
- ၇။ ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ဟောတော်မူကြပါကုန်၏။
- ၈။ တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော ဘုရားဂုဏ်တော်တို့နှင့် ပြည့်စုံ ကြပါကုန်၏။
- ၉။ လက္ခဏာတော်ကြီး (၃၂) ပါး၊ လက္ခဏာတော်ငယ် (၈၀) တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြပါကုန်၏။
- ၁၀။ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဆယ့် ရှစ်တော်မူကြပါကုန်၏။
- ၁၁။ တရားအလုံးစုံကို သိတော်မူကြပါကုန်၏။
- ၁၂။ မုနိငါးပါးတို့ထက် မြတ်တော်မူကြပါကုန်၏။

၁၃။ ကံလေသာ အာသဝေတို့ကင်းတော်မူကြပါကုန်၏။

၁၄။ ရောင်ခြည်တော်အနန္တ၊ တန်ခိုးတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တ၊ အားတော်အနန္တ၊ ကရုဏာတော်အနန္တတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြပါကုန်၏။

၁၅။ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်တော်မူကြပါကုန်၏။

၁၆။ သတ္တဝါတို့၏ မှီခိုရာ ကျွန်းကြီးနှင့် စာတော်မူကြပါကုန်၏။

၁၇။ သတ္တဝါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူကြပါကုန်၏။

၁၈။ သတ္တဝါတို့ကို စောင့်ရှောက်တော်မူကြပါကုန်၏။

၁၉။ သတ္တဝါတို့၏ပုန်းအောင်းရာဖြစ်တော်မူကြပါကုန်၏။

၂၀။ ပိဿနိုး၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာတို့ကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို တိုးပွားစေတော်မူကြပါကုန်၏။

၂၁။ သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာဖြစ်တော်မူကြပါကုန်၏။

၂၂။ သတ္တဝါတို့၏ အားကိုးရာ ဖြစ်တော်မူကြပါကုန်၏။

၂၃။ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးကို လိုလားတောင့်တတော်မူကြပါကုန်၏။

လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ခြေတော်အစုံတို့ကို တပည့်တော်၏ ဦးခေါင်းဖြင့် ထိ၍ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ထိုမြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ကို အိပ်နေစဉ်၊ ထိုင်နေစဉ်၊ ရပ်နေစဉ်၊ သွားနေစဉ်၊ အမြဲတမ်း ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ၊ စို့ဖြင့် တပည့်တော်သည် ရှိခိုးပါ၏ အရှင်မြတ်တို့ဘုရား....။

တပည့်တော်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
များက စောင့်ရှောက်တော် မူကြပါစေကုန်သတည်း။

ထိုဘုရားသခင်တို့၏ အစောင့်အရှောက်ကို ရ ရှိ သော
တပည့်တော်တို့သည်....

- ၁။ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ။
- ၂။ ကြောင့်ကျခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ။
- ၃။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ။
- ၄။ ရောဂါခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ။
- ၅။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေသော်။

မြင့်မိုရ်တောင်၏ အရှေ့ဘက်မျက်နှာ အရပ်၌ နေထိုင်ကြ
ကုန်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်များအား အကျွန်ုပ်၏ ကုသိုလ်ကို အမျှ
ပေးဝေပါ၏။ အားလုံးသော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်များသည် အမျှရ၍
ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ-ချမ်းသာကြပါစေ ကုန်သတည်း။
အကျွန်ုပ်ကိုလည်း ကျန်းမာ-ချမ်းသာအောင် စောင့်ရှောက်
ကြပါစေ ကုန်သတည်း။ -

မြင့်မိုရ်တောင်၏ တောင်ဘက်မျက်နှာ အရပ်၌ နေထိုင်ကြ
ကုန်သော ကုမ္ဘဏ္ဍနတ်များအား ကျွန်ုပ်၏ကုသိုလ်ကို အမျှပေး
ဝေပါ၏။ အားလုံးသော ကုမ္ဘဏ္ဍနတ်များသည် အမျှရ၍
ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ-ချမ်းသာကြပါစေ ကုန်သတည်း။
အကျွန်ုပ်ကိုလည်း ကျန်းမာ-ချမ်းသာအောင် စောင့်ရှောက်
ကြပါစေကုန်သတည်း။

မြင့်မိုရ်တောင်၏ အနောက်ဘက်မျက်နှာအရပ်၌ နေထိုင်
ကြကုန်သော နဂါးနတ်များအား ကျွန်ုပ်၏ ကုသိုလ်ကို အမျှ

ပေးဝေပါ၏။ အားလုံးသော နတ် နဂါး များသည် အမျှရ၍ ကိုယ် စိတ် နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ-ချမ်းသာကြပါစေကုန် သတည်း။ အကျွန်ုပ်ကိုလည်း ကျန်းမာ-ချမ်းသာအောင် စောင့်ရှောက် ကြပါစေကုန်သတည်း။

မြင့်မိုရ်ဟောင်း၏ မြောက်ဘက် မျက်နှာအရပ်၌ နေထိုင်ကြ ကုန်သော ယက္ခ ဘီလူး နတ်များအား အကျွန်ုပ်၏ ကုသိုလ်ကို အမျှပေးဝေပါ၏။ အားလုံးသော ယက္ခ ဘီလူး နတ်များသည် အမျှရ၍ ကိုယ် စိတ် နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ-ချမ်းသာကြပါစေကုန် သတည်း။ အကျွန်ုပ်ကိုလည်း ကျန်းမာ-ချမ်းသာအောင် စောင့် ရှောက်ကြပါစေကုန်သတည်း။

တန်ခိုးကြီး၍ အခြံအရံများသော လောကပါလ နတ်မင်း ကြီး လေးပါးဖြစ်တော်မူကြကုန်သော အရှေ့အရပ်၌ ဓတ ရဋ္ဌ နတ်မင်းကြီးသည်ရှိ၏။ ဧတောင်အရပ်၌ ဝိရုဠကနတ်မင်းကြီးသည် ရှိ၏။ အနောက်အရပ် ဝိရူပက္ခနတ်မင်းကြီးသည် ရှိ၏။ မြောက် အရပ်၌ ကုဝေရ နတ်မင်းကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုလောကပါလ နတ်မင်းကြီး လေးပါးတို့အား အကျွန်ုပ်၏ ကုသိုလ်ကို အမျှ ပေးဝေပါ၏။ အားလုံးသောလောကပါလနတ်မင်းကြီးတို့သည် အမျှရကြ၍ ကိုယ် စိတ် နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ-ချမ်းသာကြပါစေ ကုန်သတည်း။ အကျွန်ုပ်ကိုလည်း ကျန်းမာ-ချမ်းသာအောင် စောင့်ရှောက်ကြပါစေကုန်သတည်း။

တန်ခိုးကြီးသောဘုမ္မစိုးနတ်များ၊ အာကာသစိုးနတ်များနှင့် တန်ခိုးကြီးသော သာသနာ စောင့် နတ်များတို့အားလည်း အကျွန်ုပ်၏ ကုသိုလ်ကို အမျှ ပေးဝေပါ၏။ အားလုံးသော

နတ်များ အမျှရ၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ-ချမ်းသာကြ
ပါစေကုန်သတည်း။ အကျွန်ုပ်ကိုလည်း ကျန်းမာ-ချမ်းသာ
အောင် စောင့်ရှောက်ကြပါစေကုန်သတည်း။

အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်—

ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ၊

ကြောင့်ကျခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ၊

သောက ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ၊

ဧရာဝါခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ၊

အန္တရာယ်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ-ချမ်းသာကြပါစေသော်။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို အမြဲ ရှိခိုးသော
သူများနှင့် အသက်ကြီးသူ-ရိုက်ကြီးသူများကို အမြဲ ရိုသေ
လေးစားသူများမှာ—

အသက်ရှည်ခြင်း၊

အဆင်းလှခြင်း၊

ချမ်းသာကြီးခြင်း၊

ခွန်အားကြီးခြင်း-ဟု ဆိုအပ်သော အကျိုး တရား
လေးပါးတို့ကို တစ်နေ့တခြား တိုးပွားရရှိကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ် တရားတော်

သတိပဋ္ဌာန် တရားတော်သည် လူတိုင်း-လူတိုင်း အတွက်
အလွန်အလွန်အရေးကြီးသော တရားတော်မြတ် ဖြစ်ပါသည်။
မည်မျှ အရေးကြီးကြောင်းကို ကျမ်းဂန်များ၌ပါရှိသော ဥပမာ
တို့ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြပေအံ့။

အသွားနှစ်ဘက် မြမြထက်သော လှုံ့မကြီး ရစ်ဝ စူးဝင်နေသော လှုံ့အတွက် ထိုလှုံ့မကြီးကို အမြန်ဆုံး နှုတ်ပစ်ရန် အလွန်အရေးကြီးသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းတစ်လုံး၌မီးတောက်လောင်၍ နေသော သူ့အတွက် ထိုမီးငြိမ်းရန် အလွန်အရေးကြီးသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လူတိုင်း-လူတိုင်း အတွက် သတိပဋ္ဌာန် တရားတော်သည် အလွန်အလွန် အရေးကြီးလှပေသည်။

ဂင်္ဂါမြစ်ထဲမှာရှိသော သဲလုံးမကများပြားလှ၍ ပုဇွန်တော်မူခဲ့ကြကုန်သော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ-မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သည် လည်းကောင်း၊ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှသော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကုဋေပေါင်း အသင်္ချေမကများပြားလှသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဤသတိပဋ္ဌာန် တရားတော်ကို အားထုတ်ခြင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ စံဝင်တော်မူကြလေကုန်ပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် သတိပဋ္ဌာန် တရား အားထုတ်ဘဲနေရအံ့နည်း၊ အားထုတ်ရမည်သာဖြစ်တော့၏။

လူတို့သည် တစ်ဘဝကောင်းစားရေးအတွက် လောကီပညာကို (၁၀) နှစ် မက အနှစ် (၂၀) ကြာအောင် ကြိုးစား၍ ဆင်ယူကြပါသည်။ တစ်သံသရာလုံး ကောင်းစားရေး အတွက် အဘယ်ကြောင့် သတိပဋ္ဌာန် တရားတော်ကို အားထုတ်ဘဲနေရအံ့နည်း။ လူတိုင်း အားထုတ်သင့်သည်သာတည်း။

တရားအားမထုတ်မီ လိုက်နာရမည့်

အခြေခံအချက်များ

- ၁။ ဘုရားကို နေ့စဉ် ရှိခိုးသည့်အထိုင်း ရှိခိုးရန်။
- ၂။ အနည်းဆုံး ငါးပါးသီလ ခံယူရန်။
- ၃။ သံသရာအစကယခုတိုင်အောင် အကျွန်ုပ်သည် ရတနာ သုံးပါး မိဘ-ဆရာသမားနှင့် အားလုံးသော ဝေနေ ယျ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား ကာယကံ၊ ဝီရိယကံ၊ မနောကံတို့ဖြင့်ပြစ်မှားမိပါက ထိုအပြစ်တို့ကိုပျောက် ပါစေခြင်းအကျိုးငှာ ကန်တော့ပါ၏။ တောင်းပန် ပါ၏။ သည်းခံတော်မူကြပါ။ ခွင့်လွှတ်တော်မူကြပါ။ ကျေနပ်တော်မူကြပါကုန်လော့။ အကျွန်ုပ်၏အပေါ် ၌ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့က ပြစ်မှားမိ သောအပြစ်တို့ကို အကျွန်ုပ်ကခွင့်လွှတ်ပါ၏။ သည်းခံ ပါ၏။ ကျေနပ်ပါ၏။
- ၄။ မြတ်စွာဘုရား...၊ တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရား အား နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်း၍ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ် ၂-ပါးကို လှူဒါန်းပါ၏။ ကပ်လှူပါ၏။ ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ် ၂-ပါး လှူဒါန်း ရသော အကြောင်းကြောင့် မဂ်ဉာဏ်-ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန် တရားတော်မြတ်ကို ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။
- ၅။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ၌ ကျင်လည်ကြကုန်သော တစ်ဦး မကျန် အားလုံးသော ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းတို့ အား ကျွန်ုပ်၏ ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာ

ကုသိုလ်တို့ကို အမျှပေးဝေပါ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ
ထပ်တူ-ထပ်မျှ ရကြ၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ
ချမ်းသာကြပါစေ ကုန်သတည်း။

ဣရိယာပုတ် အနေအထား

တရားထိုင်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ကြာရှည်စွာ ထိုင်နိုင်သော
ဣရိယာပုတ်ဖြင့် ထိုင်ရမည်။ တင်ပလွင်ခွေထိုင်၍ လက်နှစ်ဘက်
ထပ်နိုင်သည်။ ခြေထပ်ဘဲနေလျှင်ကောင်း၏။ မျက်စိမှိတ်ထား
ရပါမည်။ ခါးမတ်မတ်ထားလျှင် သင့်လျော်ပါ၏။

အာနာပါန တရားထိုင်သောအခါ မိမိစိတ်ကို နှာဖျား-
နှာဝမှာ ထားရပါမည်။ လေဝင်တော့ နှာဝကို ထိပြီးဝင်တယ်။
လေထွက်တော့လည်းပဲ နှာဝကိုထိပြီးထွက်တယ်။ ထိုလေဝင်
လေထွက် နှာဝကိုထိထိနေတာ သိသိနေရမယ်။ မထိခင်လည်း
သိလို့ မဖြစ်ဘူး။ ထိပြီးပြန်တော့လည်း သိလို့ မဖြစ်ဘူး။ ထိတုန်း
ကိုသာ သိလို့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို ပစ္စပ္ပန် တည်တည်လို့
ခေါ်တယ်။ နှာဖျား-နှာဝကလည်း ရုပ်ပဲ။ လေကလဲ ရုပ်ပဲ။
ထိုနှစ်ခု (နှာဝနှင့်လေ) ထိထိနေတာကို သိသိနေတာက
နာမ်ပဲ။ နာမ်က အရှင်သခင်နှင့်တူတယ်။ ရုပ်က အလုပ်သမား
နှင့်တူတယ်။ နာမ်ကခိုင်းသမျှ ရုပ်ကအကုန်လုပ်ရတယ်။ အဲဒါ
ရုပ်နှင့်နာမ် ကွဲတာပဲ။

က ယ န ပ သ နာ

ခန္ဓာကိုယ်၏ လှုပ်ရှားမှုဟူသမျှကို မှတ်ခြင်း၊ ဥပမာ-လဲ
လျောင်းနေလျှင် 'လဲလျောင်းတယ် - လဲလျောင်းတယ်' ဟု

မှတ်ရပါမည်။ ထိုင်နေလျှင်လည်း ‘ထိုင်တယ်-ထိုင်တယ်’ ဟု မှတ်ရပါမည်။ မတ်တတ်ရပ်လျှင် ‘ရပ်တယ်-ရပ်တယ်’ ဟု မှတ်ရပါမည်။ လမ်းလျှောက်လျှင် ‘လျှောက်တယ်-လျှောက်တယ်’ ဟု မှတ်ရပါမည်။ ထမင်းစားလျှင် ‘စားတယ်-စားတယ်’ ဟု မှတ်ရပါမည်။ ရေသောက်လျှင် ‘သောက်တယ်-သောက်တယ်’ ဟု မှတ်ရပါမည်။ ရေချိုးလျှင် ‘ချိုးတယ် - ချိုးတယ်’ ဟု မှတ်ရပါမည်။

ဝေဒနာ နုပသနာ

ခံစားမှုဟူသမျှကို မှတ်ခြင်း၊ ဥပမာ— မျက်စိဖြင့် မြင်မြင် သမျှ လှသည်ဖြစ်စေ၊ ရုပ်ဆိုးသည်ဖြစ်စေ မြင်နေရလျှင် ‘မြင်တယ်-မြင်တယ်’ ဟု မှတ်ရပါမည်။ နားက အသံကြားလျှင် သာယာသည်ဖြစ်စေ၊ မသာယာသည်ဖြစ်စေ၊ ‘ကြားတယ်-ကြားတယ်’ ဟု မှတ်ရပါမည်။ နှာခေါင်းက အနံ့ရလျှင် ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ ‘အနံ့ရတယ်-အနံ့ရတယ်’ ဟု မှတ်ရပါမည်။ လျှာက အစာစားလျှင် အရသာ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ ‘စားတယ်-စားတယ်’ ဟု မှတ်ရပါမည်။ အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုကို ထိမိလျှင် ကြမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ နူးညံ့သည်ဖြစ်စေ ‘ထိတယ်-ထိတယ်’ ဟု မှတ်ရပါမည်။ ၎င်းအပြင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၌ ခံစားမှုဟူသမျှတို့ကို မှတ်ရပါမည်။

စိတ္တ ဝ နှ ပ သ နာ

စိတ်ကူးသမျှ၊ ကြံစည်သမျှကို မှတ်ခြင်း၊ ဥပမာ- လောဘ
 စိတ်ဖြစ်လျှင် 'လောဘစိတ်ဖြစ်တယ်' ဟု မှတ်ရပါမည်။ ဒေါသ
 စိတ်ဖြစ်လျှင် 'ဒေါသစိတ်ဖြစ်တယ်' ဟု မှတ်ရပါမည်။ မောဟ
 စိတ်ဖြစ်လျှင် 'မောဟစိတ်ဖြစ်တယ်' ဟု မှတ်ရပါမည်။ စားချင်
 လျှင် 'စားချင်တယ်' ဟု မှတ်ရပါမည်။ သောက်ချင်လျှင်
 'သောက်ချင်တယ်' ဟု မှတ်ရပါမည်။ ရေချိုးချင်လျှင် 'ချိုး
 ချင်တယ်' ဟု မှတ်ရပါမည်။ အိပ်ချင်လျှင် 'အိပ်ချင်တယ်' ဟု
 မှတ်ရပါမည်။ ထချင်လျှင် 'ထချင်တယ်' ဟု မှတ်ရပါမည်။
 ထိုင်ချင်လျှင် 'ထိုင်ချင်တယ်' ဟု မှတ်ရပါမည်။ လမ်းလျှောက်
 ချင်လျှင် 'လမ်းလျှောက်ချင်တယ်' ဟု မှတ်ရပါမည်။ ဤကား
 ဘုရားအကြိုက်ဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မ ဝ နှ ပ သ နာ

တရားသဘောကို စဉ်းစားခြင်း၊ ဥပမာ- ကောင်းသော
 အလုပ်သည် ကောင်းသောအကျိုးကိုပေး၏။ မကောင်းသော
 အလုပ်သည် မကောင်းသောအကျိုးကိုပေး၏။ အကြောင်းရှိမှ
 အကျိုးဖြစ်၏။ အကြောင်းမရှိလျှင် အကျိုးမဖြစ်။ ငါ့ကိုယ်
 သည် 'အမြဲမရှိ-အနိစ္စပဲ။ ငါ့ကိုယ်သည်သုခမဟုတ် - ဒုက္ခပဲ။
 ငါ့ကိုယ်သည် အစိုးမရ - အနတ္တပဲ ဟု ခနခနစဉ်းစားလျှင်
 ကောင်း၏။ ငါသည် ယခင်ယခင် ဘဝများစွာက ပြီးခဲ့သော
 ကောင်းမှုကြောင့် ယခုဘဝ 'လူ' ဖြစ်၍ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့်
 ချမ်းချမ်းသာသာနေရ၏။ ယခုဘဝမှာ မကောင်း မှုတ္တို ကို
 ရှောင်ပြီး၊ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တွေကို ပြုလုပ်လျှင် နိဗ္ဗာန်သို့

မရောက်ခင် ဘဝများစွာ ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာ နေရလိမ့်မည်။
ဤသို့မဟုတ်ဘဲ ကုသိုလ်အလုပ် မလုပ်ဘဲ အကုသိုလ်များကို
ပြုလုပ်နေလျှင် ဘဝများစွာ အပါယ်ကျမည်အမှန်ဖြစ်၏။

ဤသတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးတို့တွင် တမျိုးတည်းကို
ထပ်ခါထပ်ခါ ပွားများလျှင်လည်း ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် တမျိုး
ပြီးတမျိုး ပြောင်း-ပြောင်းပြီး မှတ်လျှင်လည်းရ၏။ အရေး
ကြီးသောအချက်မှာ- တစ်ရက် ၂၄-နာရီမှ- အိပ်ချိန် ၈-
နာရီနုတ်လျှင် ၁၆-နာရီကျန်၏။ ဤ ၁၆-နာရီ တရားမှတ်
နိုင်လျှင် မိမိပါရမီအလျောက် မကြာခင် သိသင့်သိထိုက်တာ
တွေ သိလာပါလိမ့်မည်။

သေခါနီး နှလုံးသွင်းရန်တရားတော်

ပျံလွန်တော်မူခါနီး အသဲအသန် ရှေ့ဂါဝေဒနာ ခံစား
နေမှသော 'ဖဂ္ဂုဏ' ဟောင်းအား မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်
အောက်ပါတရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

(က) 'ချစ်သား ဖဂ္ဂုဏ ။ ခန္ဓာရှိလို့သာ ဝေဒနာ
လာနိုင်မည်။ နှိပ်စက်နိုင်မည်။ ခန္ဓာသာမရှိလျှင် ဝေဒနာ
မလာနိုင်ဘူး။ ခန္ဓာချုပ်လျှင် ဝေဒနာချုပ်တာပဲ'။

(ခ) ခန္ဓာဟော ဒုက္ခဟူသမျှကို ခံယူတတ်တဲ့ သဘောရှိ
တယ်။ ခန္ဓာဟော ဒုက္ခစုဝေးရာ ဆင်းရဲအမှန်ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ
ပဲလို့ သိရမယ်။

(ဂ) အဲဒီဒုက္ခအချက်- ဆင်းရဲအနက်ကို မပြတ်ရှု နှလုံး
သွင်းပြီး ဉာဏ်နှင့်ရှင်းအောင် ကြည့်လေလော့။

(ဃ) ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ ခန္ဓာ၏အပြစ်ကို မပြတ်ရှု ဆင်ခြင်လော့။

(င) 'ချစ်သား- ဖဂ္ဂုဏ...။ ကောင်းစွာ နှလုံးထားလော့၊ ဒီခန္ဓာစုဟာ အပူကပေးတဲ့ဒုက္ခကိုလဲ ခံယူတတ်တယ်။ အအေးက ပေးတဲ့ ဒုက္ခကိုလဲ ခံယူတတ်တယ်။ အခါးကပေး၊ အစပ်ကပေး၊ ပေးသမျှ ဒုက္ခအစုကို သူကခံယူတတ်တယ်'။

(စ) ဒါကြောင့် ဒီခန္ဓာကို ဆင်းရဲအမှန်တရား ဒုက္ခသစ္စာပဲလို့ ခေါ်ဆိုရတယ်။ မိမိကမကြိုက်တာ၊ မနှစ်သက်တာ ဟူသမျှ သူက အကုန်လက်ခံတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ သူ့နှင့် ကြာရှည်နေရလေ - မကောင်းလေဘဲဆိုတဲ့ အချက်ကို ဉာဏ်ဆက်ဝင်အောင် အမြဲနှလုံးသွင်းလော့။

(ဆ) ခန္ဓာချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်တရားဟာ အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်ပေတယ်။ ခန္ဓာချုပ်ရာသည် ဒုက္ခအပေါင်း၏ ချုပ်ဆုံးရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ပဲ။

ဒီလိုဟောကြားပြီး အတန်လောက် (ခန့်လောက်) ကြာယင် ဖဂ္ဂုဏ ရဟန်းဟာ အောက်မဂ်သုံးပါးကို မျက်မှောက်ပြုပြီး ပျံလွန်တော်မူခဲ့လေသတည်း။

ကမ္မဋ္ဌာန်း အကျိုးများ

- ၁။ လောဘမီး ကင်းငြိမ်းစေ၏။
- ၂။ ဒေါသမီး ပျောက်ကင်းစေ၏။
- ၃။ မောဟမီး ငြိမ်းစေ၏။
- ၄။ သောကမီးကို ငြိမ်းသတ်၏။

- ၅။ ကိုယ်ဆင်းရဲမှုကို ပယ်ပျောက်စေ၏။
- ၆။ စိတ်ဆင်းရဲမှုကို ပပျောက်စေ၏။
- ၇။ အသိဉာဏ်ကို တိုးပွားစေ၏။
- ၈။ စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်းကို ဖယ်ရှားပစ်၏။
- ၉။ ထောင်လွှားခြင်းကို ကင်းပျောက်စေ၏။
- ၁၀။ ယုံမှားခြင်းကို ပယ်၏။
- ၁၁။ စိတ်ထိုင်းမှိုင်းခြင်းကို ကွယ်ပျောက်စေ၏။
- ၁၂။ မကောင်းမှုမှ ရှက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။
- ၁၃။ မကောင်းမှုမှ လန့်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။
- ၁၄။ အယူမှားခြင်းကို ပယ်ပျောက်စေ၏။
- ၁၅။ အပြစ်များကို တားမြစ်၏။
- ၁၆။ ရဲရင့်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။
- ၁၇။ ကြောက်စိတ်ကို ပယ်၏။
- ၁၈။ ဦးနှောက်ကို ကြည်စေ၏။
- ၁၉။ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်သူကို ကြည်ညိုဖွယ်ရာဖြစ်စေ၏။
- ၂၀။ စိတ်စွဲလန်းခြင်းကို ပယ်ပျောက်စေ၏။
- ၂၁။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရ၏။

မဟာဂန္ဓာရုံ - ဆရာတော်ကြီး၏

လံဝေဂတရားတော်

ငါတို့နေရာ ဤကမ္ဘာ တဏှာ အုပ်စိုးသည်။
တဏှာစေရာ မနေသာ ဖွေရှာဆက်ရသည်။
ရသည် ဥစ္စာ ချစ်သူပါ စွန့်ခွာသွားရမည်။
တကယ် အရေး-တကယ် ဘေး ဘယ်သွေး-ဘယ်သား
မကယ်ပြီ။

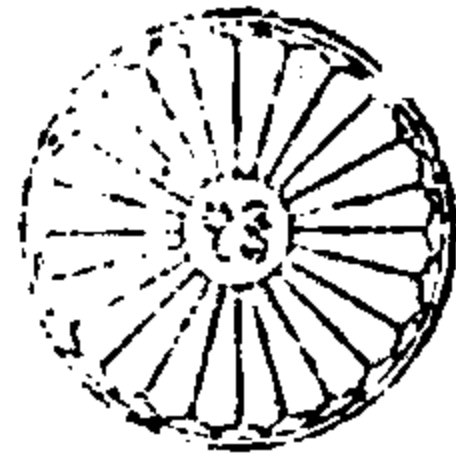
ငါနှင့်ရွယ်တူ ငါ့အောက်လူ၊ ကြီးသူသေကြ များလှပြီ။
ခနမစဲ အိုစမြဲ ငါ့လဲ သေဘက် နီးလာပြီ။

ဇရာ မီးတောင် ကိုယ်လဲလောင် သေအောင် မြိုက်
တော့မည်။

မသေရခင်၊ သွားလမ်းစဉ်၊ ကြိုတင်ပြင်သင့်ပြီ။

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ လမ်းသာထွင်လိမ့်မည်။

မဂ္ဂင်ယာဉ်ကြီး အမြန်စီး ခရီးထွက်တော့မည်။

**မုဒ္ဒဘာသာဝင်တိုင်း
သိသင့်သောအချက်များ**

(စုစုပေါင်း)

တြ ဝါ ဧ

မည်၍ မည်မျှပင် - စားရာ၊ စားရာ၊
တစ်ဝမ်း ဝ ရုံပဲ။

မည်၍-မည်မျှပင် - ဝတ်ရာ၊ ဝတ်ရာ၊
သားရေပြား ဖုံးရုံပဲ။

မည်၍ မည်မျှပင် - အိပ်ရာ၊ နေရာ၊
တစ်ကိုယ်စာကလေးပဲ။

မည်၍ မည်မျှပင် - ပစ္စည်း-ဥစ္စာရှိရှိ၊
သောလျှင် သားပစ်ခဲ့ရတာချည်းပဲ။

ကုသိုလ်ပြုလျှင် - ကိုယ်ဖို့၊
ကျန်ခဲ့လျှင် - သူများဖို့။ ။

နိဒါန်း

ကမ္ဘာပေါ်တွင် နေထိုင်ကြသော လူတိုင်း-လူတိုင်းတို့သည် မိမိတို့ကိုးကွယ်သော ဘာသာတရားကို စိစစ်သင့်လှပေသည်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ဆိုသော် မိမိတို့ ကိုးကွယ်သော ဘာသာတရား မှန်ကန်လျှင် တရားတော်အတိုင်း လိုက်နာ ကျင့်သုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် အကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းသည့်အပြင် စိတ်ချမ်းသာမှု (သုခ) ကိုလည်း ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ဘာသာတရား တစ်ခုခုကို လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းအားဖြင့် အကျိုးစီးပွားလည်း မဖြစ်ထွန်း၊ စိတ်ချမ်းသာမှု (သုခ) ကိုလည်း မရခဲ့လျှင် ထိုဘာသာတရားကို မလိုက်နာ မကျင့်သုံးသင့်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင်ရှိသမျှ ဘာသာတရားတို့ကို လူတိုင်း-လူတိုင်း လေ့လာသင့်လှပေသည်။ ထိုသို့လေ့လာပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ ရွေးချယ်ပါ။

ထိုသို့ ဘာသာတရား တမျိုးမျိုးကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် လိုက်နာ ကျင့်သုံးပါဟု စေတနာကောင်းဖြင့် အကြံပေးရပါသည် ခပ်ဗျား။

အားလုံး ကျန်းမာ၍ ချမ်းသာကြပါစေသော်-

ဦးကံညွန့်

မိငြမ်းပြုစုသော စာအုပ်များ

- ၁။ အနိမတဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော် (မြန်မာပြန်)
- ၂။ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး (ပထမတွဲ)
- ၄။ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး (ဒုတိယတွဲ)
- ၃။ ပရမတ္ထဒီပနီဋီကာ (မြန်မာပြန်)

လူတိုင်း-လူတိုင်း

စဉ်းစား ဆင်ခြင်ထိုက်သော အချက်များ
အဝိဇ္ဇာလောက

ငါသည် ယခု ရှုထားသော လူ့ဘဝကို ဘယ်ဘဝမှ လာသနည်း-ဟု ငါမသိပါ။ ဗြဟ္မာဘဝကလာသလား၊ ငါမသိ။ နတ်ဘဝမှလာသလား ငါမသိ။ လူ့ဘဝမှပြန်လာ၍ လူဖြစ်လာသလား ငါမသိ။ တိရစ္ဆာန်ဘဝမှလာသလား ငါမသိ။ အသူရကယ်ဘဝမှ လာသလား ငါမသိ။ ငရဲပြည်မှ လာသလား ငါမသိ။ ငါသည် ဘယ်ဘဝမှလာသည်ကို မသိသော်လည်းဘဲ ထိုခုနစ်ဌာနထဲက တစ်ခုခုမှလာသည် ဖြစ်ရမည်။

ငါသည် တစ်နေ့သေရမည်။ သေပြီးလျှင် ဘယ်ဘဝသို့ သွားရမည်နည်း ငါမသိ။ ဗြဟ္မာပြည်သို့သွားရမည်လား ငါမသိ။ နတ်ပြည်ကိုသွားရမည်လား ငါမသိ။ လူ့ပြည်မှာပဲ လူပြန်ဖြစ်ရမလား ငါမသိ။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရမှာလား ငါမသိ။ ပြိတ္တာဖြစ်ရမှာလား ငါမသိ။ အသူရကယ်ဖြစ်ရမှာလား ငါမသိ။ ငရဲပြည်ကိုသွားရမှာလား ငါမသိ။ သေပြီးရင် ဘယ်ဘဝကိုသွားရမည်ဟု ငါမသိသော်လည်းဘဲ ငါစိတ်အားမငယ်ပါ။ အကယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးသခင် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူခဲ့သည်ကို ငါမှတ်ထားသည်။ မြတ်စွာဘုရားက အတိတ်ဘဝကို ပြုပြင်လို့မရ၊ အနာဂတ်ဘဝကိုသာ ပြုပြင်၍ ရ၏-ဟု ဟောတော်မူခဲ့၏။

ငါသေသောအခါ ဘယ်ဘဝကို သွားရမည့် အချက်သည် လူတိုင်း-လူတိုင်း အတူ အရေးကြီးလှပေသည်။ ငါသည် တိရစ္ဆာန်လည်း မဖြစ်ချင်ပါ။ ပြိတ္တာလည်းမဖြစ်ချင်ပါ။ အသူရကာယ်လည်း မဖြစ်ချင်ပါ။ ငရဲပြည်သို့လည်း မသွားချင်ပါ။ အထက်ဖော်ပြပါ လေးဌာနကို ငါ မသွားလိုပါ။ ငါမသွားချင်သလို သူတပါးတို့ကလည်း သွားချင်မှာ မဟုတ်ပါ။

ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးသခင် မြတ်စွာဘုရားသည် နည်းလမ်းဟောပြော ပြထားခဲ့သည်။ ထိုနည်းလမ်းကို ငါ လိုက်မည်။ နည်းလမ်းရှိပါလျက်နဲ့ ငါမလိုက်လျှင် ငါ့အပြစ်ပဲ။ နည်းလမ်းပြုသူ၏ အပြစ်မဟုတ်ပါ။ လောဘ အားကြီးလျှင် ပြိတ္တာဘဝရောက်သည်-ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပြိတ္တာ မဖြစ်လိုသော ငါသည် လောဘကင်းအောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရမည်။ ဒေါသအားကြီးလျှင် ငရဲပြည်သို့ရောက်သည်-ဟု မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟောတော်မူခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ငရဲသားမဖြစ်လိုသော ငါသည် ဒေါသကင်းအောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရမည်။ မောဟအားကြီးလျှင် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သည်-ဟု မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟောတော်မူခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တိရစ္ဆာန်မဖြစ်လိုသော ငါသည် မောဟကင်းအောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရမည်။ မကောင်းသော အလုပ်ဖြင့် ရသော ပိုက်ဆံဖြင့် ဒါနပြုသူသည် အသူရကာယ်ဘုံသို့ ရောက်သည်-ဟု မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟောတော်မူခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အသူရကာယ်မဖြစ်လိုသော ငါသည် မကောင်းသော အလုပ်ဖြင့် ပိုက်ဆံ ရှာမှုကို ရှောင်ရမည်။

ဥပမာ - (ကုန် အရောင်း အဝယ် ပြုလုပ်သူသည် ပထမ အရင်းရင်းအောင် ကြိုးစားရမည်။ ထို့နောက် အမြတ်ရအောင် အားထုတ်ရမည်။) ထို့ကြောင့် ငါသည် သေလျှင် အနည်းဆုံး လူ့ကံပြန်ရအောင် ဒါနလည်း ပြုသင့်သည်။ သို့သော်လည်း ဆောက်တည်သင့်သည်။ ငါသည် အသက်ကြီးလှပြီ၊ ငါသေဖို့ ရက်သည် နီးကပ်လှပြီ၊ ငါမသေခင် ရသမျှ အချိန်ကို ငါ အကျိုးအတွက် အသုံးပြုသင့်တော်မည်။ ဒါကြောင့် ငါသည် မသေခင် ရှိနေသည့်အချိန်တွင် ဒါနလည်းပြုမည်။ သို့သော်လည်း ဆောက်တည်မည်။ ဘာဝနာလည်း ပွားများမည်ဟု သန္နိဗ္ဗာန် ချပါသည်။

ကောင်းသောအလုပ်သည် ကောင်းသောအကျိုးကို ပေး၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား သခင် ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။ ငါသည် မကောင်းသောအလုပ်ဟူသမျှကို ရှောင်၍ ကောင်းသောအလုပ် ဟူသမျှကို ပြုလုပ်နေပါ၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် အပါယ် ကျမည်ကို စိုးရိမ်စရာ မရှိ။

သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် လေးပါးသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အတိတ်က အကုသိုလ် ကံ အနန္တတို့သည် အကုန်ချုပ်ငြိမ်းလေကုန်၏။ အနာဂတ်တွင် ဖြစ်မည့် အကုသိုလ်ကံ အကုန်လုံး အဖြစ် ငြိမ်း၍ ဇာတ်သိမ်း လေကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်သည့်အခါမျှ အပါယ်လေးတုံ သို့ မကျနိုင်။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် သာသနာ ကွယ်သော ဘဝမရှိ။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် နိဗ္ဗာန်အတွက် တစ်ပါးသော

ဘုရားကိုလည်း တေဘင့်တဖွယ်မရှိ။ ရပြီးသော သောတာပန် အဖြစ်သည် နိဗ္ဗာန်မရခင်လက်လွတ်သွားသည်မရှိ။ သောတာပန် သည် ပုထုဇဉ် ပြန်မဖြစ်နိုင်။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် နိဗ္ဗာန် မရခင် ခုနစ်ဘဝတွင် ဘုန်းတန်ခိုး ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်း နှင့် ပြည့်စုံသော လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာ့ဘဝသာ စံရ၏။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ချမ်းသာခြင်းသည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှ ပေ၏။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ချမ်းသာခြင်းသည် စကြာမင်း၏ ချမ်းသာခြင်းထက် (၂၅၆)ဆမက ကြီးကျယ်၏။

စကြာမင်းကြီး

စကြာမင်းကြီးသည် လေးကျွန်းလုံး (တစ်ကမ္ဘာလုံး) ကို အစိုးရသောမင်းကြီး ဖြစ်၏။ အတိတ်က အကုသိုလ်ကံအားလုံး မချုပ်ငြိမ်းသေးဘဲ ရှိနေပါ၏။ အနာဂတ်တွင် ဖြစ်မည့် အကုသိုလ်ကံ အကုန်လုံး မဖြစ် မငြိမ်း ဇာတိမသိမ်းဘဲ ရှိနေ ပါ၏။ အပါယ်လေးဘုံသို့ ကျနိုင်၏။ စကြာမင်း အတွက် သာသနာ့ကွယ်မသောဘဝ ရှိ၏။ နိဗ္ဗာန်ရရန်အတွက် တစ်ပါး သော ဘုရားကိုလည်း တေဘင့်တ၍ နေ၏။ စကြာမင်းသည် နိဗ္ဗာန်အတွက် တစ်ပါးသော သာသနာ့ကို တေဘင့်တဖွယ်ရှိ၏။ ရပြီးသောစကြာမင်း၏ အဖြစ်သည် တစ်ဘဝသာ စံရ၏။ စကြာ မင်းသည် နောက်နောင် ဗာဝတို့တွင် လူ့ဆင်းရဲ ဖြစ်နိုင်၏။ စကြာမင်းသည် သေပြီး လျှင် နောက်နောင် ဗာဝတို့တွင် အပါယ်လေးဘုံသို့ ကျနိုင်၏။ စကြာမင်း၏ ချမ်းသာခြင်းသည် သောတာပန်၏ ချမ်းသာခြင်းထက် (၂၅၆) စိတ်-စိတ် ၍ တစ်စိတ်မျှပင် မရှိ။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဝတ္ထု

‘သာဝတ္ထိပြည်’၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝသော အဒိန္နပုပ္ဖက အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားကြီးသည် ရှိခဲ့၏။ ထိုပုဏ္ဏားကြီး၏ အလွန် ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်းသောသား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သေသော အခါ ပုဏ္ဏားကြီးသည် စိတ်ထိခိုက်သဖြင့် နေ့စဉ် သင်းချိုင်း- သုသာန်သို့ သွား၍ မြေကြီး၌ လျောင်းကာ-လူးကာ ပြင်းစွာ ငိုကြွေး၏။ ထိုပုဏ္ဏားကြီး၏သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် သေသွား သောအခါ တာဝဟံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်ဖြစ်လေ၏။ ထို မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားသည် ဘဝဟောင်းဖခင်ပုဏ္ဏားကြီးငိုကြွေး နေသည်ကို နတ်ပြည်မှ မြင်၍ တရားပြုခြင်းငှာ လူ့ပြည်ကို ဆင်းလာ၍ ထိုပုဏ္ဏားကြီးငိုကြွေးနေသော သင်းချိုင်းသုသာန်၌ လက်မောင်းနှစ်ဘက်တို့ကို မြှောက်လျက် ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။ ပုဏ္ဏားကြီးသည် ပြင်းစွာငိုကြွေးနေသော နတ်သားကိုမြင်၍ အောက်ပါအတိုင်း မေးမြန်းလေ၏။

‘အို...လုလင်...၊ ငါ၏ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ သေလွန် သောကြောင့် ငါသည် ငိုကြွေးနေပါ၏။ အသင် လုလင်သည် အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးနေပါသနည်း’ ဟု မေး၏။ ထိုအခါ နတ်သားက ‘ငါ့မှာ အလွန်လှပကင်းတယ်သော ရတနာ သန့်စင် ရွှေဖြင့်ပြီးသော ရထားအိမ်တစ်ခုသည် ရှိပေ၏။ ယိုရထားအိမ် အတွက် လှည်းဘီး တစ်စုံ မရှိ။ ဤရထားပေးကင်း၌ ရှိနေသော နေနှင့်လတို့ကို ရထားလှည်းဘီး အဖြစ် စာပ်ဆင်ရန် ရလို၏။ နေ နှင့် လ တို့ကို မရသောကြောင့် ငိုကြွေးနေရပါ၏’ ထို စကားကို ကြားလျှင် ပုဏ္ဏားက ‘အမောင် လုလင်...၊ သင်သည်

မတောင့်တအပ်သော အရာကို တောင့်တနေသောကြောင့် အလွန်ပင် မိုက်မဲလှပေသည်တကား။ အမောင်လှလင်၊ သင်သည် ဤကဲ့သို့ ငိုးကြွ ငြင်းကြွ ခုတ်ပယ်သားသွားလိမ့်မည်။ သင်တောင့် တနေသော နေနှင့် လတို့ကို ရမည်မဟုတ်' ဟု ပြောဆို၏။ ထို အခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သားက 'အသင်-ပုဏ္ဏား... ငါ့ကဲ့သို့ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသော အရာကို လိုချင်ဆန္ဒ တောင့်တ ငိုကြွနေသော သူနှင့် မမြင်ရသောအရာကို တောင့်တငိုကြွ နေသောသူ ထိုသူနှစ်ဦးတို့တွင် အဘယ်သူက သားလွန် ပိုမို၍ မိုက်မဲသနည်း' ဟု ပေး၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားက တရားသဘောပေါက်၍ 'အမောင်-လှ လင်...၊ သောပက်ဆီ သွန်းလောင်းသော အရှိန်ကြောင့် တထိန် ထိန် တက်ကြွလျက် တောက်ပသော မီးလျှံကို အအေးမျှမ်းသော ရေဖြင့် သွန်းလောင်း၍ ငြိမ်းစေဘိသကဲ့သို့ ကွယ်လွန်လော့သား ကြောင့် ပူလောင် ဒုက္ခခံစား၍ နေရသော ငါ့အား တရား စကားတည်းဟူသော ရေဖြင့် အသင် သွန်းလောင်း၍ ငြိမ်းစေ ဘိ၏။ အသင်ပြောသော တရားစကားကြောင့် ငါ့မှာ သောက ငြိမ် ရ...ပြီ။ ယနေ့မှစ၍ နောက်ကာလ၌ ငိုကြွေး မြည်တမ်း ခြင်းကို ငါပြောတာအံ့' ဟု ပြောလေ၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် နတ်သားက ငါ လာရသော ကိစ္စ ပြီးပြီ ဟု ဆို၍ ငိုနေပူ၌ မှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

တရားစာအုပ် များစွာတို့မှ ကောက်နုတ်ချက်များ

(က)

- (၁) မျက်စိဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အလုပ်သည် မျက်စိမှ ကောင်းကျိုး ပေးလိမ့်မည်။
- (၁) မျက်စိဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အလုပ်သည် မျက်စိမှ မကောင်းကျိုး ပေးလိမ့်မည်။
- (၂) နားဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အလုပ်သည် နားမှ ကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်။
- (၂) နားဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အလုပ်သည် နားမှ မကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်။
- (၃) နှာခေါင်းဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အလုပ်သည် နှာခေါင်းမှ ကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်။
- (၃) နှာခေါင်းဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အလုပ်သည် နှာခေါင်းမှ မကောင်းကျိုး ပေးလိမ့်မည်။
- (၄) ပါးစပ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အလုပ်သည် ပါးစပ်မှ ကောင်းကျိုး ပေးလိမ့်မည်။
- (၄) ပါးစပ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အလုပ်သည် ပါးစပ်မှ မကောင်းကျိုး ပေးလိမ့်မည်။
- (၅) ကိုယ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အလုပ်သည် ကိုယ်မှ ကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်။
- (၅) ကိုယ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အလုပ်သည် ကိုယ်မှ မကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်။

- (၆) စိတ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အလုပ်သည် စိတ်မှာ ကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်။
- (၆) စိတ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အလုပ်သည် စိတ်မှာ မကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်။
- (၇) လက်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အလုပ်သည် လက်မှာ ကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်။
- (၇) လက်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အလုပ်သည် လက်မှာ မကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်။
- (၈) ခြေဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အလုပ်သည် ခြေမှာ ကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်။
- (၈) ခြေဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အလုပ်သည် ခြေမှာ မကောင်းကျိုး ပေးလိမ့်မည်။

(ခ)

- သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်လျှင် မိမိအသက်ကို အသက် ခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါး ဥစ္စာကို ခိုးလျှင် မိမိဥစ္စာကို အခိုးခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားမိလျှင် မိမိသားမယားကို ပြစ်မှားခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးကို လိမ်ပြောလျှင် မိမိသည်လည်း လိမ်ပြော ဆိုခြင်း ခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးကို ကုန်းချောလျှင် မိမိသည်လည်း ကုန်းချော ဖြစ် ခံရလိမ့်မည်။

- သူတစ်ပါးကို ကြမ်းတမ်းသော စကားပြောဆိုလျှင် မိမိသည်လည်း ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးကို သိမ်ဖျင်းသော စကား ပြောဆိုလျှင် မိမိသည်လည်း သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း ခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မိမိပစ္စည်းဖြစ်အောင် ကြံစည်လျှင် မိမိပစ္စည်းကိုလည်း သူတစ်ပါး ပစ္စည်းဖြစ်အောင် အကြံခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးကို ဖျက်ဆီးရန်ကြံလျှင် မိမိသည်လည်း ဖျက်ဆီးရန် အကြံခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးကို ဆဲလျှင် မိမိသည်လည်း အဆဲခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးကို ရိုက်လျှင် မိမိသည်လည်း အရိုက်ခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးကို ခုတ်လျှင် မိမိသည်လည်း အခုတ်ခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးကို သတ်လျှင် မိမိသည်လည်း အသတ်ခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးကို မီးရှို့လျှင် မိမိသည်လည်း မီးရှို့ခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးကို ရေနစ်အောင် လုပ်လျှင် မိမိသည်လည်း ရေအနစ်ခံရလိမ့်မည်။
- သူတစ်ပါးကို ညှင်းပမ်းလျှင် မိမိသည်လည်း အညှင်းပမ်းခံရလိမ့်မည်။
- ဒေါသမကြာခနာထွက်လျှင် အရုပ်ဆိုးလိမ့်မည်။

- သူတပါး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသည်ကို ငြူစူစောင်းမြောင်းလျှင် မိမိဘုန်းတန်ခိုးနည်းမည်။
- သူတပါးကို ပေးကမ်းခြင်းမရှိလျှင် မိမိဆင်းရဲမည်။
- တရားတော်ကို မမေး - မမြန်း၊ မကျွတ် - မမှတ်လျှင် မိမိဉာဏ်ပညာနည်းမည်။

(ဂ)

- အသက်ရှည်လိုလျှင် သူတပါးအသက်ကိုမသတ်နှင့်။
- အနာရောဂါကင်းလိုလျှင် သူတပါးကို မညှင်းပမ်း-နှိပ်စက်နှင့်။
- အဆင်းလှလိုလျှင် ဒေါသမထွက်နှင့်။
- ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားလိုလျှင် သူတပါး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသည်ကို ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်း မပြုနှင့်။
- သဠေးဖြစ်လိုလျှင် ဒါန ပြုပါ။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲပါ။
- အမျိုးမြတ်လိုလျှင် မာန်မာန မရှိနှင့်။ ရွံသေထိုက်သူကို ရွံသေပါ။
- ဉာဏ်ပညာကြီးလိုလျှင် ကုသိုလ်-အကုသိုလ်ကရားတို့ကို မေး - မြန်းပြီး ကျွန်မှတ်၍ ဟောပြောပါ။

(သ)

(၁) မျက်စိကိုလည်း အလိုလိုက်နှင့်။ မျက်စိကို အလိုလိုက်လျှင် မျက်စိက အပါယ်ဒုက္ခ ပေးလိမ့်မည်။ ကြည့်ချင်တိုင်းလည်း မကြည့်နှင့်။ ဘုရား ကြိုက်တာ ကိုသာ ကြည့်ပါ။

- (၂) နားကိုလည်း အလိုမလိုက်နှင့်။ နားကို အလိုလိုက်လျှင် နားက အပါယ်ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။ နား ထောင် ချင် တိုင်းလည်း နားမထောင်နှင့်။ ဘုရားကြိုက်တာကိုသာ နားထောင်ပါ။
- (၃) နှာခေါင်းကိုလည်း အလိုမလိုက်နှင့်။ နှာခေါင်းကို အလို လိုက်လျှင် နှာခေါင်းက အပါယ်ဒုက္ခ ပေးလိမ့်မည်။ နှမ်းချင်တိုင်းလည်း မနှမ်းနှင့်။ ဘုရားကြိုက်တာကိုသာ နှမ်းပါ။
- (၄) လျှာကိုလည်း အလိုမလိုက်နှင့်။ လျှာကို အလိုလိုက်လျှင် လျှာက အပါယ်ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။ စားချင်တိုင်းလည်း မစားနှင့်။ ဘုရားကြိုက်မှ စားပါ။
- (၅) ကိုယ်ကိုလည်း အလိုမလိုက်နှင့်။ ကိုယ်ကို အလိုလိုက် လျှင် ကိုယ်က အပါယ်ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။ ထိချင်တိုင်း လည်း မထိနှင့်။ ဘုရားကြိုက်တာကိုသာ ထိပါ။
- (၆) စိတ်ကိုလည်း အလိုမလိုက်နှင့်။ စိတ်ကို အလိုလိုက်လျှင် စိတ်က အပါယ်ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။ ကြံစည် ချင် တိုင်း လည်း မကြံနှင့်။ ဘုရားကြိုက်တာကိုသာ ကြံစည်ပါ။

(ဝ)

ဤလောက၌ အချို့ သောသုတို့သည် မိမိပစ္စည်း - ဥစ္စာကို သာ ပေးလှူ၏။ သူတပါးကို မလှူဒါန်းရန် ဆုံးမ၏။ ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်း-ဖြစ်တိုင်းသော ဘုံဘဝ၌ နှစ်စဉ် စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ရ၏။ အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို မရ။

အချို့သော သူတို့သည် သူတပါးကို လူဒါန်းရန် ဆုံးမ၏။ မိမိသည် ပစ္စည်း - ဥစ္စာကို မပေးကမ်း - မလူဒါန်းပါ။ ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်း - ဖြစ်တိုင်းသော ဘုံဘဝ ဌာန၌ အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကိုမူကား ရ၏။ စည်းစိမ် - ချမ်းသာတို့၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုမူကား မရချေ။

အချို့သော သူတို့သည် မိမိသည်လည်း ပေးကမ်း - မလူဒါန်း။ သူတပါးကိုလည်း မလူဒါန်းစေ။ ထိုသူတို့သည် ဖြစ်တိုင်း - ဖြစ်တိုင်းသော ဘုံဘဝဌာန၌ စည်းစိမ် - ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုလည်း မရ။ အခြံအရံ၏ ပြည့်စုံခြင်း ကိုလည်း မရချေ။

အချို့သော သူတို့သည် မိမိသည်လည်း ပေးကမ်း-လူဒါန်း၏။ သူတပါးတို့အားလည်း လူဒါန်းစေ၏။ ထိုသူတို့သည် ဖြစ်တိုင်း - ဖြစ်တိုင်းသော ဘုံဘဝဌာန၌ စည်းစိမ်-ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုလည်း ရ၏။ အခြံအရံ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုလည်း ရ၏။

(၀)

တိရစ္ဆာန်တို့သည် သုံးမျိုးသော အာရုံတို့ကိုသာ လိုလား-တောင့်တကြကုန်၏။ ထိုသုံးမျိုးသော အာရုံတို့သည်ကား-

- (၁) လွန်စွာ စားလိုခြင်း။
- (၂) လွန်စွာ အိပ်လိုခြင်း။
- (၃) လွန်စွာ မေထုန်မှီဝဲလိုခြင်း တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

လူတို့တွင် အချို့သော သူတို့သည် လွန်စွာစားကြပါသည်။ လွန်စွာ အိပ်ကြပါသည်။ လွန်စွာ တာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားကြပါသည်။

သည်။ ထိုသူတို့သည် တိရစ္ဆာန်တို့ နှင့် နီးကပ်၍ နိဗ္ဗာန် နှင့် ဝေးကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် သံသရာဘေးကိုကြောက်၍ နိဗ္ဗာန်ကိုရလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စားခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ ကာမဂုဏ် ခံစားခြင်းတို့ကို လျော့သင့်ပါသည်။

(ဆ)

ငါတို့နေရာ - ဤကမ္ဘာတွင် လူတို့သည် ဘုရားပွဲတော်သို့ လာကြသော သူတို့နှင့် လွန်စွာ တူကြကုန်၏။ ဘုရားပွဲတော်သို့ အချို့ဝေးသော ရွာတို့မှ လာကြသည်။ အချို့ နီးသောရွာမှ လာကြသည်။ အချို့ မြို့ကြီးများမှ လာကြသည်။ အချို့ တောမှ လာကြသည်။ ထို ဘုရားပွဲတော်သို့ လာကြသော လူများ တို့တွင် အချို့သော သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင် ကြင်နာ ကြပါသည်။ အချို့သောသူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်၍ အကြီးအကျယ် မုန်းကြပါသည်။ ဘုရားပွဲတော် ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ချစ်ခင်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ မုန်းသော သူတို့သည်လည်းကောင်း ဆက်မနေနိုင်ဘဲ မိမိတို့ နေရင်းဌာနများသို့ ပြန်သွားကြရပါသည်။

ထို့အပြင် ဤလောက၌ လူတို့သည် အချို့-နတ်ပြည်မှ၊ အချို့-ဗြဟ္မာပြည်မှ၊ အချို့-တိရစ္ဆာန်ဘဝမှ၊ အချို့-ပြိတ္တာဘဝမှ၊ အချို့-အသူရကာယ်ဘဝမှ၊ အချို့-ငရဲပြည်မှ လာကြပါသည်။ ဤလောကကြီး၌ နေသောအခါ အချို့သောသူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်-ရင်းရင်း

နှိုးနှိုး ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံကြပါသည်။ အချို့ မူကား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ပြီး အကြီးအကျယ် မုန်းကြပါသည်။ သို့သော် သေမင်းခေါ်သောအခါ ချစ်ခင်သော သူတို့လည်း မနေနိုင်ပါ။ မုန်းသော သူတို့သည်လည်း သေမင်းခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ငါသည်-အိုရမည်။ နာရမည်။ သေရမည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည့် အချက်များကို နေ့-ည မပြတ် စဉ်းစားဆင်ခြင်အပ်ကုန်၏။

(၉)

ခရီးသွားရန် အကြံရှိသော သူတို့သည် အောက်ပါအတိုင်း ကြိုတင်စဉ်းစားရမည်။ ငါသည် ခရီးသွားသောအခါ လမ်းတွင် စားဖို့ ထမင်း-ဟင်း၊ ဝတ်ဖို့ အဝတ်အထည်၊ အိပ်ဖို့ အိပ်ယာခြင်ထောင်း၊ သုံးဖို့ ငွေ-ကြေးလို့လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ထမင်း-ဟင်း၊ ဝတ်စားရန် အတွက် ပိုက်ဆံ၊ ဝတ်ဖို့ အဝတ်အထည်၊ အိပ်ဖို့ အိပ်ယာ-ခြင်ထောင်း၊ သုံးဖို့ ပိုက်ဆံ၊ ငါနှင့် တပါတည်း ယူသွားမှ သင့်တော်လိမ့်မည်။ အကယ်၍ မေ့လျော့ခြင်းကြောင့် ထိုပစ္စည်းများ ပါမသွားခဲ့လျှင် ငါသည် အကြီးအကျယ် အတိ-ဒုက္ခနှင့် တွေ့ကြုံရလိမ့်မည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနည်းကူစွာ စာရေးသူ အပါအဝင် လူအားလုံးတို့သည် နိဗ္ဗာန်မရခင်စပ်ကြား ဤဘဝမှ ထိုဘဝ - ထိုဘဝမှ ဤဘဝ သို့ ခရီးပြေးသွားစဉ် စားဖို့-အစာ၊ ဝတ်ဖို့-အဝတ်၊ နေဖို့-အိမ်လို့လိမ့်မည်။ ယခု အစားအသောက် ဒါနပြုလျှင် နောက်ဘဝတွင် အစားအသောက် လွယ်ကူစွာ ရလိမ့်မည်။ ယခုဘဝတွင် အဝတ်အထည်၊ သင်္ကန်းလျှလျှင် နောင်ဘဝတွင် အဝတ်

လွယ်ကူစွာ ရလိမ့်မည်။ ယခုဘဝတွင် အိမ်၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်
 လှူလျှင် နောင်ဘဝတွင်အိမ်ရမည်။ ပိုက်ဆံလှူလျှင် နောင်ဘဝ
 တွင် ပိုက်ဆံလွယ်ကူစွာ ရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် 'သုတော်
 ကောင်းတို့-ခင်ဗျား၊ နောင်ဘဝတို့တွင် ဒုက္ခခရောက်ရန် ယခု
 ဘဝတွင် အစားအသောက်၊ အဝတ်၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်၊ အိမ်၊
 ငွေကြေး (ပိုက်ဆံ) လှူဒါန်းကြပါ' ဟု အကြံပေးရပါသည်
 ဇန်ဗျား။

(၅)

- အသက်ကြီးသောသူလည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊
 သေရလိမ့်မည်။
- အသက်ငယ်သော သူလည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊
 သေရလိမ့်မည်။
- ကျန်းမာသောသူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊
 သေရလိမ့်မည်။
- မကျန်းမာသောသူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊
 သေရလိမ့်မည်။
- ရုပ်အဆင်းလှသော သူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရ
 လိမ့်မည်၊ သေရလိမ့်မည်။
- ရုပ်အဆင်းမလှသော သူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရ
 လိမ့်မည်၊ သေရလိမ့်မည်။
- ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသောသူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရ
 လိမ့်မည်၊ သေရလိမ့်မည်။

- ဘုန်းတန်ခိုးနည်းပါးသော သူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊ သေရလိမ့်မည်။
- သူဌေးသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊ သေရလိမ့်မည်လိမ့်မည်။
- ဆင်းရဲသော သူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊ သေရလိမ့်မည်။
- ရာထူးရှိသော သူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊ သေရလိမ့်မည်။
- ရာထူးမရှိသော သူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊ သေရလိမ့်မည်။
- ပညာဉာဏ်ကြီးသော သူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊ သေရလိမ့်မည်။
- ပညာဉာဏ်မရှိသော သူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊ သေရလိမ့်မည်။
- အမျိုးမြတ်သော သူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊ သေရလိမ့်မည်။
- အမျိုးယုတ်သော သူသည်လည်း အိုရလိမ့်မည်၊ နာရလိမ့်မည်၊ သေရလိမ့်မည်။

(ည)

ဤလောကကြီးသည် ဇာတ်ခုံနှင့်လည်း တူလှ၏။ အချို့သော ဇာတ်ဆောင်သူတို့သည် ရှစ်ဘုရင်၊ အမတ်ကြီး၊ စစ်သူကြီး၊ သူဌေးကြီး၊ အလုပ်သမား၊ ဆင်းရဲသား၊ သူတောင်းစား ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ တိရစ္ဆာန်အဖြစ်ဖြင့် သူတို့ သင့်လျော်ရာ

ထင်သည်ကို ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ပြီးမှ လိုက်ကာ (ကန့်လန့်ကာ) နောက်သို့ ဝင်သွားကြပါသည်။

ထိုနည်းတူစွာ လောကကြီး၌ လူတို့သည် အချို့ ရှင်ဘုရင် အချို့ အမတ်ကြီး၊ အချို့ စစ်သူကြီး၊ အချို့ သူဌေးကြီး၊ အချို့ လူလတ်တန်းစား၊ အချို့ ဆင်းရဲသား၊ အချို့ သူတောင်းစား၊ အချို့ ယောက်ျား၊ အချို့ မိန်းမ၊ အချို့ တံရုတ္တန်အဖြစ် ဖြင့် လောကကြီး၌ သူတို့သင့်လျော်ရာ ထင်သည်ကို လုပ်ကိုင် ပြောဆိုပြီး နေထိုင်ကြ၍ သေသွားကြပါသည်။

သဒ္ဓိသံပါကံ ဇ နေတိ -

- ၁။ မိမိကိုယ်ကို အတတ်မခံချင်လျှင် သူတပါး အသက်ကို၊ မသတ်နှင့်။ သူတပါး အသက်ကို သတ်လျှင် မိမိကိုယ်ကို အသတ်ခံရလိမ့်မည်။
- ၂။ မိမိခြေမကျိုးချင်လျှင် သူတပါးခြေတို့မချိုးပါနှင့်။ သူတပါးခြေကိုချိုးလျှင် မိမိခြေအချိုးခံရလိမ့်မည်။
- ၃။ မိမိလက်မကျိုးချင်လျှင် သူတပါးလက်ကို မချိုးပါနှင့်။ သူတပါးလက်ကို ချိုးလျှင် မိမိလက်အချိုးခံရလိမ့်မည်။
- ၄။ မိမိမျက်စိ မကန်းချင်လျှင် သူတပါး မျက်စိကို ကန်းအောင် မလုပ်နှင့်။ သူတပါးမျက်စိကို ကန်းအောင်လုပ်လျှင် မိမိမျက်စိကို ကန်းအောင် အလုပ်ခံရလိမ့်မည်။
- ၅။ မိမိနားမထိုင်းချင်လျှင် သူတပါးကို နားထိုင်းအောင် မလုပ်နှင့်။ သူတပါးနားထိုင်းအောင်လုပ်လျှင် မိမိနားကို ထိုင်းအောင် အလုပ်ခံရလိမ့်မည်။

- ၆။ မိမိကိုယ်ကို မနာချင်လျှင် သူတစ်ပါးကိုယ်ကို နာအောင် မလုပ်နှင့်။ သူတစ်ပါးကိုယ်ကို နာအောင်လုပ်လျှင် မိမိကိုယ်ကို နာအောင် အလုပ်ခံရလိမ့်မည်။
- ၇။ မိမိ စိတ်ချမ်းသာချင်လျှင် သူတစ်ပါးစိတ်ကို မချမ်းသာအောင် မလုပ်နှင့်။ သူတစ်ပါးစိတ်ကို ချမ်းသာအောင် လုပ်လျှင် မိမိသည်လည်း စိတ်ချမ်းသာအောင် အလုပ်ခံရလိမ့်မည်။
- ၈။ မိန်းမလျှာ-ယောက်ျားလျှာ မဖြစ်ချင်လျှင် သူတစ်ပါး သားမယားကို လွန်ကျူးခြင်းမပြုနှင့်။ သူတစ်ပါး သားမယားကို ကျူးလွန်လျှင် နောင်ဘဝတွင် နှပုံးပဏ္ဍုတ်ယောက်ျားလျှာ (သို့မဟုတ်) မိန်းမလျှာ ဖြစ်ရလိမ့်မည်။
- ၉။ စကားမထစ်လိုလျှင် သူတစ်ပါး စကားထစ်သည်ကို နောက်ပြောင် မပြောနှင့်။ သူတစ်ပါးကိုနောက်ပြောင်ပြောဆိုလျှင် နောင်ဘဝ၌ စကားထစ်လိမ့်မည်။
- ၁၀။ အရှုံး၊ အနှမ်း မဖြစ်ချင်လျှင် မူးယစ်စေတတ်သော အရာများ စားသောက်ခြင်းကို မပြုနှင့်။ မူးယစ်စေတတ်သော အရာများကို စားသောက်ခြင်း ပြုလျှင် ယခုဘဝနှင့် နောင်ဘဝများစွာတို့တွင် အရှုံး အနှမ်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဤလောက၌ သတ္တဝါတို့သည် ဤဘဝမှ ထိုဘဝ၊ ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့ ခရီးပြေးသွားသောအခါ အမိလည်း မပါ၊ အဖလည်း မပါ။ ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်း အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် သွားရပါသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ

ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကြောင့် ရသောကုသိုလ်ကံသည် ကောင်းကျိုး ပေးရန်အတွက် မိမိနောက်သို့ အမြဲလိုက်၏။ မိမိပြုခဲ့ပြီးသော မကောင်းမှုကြောင့် ရသော အကုသိုလ်ကံသည်လည်း မကောင်းကျိုးပေးရန်အတွက် မိမိနောက်သို့ အမြဲလိုက်၏။

လူတို့သည် ကောင်းသော အလုပ် (၀၇) ကုသိုလ်ရသော အလုပ်-လုပ်ပြီးလျှင် ထို ကောင်းသော အလုပ်ကြောင့် ရသော ကုသိုလ်ကို သူတစ်ပါးတို့အား အမျှပေးဝေနိုင်၏။ သို့ရာတွင် မကောင်းသော အလုပ်ကြောင့် ရသော အကုသိုလ်ကို အမျှပေးဝေ၍ မရ။ အကုသိုလ်ပြုသူ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ခံရ၏။

ဥပမာ-အရာရှိတစ်ယောက်သည် လာဘ်စား၏။ ထိုလာဘ်စား၍ ရသောပိုက်ဆံဖြင့် သားမယားတို့ကို လုပ်ကျွေး၏။ ထိုမကောင်းမှုကြောင့် အမှုပေါ်၍ ထောင်ကျလျှင် တစ်ယောက်တည်းသာ ထောင်ကျခံရသလို နောင်ဘဝတွင် ထိုမကောင်းမှု၏ ဒဏ် တစ်ယောက်တည်းသာ ခံရလိမ့်မည်။ သား၊ သမီး၊ မယားတို့က ထိုဒဏ်ကို မခံရ။

လူတို့သည် သေမင်းခေါ်သောအခါ ခနုနေပုရစေဦး-ဟု တောင်းပန်၍ မရ၊ အသနားခံ၍ မရ၊ လာဘ်ထိုး၍ မရ၊ ပြေး၍ မရ၊ ပုန်း၍ မရ၊ လိုက်၍ သားရပါသည်။ သေခြင်း တရားသည် အလွန်လျင်မြန်၏။ ကွေ့သောလက် မဆန့်ခင် သေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် လူတိုင်းတို့သည် ဒါနပြုခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သီလစောက်တံ့ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘာဝနာပွားများခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း မိမိကိုယ်ကို သေရန်အတွက် ပြင်ဆင်ထားသင့်လှပေ၏။

ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေသော သူတို့ကို မေး-မြန်းလျှင် အောက်ပါ အကြောင်းတို့ကို သိရှိရလိမ့်မည်။

- (၁) သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်သည့်အတွက် ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေရသော သူတို့သည်လည်း ရှိကြ၏။
- (၂) သူတစ်ပါး ပစ္စည်းတို့ကို ခိုး-ဆိုး၊ တိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့် ထောင်ထဲမှာရောက်နေရသော သူတို့သည်လည်း ရှိကြ၏။
- (၃) သူတစ်ပါး သားယောက် ကျူးလွန်ခြင်းကြောင့် ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေရသော သူတို့သည်လည်း ရှိကြ၏။
- (၄) သူတစ်ပါး တို့အား မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေရသော သူတို့သည်လည်း ရှိကြ၏။
- (၅) မူးယစ်စေတတ်သော အရာများကို စားသောက်ခြင်းကြောင့် ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေသော သူတို့သည်လည်း ရှိကြ၏။

အထက်ဖော်ပြပါ သူတို့သည် ငါးပါးသီလကို မဆောက်တည်ခြင်းကြောင့် ထောင်ဒုက္ခကို ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ထိုသူတို့သည် ငါးပါးသော သီလဖော်မြတ်ကို ဆောက်တည်ခြင်း ပြုခဲ့ပါလျှင် ထောင်ထဲရောက်စရာအကြောင်း မရှိပါ။ အပြစ်အမျိုးမျိုးကြောင့် ထောင်ထဲမှာရောက်နေသော သူတို့သည် ထောင်က လွတ်ရုံမျှဖြင့် သူတို့၏ အပြစ်များ ကျေမသွားပါ။ နောင် တမလွန် ဘဝတို့တွင်လည်း သူတို့သည် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ဒဏ်များ ခံရဦးမည်သာတည်း။

လူဖြစ်ရန် မလွယ်

လူ့ပြည်မှ အပ်တစ်ချောင်း ထောင်ထားပြီး ပြဟွံာပြည်က အပ်တစ်ချောင်း ပစ်ချလျှင် ထိုအပ်နှစ်ချောင်း အသွားချင်းထိ ရန် မလွယ်ကူသလို ထို့ထက်ပင် လူဖြစ်ရန် ခက်ခဲလှ၏။

ကဏ္ဍကစ္ဆောပမသုတ်

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် 'ရဟန်းတို့'ဟု ခေါ်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့က 'အရှင်ဘုရား'ဟု ပြန်ထူးကြ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက 'ရဟန်းတို့...၊ လူဖြစ်ရန်မလွယ်ကူ။ အလွန်ခက်လှ၏။ ဥပမာ-သမုဒ္ဒရာထဲမှာ လိပ်ကန်း တစ်ကောင် ရှိ၏။ ထိုလိပ်ကန်းသည် အနှစ်တစ်ရာကြာမှ ရေပေါ်သို့တစ်ခါ တက်လာပြီး ရေထဲသို့ပြန်ငုပ်သွားလေ့ ရှိ၏။ ထိုသမုဒ္ဒရာထဲမှာ အပေါက်တစ်ပေါက်ရှိသော ထမ်းပိုးကို ပစ်ချရာ၏။ ထိုထမ်းပိုးသည်လည်း လေလှိုင်းပုတ်ခတ်ရာသို့ ရွေ့လျောနေလေ့ ရှိ၏။ ထိုထမ်းပိုးအပေါက်ထဲသို့ လိပ်ကန်းခေါင်းစွပ်မိရန်အကြောင်းကို အသင်ချစ်သားတို့သည် မည်သို့မှတ်ထင်ကုန်သနည်း'။

ဘုန်းတော် (၆)ပါး သခင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား...၊ အကယ်၍ လိပ်ကန်းသည်လည်း မသေဘဲ နေလျှင် ထမ်းပိုးသည်လည်း မဆွေးမြည့်လျှင် သမုဒ္ဒရာ ရေသည်လည်း မခမ်းခြောက်ဘဲနေလျှင် ထမ်းပိုး အပေါက်ထဲသို့ လိပ်ကန်းခေါင်းစွပ်မိရန် အကြောင်းသည် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိပါ၏- မြတ်စွာဘုရား'။

‘အသင်—ချစ်သားတို့...၊ ပြောဆိုသည့်အတိုင်း မှန်၏။ လူ
ဖြစ်ရန်အတွက် ထိုထက်ပင် ခဲယဉ်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် သင်—
ချစ်သားတို့သည် လူ့ဘဝကို ရှုထားသော ယခုအခါ၌ မိမိ
အတွက် အကျိုးရှိအောင် နေ့မအား—ညမအား အားထုတ်
သင့်၏။

န ခ သိ ခ သုတ္တန်

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေ
တော်မူစဉ် ကနေ့သောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လက်
သည်းဖျားပေါ်တွင် မြေမှုန့် အနည်းငယ်ထင်၍ ‘ချစ်သား—
ရဟန်းတို့...၊ ထိုအရာကို သင် ချစ်သားတို့ အဘယ်သို့ မှတ်ထင်
ကြကုန်သနည်း။ လက်သည်းဖျားပေါ်တွင် ကင်ဗားသောမြေ
မှုန့်အနည်းငယ်နှင့် ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည် ဘယ်အရာက
ပို၍ များသနည်း။ ဘယ်အရာက ပို၍ နည်းသနည်း’ ဟု မေ့
တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့က ‘မဟာပထဝီမြေကြီးက ပို၍များပါ
ကြောင်း’ လျှောက်ကြ၏။ မြေကြီးကိုထောက်ဆ၍ လက်သည်း
ဖျားပေါ်မှာ မြေမှုန့်က အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ မရေ
တွက်လောက်ပါ။ မပြောပလောက်ပါ—ဘုရား’ ဟု လျှောက်
ကြ၏။

‘ချစ်သား—ရဟန်းတို့...၊ ဤအတူပင် သစ္စာကလေးပါးတရား
ကို မဂ်-ဉာဏ်ဖြင့် သိပြီးသော သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကုန်
ပြီးသော ဝဋ်ဆင်းရဲကား မဟာပထဝီမြေကြီးလောက် ရှိ၏။
ကျန်သော ဝဋ်ဆင်းရဲမှာ လက်သည်းပေါ် တင်ထားသော မြေ
မှုန့်လောက် အနည်းငယ်မျှသာရှိ၏’။

သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်သည် 'ဤကား - ဆင်းရဲတည်း၊ ဤကား ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်းတည်း၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်တည်း၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်တည်း' ဟု ဟုတ်မှန်တိုင်းသိ၏။

ထို့ကြောင့် သင်-ချစ်သားထို့သည့်လည်း 'ဤကား ဒုက္ခတည်း-ဟု သိအောင် အားထုတ်အပ်၏။ ဤကား ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတည်း-ဟု သိအောင် အားထုတ်အပ်၏။ ဤကား ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းရာ ရောက်ကြောင်းအကျင့်တည်း-ဟု သိအောင် အားထုတ်အပ်၏-ဟု' ဟောတော်မူ၏။

ဂင်္ဂါသုတ်

ဘုန်းတော် (၆) ပါးသခင်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား 'ရှေး၌ ကျော်လွန်ကုန်ပြီး ကမ္ဘာတို့သည် အတယ်မျှသောကံ များပါသနည်း' ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားက 'ပုဏ္ဏား...၊ ရှေး၌ ကျော်လွန်ကုန်ပြီးသော ကမ္ဘာတို့သည် များလှသည်သာတည်း။ ထိုကမ္ဘာတို့ကို ရာ၊ ဧတင်၊ သိန်း၊ သန်း၊ ကုဋေတို့ဖြင့် ရေတွက်ခြင်းငှာ မလွယ်။ သို့ရာတွင် ဥပမာအောင်ကား...၊ ဤဂင်္ဂါမြစ် စ၍စီးရာမှ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ စီးဝင်ရာအရပ်အထိ များစွာသော သဲလုံးတို့သည်ရှိ၏။ ပုဏ္ဏား - ရှေး၌ ကျော်လွန်ကုန်ပြီးသော ကမ္ဘာတို့သည် ထို သဲလုံးတို့ထက်ပင် များ လှ သည်သာတည်း။

ဤမျှလောက်များပြားလှသော ကမ္ဘာ့ဘုံတုင် (အဝိဇ္ဇာ နှင့် တဏှာ) မသိမှု နှင့် တပ်မက်ခြင်းကြောင့် ဤဘဝမှ ထိုဘဝ ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့ ပြေးလွှား ကျင်လည် ကြ ရကန်သော သတ္တဝါတို့၏ အစကိုမသိနိုင်။ ပုဏ္ဏား--ဤသို့လျှင် ရှည်မြင့်သော နေ့-ညဉ့်တို့ ကာလပတ်လုံး ဆင်းရဲ-ဒုက္ခ တွေ့ကြုံ ခံစားရဖူးလှ လေပြီ။ ပြင်းထန်သော ဆင်းရဲ-ဒုက္ခကို တွေ့ကြုံခံစားရဖူး လှလေပြီ။ ပျက်စီးခြင်းကို တွေ့ကြုံခံစားရဖူးလှလေပြီ။ သင်းချိုင်း မြေပုံတိုးပွားလှလေပြီ။ ပုဏ္ဏား - ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတို့၌ ငြီးငွေ့ခြင်းငှာ သင့်လှသည်သာလျှင်တည်း။ တပ်မက်ခြင်း ကင်းခြင်းငှာ သင့်လှသည်သာလျှင်တည်း။ လွတ် မြောက်ခြင်းငှာ သင့်လှသည်သာလျှင်တည်း' ဟု ဟောတော် မူ၏။

ပုဂ္ဂလသုတ်

ရဟန်းတို့....။ သံသရာ၏ အစကိုပင် မသိနိုင်။ ရဟန်းတို့....။ ဤဘဝမှ ထိုဘဝ၊ ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့ ပြေးလွှားကျင်လည် ရသော သတ္တဝါတစ်ဦး၏ သေပေါင်းများစွာမှရသော များစွာ သော အရိုးစု-အရိုးပုံသည် စု ပေါင်း သိမ်းဆည်း အပ်သည် ဖြစ်၍ မပျောက်မပျက်ခဲ့မှု ဤဝ ပုလ္လတောင်နှင့်အမျှဖြစ်ရ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ရဟန်းတို့....။ ဤ သံသရာ၏အစကို မသိနိုင်။ လွတ်မြောက်ခြင်းငှာ သင့်လှသည် သာလျှင်တည်း' ဟု ဟောတော်မူ၏။

တိဏကသုတ်

‘ရဟန်းတို့...၊ ဤသံသရာ၏ အစကို မသိနိုင်။ မသိမှုနှင့် တပ်မက်မှု (အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာ) ကြောင့် ဤဘဝမှ ထိုဘဝ၊ ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့ ပြေးလွှားကျပ်လည်ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ ရှေ့အစွန်းသည် မထင်။။ ရဟန်းတို့...၊ ဥပမာသော် ကား- ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဤဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ ရှိသမျှ သစ်ပင်၊ သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်တို့ကို ဖြတ်၍ တပေါင်းတည်း စုရုံး ပြီးလျှင် လက်လေးသစ်၊ လက်လေးသစ်ဖြတ်၍ ဤသည်ကား ငါ၏ အမိတည်း ဤသည်ကား ငါ့အမိ၏ အမိတည်း စသည် ဖြင့် လက်လေးသစ်စီ-သစ်ခက်တစ်ခုစီချထားရာ၏။ ရဟန်းတို့- ထိုယောက်ျား၏ အမိအဆက်ဆက်တို့သည် မကုန်မဆုံးနိုင်သည် သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏။ ဤဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတွင် ရှိသမျှ သစ်ပင်၊ သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်တို့သည် ကုန်ဆုံးခြင်းသို့သာရောက်၏။

ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ရဟန်းတို့...၊ ဤ သံသရာ၏ အစကို မသိနိုင်။ မသိမှု (အဝိဇ္ဇာ) နှင့် တပ်မက်မှု (တဏှာ) တို့ကြောင့် ဤဘဝမှ ထိုဘဝ၊ ထိုဘဝမှ ဤဘဝ သို့ ပြေးလွှားကျပ်လည်ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ ရှေ့အစွန်း သည် မထင်နိုင်သောကြောင့်ပင်တည်း။ ရဟန်းတို့...၊ ဤသို့ ရှည်လျားကြာမြင့်သော နေ့-ည၌တို့ကာလပတ်လုံး ဆင်းရဲကို ခံစားရလှလေပြီ။ ရဟန်းတို့...၊ အသုံးစုံသော သင်္ခါရတို့၌ ငြီးငွေ့ခြင်းငှာ သင့်လှသည်သာလျှင်တည်း။ တပ်မက်ခြင်းကင်း ခြင်းငှာ သင့်လှသည်သာလျှင်တည်း။ လွတ်မြောက်ခြင်းငှာ သင့် လှသည်သာလျှင်တည်း’ ဟု ဟောတော်မူ၏။

အ သု သုတ်

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့ကို
ခေါ်တော်မူ၍ 'ရဟန်းတို့... ဤသံသရာ၏ အစကိုမသိနိုင်။ မသိမှု
(အဝိဇ္ဇာ) နှင့် တပ်မက်မှု (တဏှာ) ကြောင့် ဤဘဝမှ ထိုဘဝ၊
ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့ ပြေးလွှား ကျပ်လည်ကြရ ကုန်သော
သတ္တဝါတို့၏ ရှေ့အစွန်းသည် မထင်။

ဤဘဝမှ ထိုဘဝ၊ ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့ ပြေးလွှားကျပ်လည်
ကြရကုန်စဉ်တွင် မချစ် မနှစ်သက်သော သူတို့နှင့် ပေါင်းဖော်
ရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်အပ်သော သူတို့နှင့်
ကွေ့ကွင်းရခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း မြည်တမ်းငိုကြွေးရကုန်
သော သင်္ခါတို့၏ ယိုစီးသော မျက်ရည်သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ
ရေထက်ပစ် များပြားလှပေ၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာ လေးစင်း
ရေသည် မများလှပေ။

ရဟန်းတို့... ရှည်စွာသော နေ့-ည၌တို့ ကာလပတ်လုံး သင်
တို့သည် မိမိ၏ သေခြင်းကို တွေ့ကြုံ ခံစားရဘူးလှ လေပြီ။
အဖ၏ သေခြင်းကို တွေ့ကြုံခံစားရဘူးလှလေပြီ။ ဆွေမျိုးတို့၏
သေခြင်းကို တွေ့ကြုံခံစားရဘူးလေပြီ။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်
အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ရဟန်းတို့... ဤသံသရာ၏ အစကို မသိ
နိုင်။ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော သင်္ခါရတို့၌ ငြီးငွေ့ခြင်းငှာ
သင့်လှသည်သာလျှင်တည်း။ တပ်မက်ခြင်း ကင်းခြင်းငှာ သင့်
လှသည်သာလျှင်တည်း။ လွတ်မြောက်ခြင်းငှာ သင့်လှသည်သာ
လျှင်တည်း' ဟု ဟောတော်မူ၏။

ခီရသုတ်

‘ရဟန်းတို့...ဤ သံသရာ၏ အစကို မသိနိုင်။ ဤ ရှည်စွာ
 သောကာလပတ်လုံး ဤဘဝမှ ထိုဘဝ၊ ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့
 ပြေးလွှားကျင်လည်ကြရကုန်သော သင်တို့သောက်စို့ အပ်သော
 အမိန့် ရှည်သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ လေးစင်းထက်ပင် များလှ၏။
 မဟာသမုဒ္ဒရာလေးစင်း ရေသည် မမျှားလှ။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်
 အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ရဟန်းတို့...ဤ သံသရာ၏ အစကို မသိ
 နိုင်။ လွတ်မြောက်ခြင်းငှာ သင့်လှသည်သာ လျှင်တည်း’ ဟု
 ဟောတော်မူ၏။

ပဗ္ဗတသုတ်

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း
 တော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည်
 မြတ်စွာဘုရားအား ‘အရှင်ဘုရား...ကမ္ဘာသည် အဘယ်မျှ
 လောက် ရှည်ပါသနည်း’ ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားက
 ‘ရဟန်း...ကမ္ဘာသည် ရှည်လျားလှ၏။ နှစ်တို့ဖြင့် ရေတွက်
 ခြင်းငှာ-လေ့ယ’ ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဥပမာသော်ကား၊ မကွဲ
 မပြတ်သော အခေါင်းမရှိသော တခဲနက်ဖြစ်သော ကျောက်
 တောင်ကြီးသည် အလျားအားဖြင့် တယူဇနာ၊ အနံအားဖြင့်
 တယူဇနာ၊ အစောက်အားဖြင့် တယူဇနာရှိ၏။ ထို ကျောက်
 တောင်ကြီးကို အနှစ်တစ်ရာလွန်သောအခါ ‘ကာသိတိုင်း’ ဖြစ်
 အဝတ်ဖြင့် တစ်ကြိမ်-တစ်ကြိမ်သာပုတ်တိုက်ရာ၏။ ရဟန်းတို့...
 ထို ကျောက်တောင်ကြီးသည် ဤလုံ့လဖြင့် လျင်မြန်စွာသာ

လျှင် ကုန်ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ရ၏။ ကမ္ဘာသည် ကုန်ဆုံးခြင်းသို့ မရောက်ဘူး ရဟန်းတို့ ၊ ဤသို့ရှည်လှစွာသော ကမ္ဘာတို့သည် ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ ဆင်းသွားသော သဲသုံးတို့ထက်ပင် များလှ၏။

ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ရဟန်း...၊ ဤ သံသရာ၏ အစကို မသိနိုင်။ သတ္တဝါတို့၏ ရှေ့အစွန်းသည် မသင်း၊ ရဟန်း...၊ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသောသင်္ခါရတို့၌ငြီးငွေ့ခြင်းသာ သင့်လှသည်သာလျှင်တည်း။ တပ်မက်ခြင်း ကင်းခြင်း ငှာ သင့်လှသည်သာလျှင်တည်း။ လွတ်မြောက်ခြင်းငှာ သင့်လှသည်သာလျှင်တည်း' ဟု ဟောတော်မူ၏။

သာ သ ဝ သု သ်

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားအား 'ကမ္ဘာသည် အဘယ်မျှလောက် ရှည်ပါ သနည်း' ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားက 'ရဟန်း...၊ ကမ္ဘာ သည် ရှည်လျားလှ၏။ ထိုကမ္ဘာကို နှစ်တို့ဖြင့် ခရုတောက်ခြင်းငှာ မလွယ်။ ဥပမာသော်ကား၊ အလျား တစ်ယူဇနာ၊ အနံ တစ်ယူ ဇနာ၊ အစောက် တစ်ယူဇနာရှိသော မုန့်ညင်းစေ့ တို့ဖြင့် ပြည့် သော သံမြို့ကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုသံမြို့ကြီးမှ အနှစ်တစ်ရာ၊ အနှစ် တစ်ရာလွန်သောအခါ မုန့်ညင်းစေ့ - တစ်စေ့စီ ထုတ်ယူရာ၏။ ရဟန်း...၊ ထိုသံမြို့ကြီးနှင့် အပြည့်ရှိသော မုန့်ညင်းစေ့ အစု သည် ကုန်ခြင်း - ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ရ၏။ ကမ္ဘာသည် ကုန် ခြင်း - ဆုံးခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ရာ။ ရဟန်း...၊ ဤသို့လျှင် ကမ္ဘာသည် ရှည်လှစွာ၏။ ဤသို့သော ကမ္ဘာတို့သည် ဂင်္ဂါ

မြစ်ထဲတွင် ရှိသော သဲလုံးမက များလှစွာ၏။ ထို့ကြောင့် သံသရာ၏ အစကိုမသိနိုင်။ လွန်မြောက်ခြင်းငှာ သင့်လှသည် သာလျှင်တည်း'ဟု ဟောတော်မူ၏။

စူဠကမ္မဝိဘင်္ဂ သုတ် အဋ္ဌကထာ

လောကသုံးပါးအကြောင်းကို သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည် 'ဇေတဝန်' ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ တနေ့သ၌ နံနက်စောစောကပင် လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူပြီးလျှင် သုဘလုလင်၏ ဖခင်ကပ်စေးနဲ့သော တောဒေယျ ပုဏ္ဏားကြီးသည် နောက်ခုနစ်ရက်လွန်သောအခါ သေလွန်ပြီးလျှင် ခွေးဖြစ်ပြီး နောက်တဖန် သေသောအခါ ငရဲကျမည်ကို မြင်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုပုဏ္ဏားကို ကယ်တင်လိုသောကြောင့် ထိုသူ၏ အိမ်တံခါးဝတွင် ဆွမ်းခံ ရပ်တော်မူ၏။ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်လျှင် 'ရဟန်းကြီး....၊ ငါသည် သင့်ကို ဆွမ်းမလောင်းလိုပါ။ သင်စားလိုလျှင် ငါ့ကဲ့သို့ အလုပ်လုပ်ပါ။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ သူတပါးတို့ထံမှ ကောင်းစားရခြင်းသည် မသင့်လျော်ပါ'ဟု လျှောက်၏။ ထိုစကားကို ကြားတော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ဆွမ်းခံရန် ဆက်သက်ကြံသွားတော်မူ၏။

ခုနစ်ရက်စေ့သောအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် သေလွန်ပြီးလျှင် ထိုအိမ်၌ပင် ခွေးမ၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေလေ၏။ ကိုယ်ဝန်လှစေ့သောအခါ မွေးလေ၏။ ထိုခွေးသည် ကြီးပြင်းလာသော

အခါ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြွလာ၍ ဆွမ်းရပ်သည်ကို မြင်
သေလျှင် ဟောဝင်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက
‘ဟောဒေယျ—၊ ယခုထက်ထိ ငါ့ကို ရန်မူတုန်းဘဲလား၊ သင်
သေလျှင် ငရဲကျလိမ့်မည်’ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားကို
ကြားလျှင် ခွေးသည် ဝမ်းနည်းသောကြောင့် မြေ၌ လူးလိမ့်
လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို မြင်လိုက်ရသော အိမ်အစေခံတို့
သည် ပုဏ္ဏား၏သား သုဘ-လုလင် ပြန်လာသောအခါ ပြော
ကြားကြကုန်၏။ သုဘ-လုလင်သည် သူ၏ခွေးကို ဟောဒေယျ-
ဟု မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူကြောင်း ကြားသိလေလျှင်
ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွား၍
‘အရှင်ဘုရား...၊ တပည့်တော်၏ခွေးကို ဟောဒေယျဟု ခေါ်
ခြင်းသည် မှန်ပါသလား’ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားက
‘မှန်၏’ဟုပြောလေလျှင် သုဘ-လုလင်က ‘အဘယ့်အကြောင်း
ကြောင့်ခေါ်သနည်း’ဟု လျှောက်ပြန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ
ဘုရားက ‘သုဘ၊ သင်၏ဖခင် ဟောဒေယျ ပုဏ္ဏားသည် ‘သေ
ပြီး ခွေးဟုသို့ ရောက်နေကြောင်း’ ရှင်းပြတော်မူလျှင် သုဘ
လုလင်က ‘မယုံကြည်နိုင်ပါဘုရား’ဟု လျှောက်၏။ ‘ထိုသို့
ဖြစ်လျှင် သင်သည် ထိုခွေးကို ကောင်းစွာ ရေချိုးပြီးလျှင်
အကောင်းဆုံးသော အစာကျွေးခွေးပြီးနောက် အောက်ပါ
အတိုင်း မေးလော့။’ ဖခင်...၊ ဖခင်မြုပ်နှံထားခဲ့သော ရွှေအိုး
ငါးလုံး၏ နေရာ သားကိုပြပါ’ဟု ခိုင်းလော့။ ထိုစကားကို
ကြားလျှင် ထိုခွေးသည် သင်၏ ပုဆိုးကိုကိုက်၍ သွားပါလိမ့်
မည်။ ရွှေအိုးရှိရာသို့ရောက်လျှင် မြေကြီးကို ခြေဖြင့် ယက်ပြ
သောနေရာကို တူးလော့’ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုသုဘလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားခိုင်းတော်မူသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်လျှင် ရွှေအိုးကြီး ငါးလုံးကို တူးဖော်၍ ရလေ၏။ ထိုအခါ သုဘလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ယုံကြည်မြတ်နိုးခြင်း ရှိလှသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုကွယ်ဆည်းကပ်လေ၏။

ခန္ဓာ၏ ခိုင်းနှား ဥပမာ

ဤခန္ဓာကိုယ်သည် သေမင်းတံမှ ငှားရမ်းထားသော ခိုင်းနှားနှင့် အလွန်တူလှပေ၏။ ငှားရမ်းထားသောခိုင်းနှားကို ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေ့ပြီးလျှင် မိမိအဖွဲ့ကို အကျိုးရှိ ရန် လှည်းဆွဲရန်၌လည်း ကောင်းလယ်ထွန်ရန်၌လည်း ကောင်းအသုံး ချေ့ဆူ၏။ လယ်ထွန်ပြီးလျှင် ကောက်ပဲသီးနှံတို့ကို စိုက်ပျိုးရာ၏။ ကောက်ပဲသီးနှံ ရသောအခါ မိမိတစ်အိမ်သားလုံးလည်း စားသုံးရာ၏။ ပိုလျှင်သော ကောက်ပဲသီးနှံတို့ကို ရောင်းချ၍ တစ်အိမ်သားလုံး၏ စားဝတ်နေရေးကို စွဲစွဲပြုလုပ်အောင် ပြုလုပ်ရာ၏။ ခိုင်းနှားပြန်ပေးရန် အချိန်ကျသောအခါ ငှားရမ်းခန့်တကွ နှားကိုပါ ပိုင်ရှင်အား ပြန်၍ ပေးရ၏။

အကယ်၍ မေ့လျော့ခြင်းကြောင့် ထိုခိုင်းနှားကို မခိုင်းဘဲ ထားမိလျှင် ကောက်ပဲသီးနှံလည်း မစိုက်နိုင်။ ကောက်ပဲသီးနှံ မရလျှင် တစ်အိမ်သားလုံး အစာမစားရသောကြောင့် အတိ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မည်။

ထိုနည်းတူစွာ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေ့ပြီးလျှင် တရားသဖြင့် စီးပွားရှာသင့်၏။ ရသောပိုက်ဆံကို အသုံးပုံ ပုံ၍ စားစိုက်လျှာသင့်၏။ ဒုတိယအပိုကို အရေးပေါ် ကိစ္စများအတွက် စုထားသင့်၏။ ဒုတိယပိုကို မိသားစု စား

ဝတ်နေရေးအတွက် သုံးသင့်၏။ စတုတ္ထတစ်ပုံကို နောက်ထပ် တရားသဖြင့် စီးပွားရှာရန် ရင်းနှီးအံ့ဖြင့် သုံးသင့်သည်။

(အဘက် ဖော်ပြပါ ပိုက်ဆံလေးပုံသည် တူညီရမည်ဟု မဆိုလိုပါ။)

အဘယ်၍ မေ့လျော့ခြင်းကြောင့် ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်ပြီးလျှင် လုပ်မလုပ်တဲ ကာမဂုဏ် ခံစားခြင်းဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့လျှင် စီးပွားမရှာခြင်းကြောင့် နောက် နောင်အခါတွင် ထမင်းဝတ်ရုံမျှသာ ရှိသည့်ပြင် ဒါန၊ သီလ၊ မပြုလုပ်ရသောကြောင့် မေးပြီးလျှင် ရဲကျေဖို့သာ ရှိတော့၏။

မဟာဝဂ္ဂသံယုတ် အာမကဓည ပေယျာလသုတ်

ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးသခင်— မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည် အေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ လက်သည်းများပေါ်တွင် မြေမှုန့်အနည်းငယ်တင်၍ ‘ချစ်သား—ရဟန်းတို့...၊ တို့အရာကို သင် ချစ်သားတို့သည် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ကုန်သနည်း။ လက်သည်းဖျား ပေါ်တွင် တင်ထားသော မြေမှုန့်အနည်းငယ်နှင့် မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ဘယ်အရာကပို၍ များသနည်း၊ ဘယ်အရာကပို၍နည်းသနည်း’ ဟု မေးတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့က မဟာပထဝီမြေကြီးကပို၍များ ပါကြောင်း’ လျှောက်ကြ၏။ မြေကြီးကိုထောက်ဆ၍လက်သည်း ဖျားပေါ်မှမြေမှုန့်ကအနည်းငယ်မျှသာဖြစ်ပါသည်။ မရေတွက် လောက်ပါ။ မပြောပလောက်ပါဘုရား’ ဟု လျှောက်ကြ၏။

‘ချစ်သား—ရဟန်းတို့...၊ ဤအတူပင် လူ့ဘဝမှ သေပြီး လူ့ဘဝကို ပြန်ရသော သတ္တဝါတို့သည် ဤလက်သည်းဖျား

ပေါ်တွင် တစ်ထားသော မြေမှုန့်လောက် အနည်းငယ်မျှသာ တည်း။ လူ့ဘဝမှသေပြီး အပါယ်လေးဘုံသို့ ရောက်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် မဟာပထဝီမြေကြီးလောက် များသည်သာ တည်း။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် သစ္စာလေးပါးတရားကို မသိသော ကြောင့်တည်း' ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ကာလာမသုတ်တော်

ကောင်းသောစကားကိုသာ ဆိုတော်မူအပ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေသစာရီကြွတော်မူစဉ် ကာလာမမင်းတို့အုပ်စိုးရာ ပြည်သို့ ရောက်တော်မူသော အခါ ကာလာမ မင်းတို့သည် အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားကြကုန်၏။

'ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား... ၊ တပည့်-တော်တို့ နေထိုင်ရာ ဤအရပ်သို့အယူဝါဒအမျိုးမျိုးရှိကြသော ဆရာကြီးတို့ လာရောက်၍ မိမိတို့ အယူဝါဒကိုသာ ချီးမွမ်း၍ အခြားသော အယူဝါဒများကို ဖိနှိပ်ပြောဟောတတ်ကြကုန်၏။ တပည့်တော်တို့သည် အယူဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ ယောင်ဝါးဝါး ဖြစ်ကြကုန်၏။ တပည့်တော်တို့သည် အယူဝါဒအမျိုးမျိုးကို ကြားနေရသဖြင့် ဟိုလူပြောတာ ဟုတ်နိုးနိုး၊ ဒီလူပြောတာ ဟုတ်နိုးနိုးဟု တွေးတောနေကြရ ပါသည် ဘုရား....' ဟု လျှောက်ကြ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်က 'အမျိုးမျိုး ကြားနေရသော သင်တို့မှာ ယုံမှားတွေးတောစရာပေဘဲ' ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသတည်း။

- (၁) ကလေးဘဝမှစ၍ကြားနာ - မှတ်သားခဲ့ရခြင်းဖြင့်လည်း 'အဟုတ်-တကယ် မှန်တယ်'ဟု အမြဲအစွဲ မှတ်ယူမထားကြနှင့်။
- (၂) မိဘ - ဘိုးဘွားဟိုမှ ဆင်းသက်၍ မှတ်ယူ-လုပ်ကိုင်ရိုး ပြစ်၍လည်း 'မှန်တယ်'ဟု 'အမြဲအစွဲ မှတ်ယူ မထားကြနှင့်။
- (၃) 'ဒီဟာက-ဒီလိုတဲ့'ဟု အခြား တစ်ယောက်က ပြောလိုက်ရုံမျှဖြင့်လည်း 'မှန်တယ်'ဟု အမြဲမှတ်ယူ မထားကြနှင့်။
- (၄) 'ဒီ အယူအဆသာ ငါတို့ သင်ထားသော ကျမ်းစာနှင့် ညီတယ်'ဟု မိမိတို့ ကျမ်းစာနှင့် ညီနေရုံမျှဖြင့်လည်း 'မှန်တယ်'ဟု အတည်တကျ မှတ်ယူမထားကြနှင့်။
- (၅) မိမိဘာသာ ကြံစည်ထားသော အရာကိုလည်း 'ဟုတ်လှပြီ-မှန်လှပြီ'ဟု အမြဲအစွဲ မှတ်ယူမထားကြနှင့်။
- (၆) အခြားနိုင်ငံတို့၌ သူတစ်ပါးတို့လုပ်နည်း-ကိုင်နည်းကို သဘောကျ၍လည်း ဤနေရာ၌ 'သင့်တော်လှပြီ'ဟု အမြဲအစွဲ မှတ်ယူမထားကြနှင့်။
- (၇) တစ်စုံတစ်ရာပြုဖို့ရာအကြောင်း-အထောက်အထားကို စဉ်းစားရာဝယ် အကြောင်း- အထောက်အထားကောင်း ရ၍ သဘောကျ သဖြင့်လည်း 'မှန်လှပြီ'ဟု အမြဲအစွဲ မှတ်ယူမထားကြနှင့်။

- (၈) သူ့ဘစ်ပါးပြောသော အယူဝါဒသည် ငါတို့စဉ်းစား ကျေနပ်ထားသော အယူနှင့် ညီမျှပေသည်ဟု အယူဝါဒချင်း တူမျှရုံဖြင့်လည်း ‘မှန်လှပြီ’ဟု အမြဲအစွဲ မှတ်ယူမထားကြနှင့်။
- (၉) ဤရသေ့ - ရဟန်းကား....၊ ယုံကြည်ထိုက်သောအခါ အထက်တန်း ပုဂ္ဂိုလ်ကည်း။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်၏စကားကို လေးလေး စားစား မှတ်ထားလိုက်သည်’ ဟုလည်း စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်ယူမထားကြနှင့်။
- (၁၀) ‘ဤရသေ့ - ရဟန်းကား....၊ ငါတို့ ကိုးကွယ်ထားသော ဆရာဖြစ်၏။ ငါ့ဆရာ စကားကို ငါမှတ်ထားသင့်သည်’ ဟုလည်း စွဲမြဲမှတ်ယူ မထားကြနှင့်။

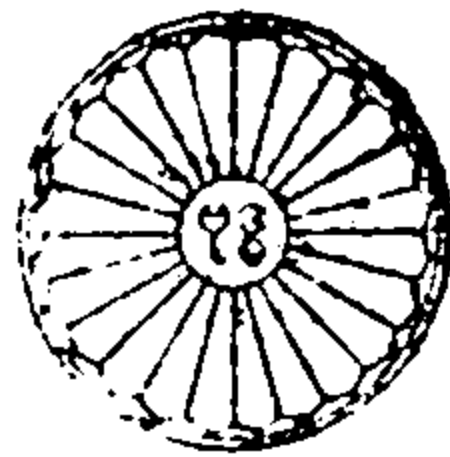
ကာလာမ-အမျိုးသားတို့...၊ ဤ အကျင့်တွေကို ကျင့်ကြံအားတုတ်လုပ်ကိုင်သောအခါ အကျိုးလည်း မရှိဘဲ-ဒုက္ခသာဖြစ်၏-ဟု ကိုယ်တိုင်နားလည်လာသောအခါ ထို အကျင့်၊ ထို အပြုအမူတို့ကို စွန့်လိုက်ကြ။ အကျိုး-စီးပွား တိုးတက်၍ သူ့ရသေ့ အကျင့်အကြံများပဲ-ဟု ကိုယ်တိုင် နားလည်ထားသော အကျင့်-အကြံ၊ အပြုအမူများကိုသာ လိုက်နာပြုကျင့်ကြ-ဟု ဟောတော်မူ၏။

တောင်ပုလု ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဇာ သက် မန် ဆ ရ ဇာ ဂုံ

- ၁။ ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ဆုံးသည့် တိုင်အောင် အကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ကို မြတ်စွာဘုရားအား အပ်နှင်း-လှူဒါန်းပါ၏။
- ၂။ ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ဆုံးသည့် တိုင်အောင် အကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ကို တရားတော်ဖြတ်အား အပ်နှင်း-လှူဒါန်းပါ၏။
- ၃။ ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ဆုံးသည့် တိုင် အောင် အကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ကို သံဃာတော်မြတ်အား အပ်နှင်း-လှူဒါန်းပါ၏။
- ၄။ ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ဆုံးသည့် တိုင်အောင် အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။
- ၅။ ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ဆုံးသည့် တိုင်အောင် အကျွန်ုပ်သည် တရားတော်ဖြတ်ကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။
- ၆။ ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ဆုံးသည့် တိုင်အောင် အကျွန်ုပ်သည် သံဃာတော်မြတ်ကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။

ပုဒ်ဘာသာဝင်တိုင်း
သိသင့်သောအချက်များ

(ဝ ဉ္စ ဝ တ္ထံ)

ကြ ဝါ ဧ

မည်၍ မည်မျှပင် - စားရာ၊ စားရာ၊
တစ်ဂမ်း ဝ ရုံပဲ။

မည်၍-မည်မျှပင် - ဂတ်ရာ၊ ဝတ်ရာ၊
သားရေးပြား ဖုံးရုံပဲ။

မည်၍ မည်မျှပင် - အိပ်ရာ၊ နေရာ၊
တစ်ကိုယ်ကလေးပဲ။

မည်၍ မည်မျှပင် - ပစ္စည်း--ဥစ္စာရှိရှိ၊
သေလျှင် တားပစ်ခဲ့ရတော့မည်ပဲ။

ကုသိုလ်ပြုလျှင် - ကိုယ်ဖို့၊
ကျန်ခဲ့လျှင် - သူများဖို့။ ။

နိဒါန်း

ဤစာအုပ်တွင် ပါရှိသော ဝတ္ထုများသည် မှန်ကန်သော စကားကိုသာလျှင် ဆိုတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကိုယ်တော်တိုင်ဟောကြားတော်မူသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် မှန်ကန်သော အဖြစ် - အပျက်များသာလျှင် ဖြစ်ကြပါသည်။

ဘုန်းတော် (၆) ပါးသခင် မြစ်တော်မူသော 'ကဿပ' မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်အတွင်း၌ ရဟန္တာ တပါးကို ပြစ်မှားမိခဲ့သော ရဟန်းတပါးသည် အဝီစိမ်း၌ နှစ်ကုသု ပေါင်းများစွာ အလွန်အလွန်ပြင်းစွာ ဆုံးရှုံး - ဒုက္ခကို ခံစားရပြီးနောက် 'ဂေါတမ' မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်အတွင်း၌ အလွန်အလွန် ကြီးလေး၍ - ကြောက်စရာ ကောင်းသော အပြစ်ဒဏ်ကို 'ဇမ္ဗူက' အမည်ရှိသော သူက ခံစားရပုံတို့ပြထားပါသည်။ နှလုံးတုန်သောကံအောင် ကြောက်စရာကောင်းသော အပြစ်ဒဏ်တို့ကို မခံစားလိုသော လုပ်သား - ပြည်သူအပေါင်းတို့ ဝယ် သူတော်ကောင်းတို့ ကို မပြစ်မှားမိရန် သတိထားသင့်လှပေသည်။

လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ရောင့်ရောက်တော်မူသော 'ကဿပ' မြတ်စွာဘုရားသခင် ကို ခံယဉ်းစွာ ဆွမ်းတစ်နပ် ကျွေးမွေးလိုက်သော အလွန်အလွန်ဆင်းရဲသော 'မဟာဒုဂ်' လင်ယောကျ်ားတို့သည် ချက်ချင်း - လက်ဝင်းပင်လျှင် သူဌေးဖြစ်သွားကြောင်းကို ဖော်ပြသော ဝတ္ထုလည်း ပါရှိ

ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုကို အတုယူပြီးလျှင် ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့ကို မမေ့မလျော့ဘဲ ပြုလုပ်သင့်ကြောင်းကို တိုက်တွန်း - နှိုးဆော် လိုက်ရပါသည်။

ကောင်းသော အလုပ်သည် - ကောင်းသော အကျိုးကိုသာ ပေးလေသည်။ ထို့ကြောင့် မကောင်းသော အလုပ်ဟူသမျှကို ရှောင်ပြီးလျှင် ကောင်းသောအလုပ်ဟူသမျှကိုသာလျှင် ပြုလုပ် သင့်ကြောင်း - အကြံကောင်းပေးသော အားဖြင့် ဤစာအုပ်ကို မေ့ဒါနပြု၍ ဖြန့်ခွဲလိုက်ရပါသည် - ခင်ဗျား။

အားလုံးကျန်းမာ၍ ချမ်းသာကြပါစေသောစင်။
ဦး ကံ ညွှန် ။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

နတ်များ၊ ကလူတို့၏ ကောင်းမှုစာရင်း

ကောက်ယူခြင်း

ချစ်သား - ရဟန်းတို့...။ လူတို့၏ကောင်းမှုစာရင်းကို ရုက္ခ-
စိုးနတ်တို့က လူတို့၏ ကိုယ်စောင့်နတ်နှင့် အိမ်စောင့်နတ်တို့မှ
တဆင့် ကောက်ယူပြီးလျှင် လဆန်း(၈) ရက်နှင့် လဆုပ်(၈)
ရက်နေ့များ၌ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးပါးတို့၏ အလုပ်
အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော နတ်တို့သည် ကောင်းမှုစာရင်းကို လာ
ယူသောအခါ ပေးကြရ၏။

လဆန်း (၁၄) ရက်နေ့နှင့် လဆုပ် (၁၄) ရက်နေ့များ၌
ကား စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်း လေးပါးတို့၏ သားငယ်များ
လူ့ပြည်၌ လှည့်လည်၍ လူတို့၏ကောင်းမှုစာရင်းကို မှတ်သား
ကြကုန်၏။ လပြည့်နေ့နှင့် - လကွယ်နေ့၊ ဥပုသ်နေ့များ၌ကား
စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးပါးတို့ ကိုယ်တိုင် လူ့ပြည်မှာ
လှည့်လည်၍ ကောင်းမှုစာရင်းကို ရွှေပြားစာအုပ်တင် မှတ်သား
ကြကုန်၏။

ထိုနတ်မင်းကြီးတို့သည် မည်သို့သောသူတို့ကို မှတ်သားကြ
ကုန်သနည်းဟူမကား - (၁) ဒါနပြုသောသူ၊ (၂) သိလ
ဆောက်တည်သောသူ၊ (၃) ဘာဝနာ ပွားများသောသူ၊
(၄) ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ-ဆရာတို့ကို ပူဇော်သော
သူ၊ (၅) ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ-ဆရာတို့၏ အကျိုး

စီးပွားကို ပြုလုပ်သောသူ၊ (၆) မိမိပြုသော ကောင်းမှု တို့ကို သူတပါးတို့အား မျှပေးဝေသောသူ၊ (၇) သူတပါးတို့ ပြုလုပ်သော ကောင်းမှုတို့၌ သာဓု-ခေါ်သူ၊ (၈) တရား ဟောပြောသူ၊ (၉) တရားနာသူ၊ (၁၀) မှန်ကန်သော အယူသို့ ယူသူတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ လူတို့၏ ကောင်းမှုစာရင်းကို မှတ်သားကြပြီးလျှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် 'သုဓမ္မ'နတ်သားတို့၌ စည်းဝေး လာကြကုန်သော နတ်တို့အား ပြောကြကုန်၏။ ကောင်းမှုပြု လုပ်သူ နည်းပါးလျှင် နည်းပါးကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ကောင်းမှုပြုလုပ်သူ များပြားလျှင်လည်း များပြားကြောင်းကို လည်းကောင်း ပြောကြောကြကုန်၏။

ထိုသို့ ပြောကြားသောအခါ ကောင်းမှု ကုသိုလ် ပြုလုပ်သူ နည်းပါးလျှင်တို့ ကြီးစုလျှင် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြသော နတ် သမီး-နတ်သား အရအတွက် ယုတ်လျော့-နည်းပါး၍ အပါယ် လေးတို့၌ ကျရောက်သူတွေ များပြားလှန်တော့မှာပါတကား- ဟု ညည်း တွေးကာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြ၏။ ကောင်းမှု ကုသိုလ်ပြုလုပ်သူ များကြောင်းကို ကြားသိရသည့်အခါ၌ကား- နတ်ပြည်တို့၌ ဖြစ်တုန်သော နတ်သား-နတ်သမီး များပြား၍ အပါယ်လေးပါး၌ အတ္တဝါတွေ ဆုတ်ယုတ်ကြတော့မည်- ဟု ဝမ်းသာ-အားရ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုသို့ပြောဆိုကြပြီးလျှင် ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုလုပ်သူတို့ကို စောင့်ရှောက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး၍ စောင့်ရှောက်ကြကုန်၏။ မည်ကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ကြကုန်သနည်းဟုမကား မိဘတို့က သား-သမီးများကိုစောင့်ရှောက်ကြသည့်နည်းတူ စောင့်ရှောက်

ကုန်၏။ ကိုယ်ကျန်းမာ - စိတ်ချမ်းသာအောင် လည်းကောင်း၊
ဘေး-ဥပါဒ် အန္တရာယ်ကင်းရှင်းရန်လည်းကောင်း၊ စီးပွား-
ဥစ္စာ တိုးတက်ရန် လည်းကောင်း စောင့်ရှောက်ကြကုန်၏- ဟု
ဟောတော်မူ၏။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ကု သို လ် ရွှေ အိုး မြုပ်နံ ကြ ပါ

လူတို့သည် အောက်ပါ အကျိုးများကို မျှော်လင့်၍ ရွှေအိုး
ကို နက်စွာ မြေကူး၍ မြုပ်နံထားကြ၏။

၁။ မင်းဘေး ကျရောက် သောအခါ ထိုဘေး မှ လွတ်
မြောက် ရန်အတွက်လည်းကောင်း။

၂။ ကြေးမြီတင်သောအခါ ကြေးမြီဆပ်ရန်အတွက်လည်း
ကောင်း၊

၃။ ခိုးသူတို့ဘေးမှလွတ်မြောက်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊

၄။ ငတ်မှတ် ခေါင်းပါးသောအခါ ထို ငတ်မှတ်ဘေးမှ
လွတ်မြောက်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊

၅။ မီးဘေး--ရေဘေးကျရောက်သောအခါ ထိုဘေးတို့မှ
လွတ်မြောက်ရန်အတွက် ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုနက်စွာ မြုပ်နံထားသော ရွှေအိုးသည် ဆိုခဲ့ပြီးသော
ကိစ္စအားလုံးကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ အဘယ်

ကြောဇီဆိုသော် ရွှေအိုးသည် မြုပ်ထားရာအရပ်မှ ရွှေလျှား
 တတ်၏။ ဥစ္စာရှင်သည်လည်း မေ့လျော့တတ်၏။ နဂါးတို့သည်
 လည်း နေရာပြောင်း၍ ထားတတ်ကြကုန်၏။ မချစ်အပ်သော
 အမွေခံသား- သမီးတို့သည်လည်း ဥစ္စာရှင် မမြင်စဉ် တူးဖော်
 ထုတ်ဆောင်တတ်ကြကုန်၏။ ကုသိုလ်ကံကုန်သောအခါ၌မူလည်း
 ထိုရွှေအားလုံးတို့သည် မီးသွေးဖြစ်တတ်၏။

မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ အားလုံးသောလူတို့သည်
 အလှပေးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ သိက္ခာဆောက်တည်ခြင်းဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ ဘာဝနာ ပွားများခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊
 ကောင်းမှုတည်းဟူသော ရွှေအိုးကို ကောင်းစွာ မြုပ်နှံထား
 သင့်၏။ ကောင်းစွာ မြုပ်နှံထားအပ်သော ဤရွှေအိုးသည်
 ရန်သူတို့ မအောင်နိုင်သည်ဖြစ်၍ တမလွန်ဘဝသို့ ပြောင်းသွား
 သောအခါ မိမိနောက်သို့ အစဉ်လိုက်၏။ ကုသိုလ်ရွှေအိုးသည်
 သူတစ်ပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံ၊ ခိုးသူတို့မခိုးယူနိုင်။ ကုသိုလ်ရွှေအိုး
 ကို မီးနှင့် ရေတို့သည်လည်း မဖျက်ဆီးနိုင်။

ထိုကုသိုလ်ရွှေအိုးသည် လူတို့၏ အလိုဟူသမျှကို ပေးနိုင်၏။
 ရုပ်အဆင်းလှပသည့်အဖြစ်၊ အသံကောင်းသည့်အဖြစ်၊ အခြေရံ
 များသည့်အဖြစ် ဟူသော အကျိုးအားလုံးကို ကုသိုလ်ရွှေအိုး
 ကြောင့် ရနိုင်၏။ ပဒေသရာဇ် မင်းအဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊
 အစိုးရသော ကေရာဇ် မင်းအဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ စကြာ
 ဝတေးမင်း၏ ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း၊ နတ်မင်း၏အဖြစ်ကို
 လည်းကောင်း ဤအကျိုးအားလုံးကို ကုသိုလ်ရွှေအိုးကြောင့်
 ရနိုင်၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုလည်း ထိုကုသိုလ် ရွှေအိုးကြောင့်
 ရနိုင်၏။

ခုဒ္ဒကပါဠိတော် မြန်မာမာအုပ်မှ ကောက်နုတ်ချက်များ

၁။ အိမ်ကို ကောင်းစွာ မိုးအပ်သည်ရှိသော် မိုးရေသည် မအောက်ဝင်နိုင်သကဲ့သို့ စိတ်ကို သာဓက - ဝိပဿနာ တို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ပွားများအပ်သည်ရှိသော် ကာမ ဝိအက် စသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တို့သည် မဖောက်ဝင်နိုင်။

၂။ နွားမျှင်တို့အား နွားတို့ကို ရေထွက် အပ်နှင်း လိုက်ရသော နွားကျောင်းသားသည် နွားနှို့အရသာကို မခံစားရသကဲ့သို့ ပိဋကတ်သုံးပုံတည်းဟူသော ဘုရားစကားကို များစွာပြောပေးနေသော်လည်း မကျင့်ကြံဘဲ မေ့လျော့နေသောသူသည် မဂ်-ဖိုလ်အရသာကို မခံစားရ။

၃။ လှူ နတ်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာမျိုးကို အမိ၊ အဖတို့သည် မပေးနိုင်။ တစ်ပါးသော ဆွေမျိုးတို့သည်လည်း မပေးနိုင်။ ထို လှူ နတ်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို ကောင်းစွာထားအပ်သော စိတ်သည်သာလျှင် ပေးနိုင်၏။

၄။ သူတပါးတို့၏ အပြစ်ကို မကြည့်ရှုရာ မိမိ၏ အပြစ်ကိုသာ ကြည့်ရှုရာ၏။

၅။ ပုန်းတို့၏ အနံ့သည် လေညာကို မသွား။ သူတော်ကောင်းတို့၏ အနံ့သည်သာ လေညာသို့ သွား၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ ဂုဏ်သတင်းသည်သာ အရပ်မျက်နှာအားလုံးသို့ သို့ ပျံနှံ့ မွေးကြိုင်လှိုင်ကြူ၏။

၆။ အိပ်မနေပျော်ဘဲ နိုးနေသောသူအတွက် ညဉ့်ကာလရှည်လျား၏။ ခရီးပန်းသောသူအတွက် တစ်ယူဇနာခရီး ရှည်လျား

၏။ သူတော်ကောင်းတရားကို မသိသောသူအတွက် သံသရာသည် ရှည်လျား၏။

၇။ မိုက်သောသူသည် မိမိမိုက်သည် အဖြစ်ကို သိလျှင် ပညာရှိ ဖြစ်နိုင်သေး၏ မိုက်သောသူသည် ငါပညာရှိဟု - ထင်မှတ်နေလျှင် ထိုသူသည် လူမိုက်အစစ်ဖြစ်၏။

၈။ ယောက်မသည် ဟင်း၏ အရသာကို မသိသကဲ့သို့ လူမိုက်သည် အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး ပညာရှိနှင့် အတူနေသော်လည်း သူတော်ကောင်းတရားကို မသိနိုင်။

၉။ လျှာသည် ဟင်း၏အရသာကို သိသကဲ့သို့ သိကြား-လိမ္မာသောသူသည် တစ်ခုမျှ ပညာရှိကို ဆည်းကပ်ရလျှင် သူတော်ကောင်းတရားကို လျင်မြန်စွာသိနိုင်၏။

၁၀။ အနာမရှိသော လက်ဖြင့် အဆိပ်ကို ကိုင်ဆောင်လျှင် အဆိပ်မတက်နိုင်သကဲ့သို့ စေတနာ မရှိဘဲ မကောင်းမှုကို ပြုမိလျှင် အကုသိုလ်မဖြစ်နိုင်။

၁၁။ မကောင်းမှုပြုသောသူသည် ကောင်းကင်၌ တည်နေသော်လည်းကောင်း၊ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ တည်နေသော်လည်းကောင်း၊ တောင်စောင်းသို့ဝင်၍ တည်နေသော်လည်းကောင်း၊ မကောင်းကျိုးမှ မလွတ်ရာ။ အကြင်အရပ်၌ တည်နေသော် မကောင်းကျိုးမှ လွတ်ရာ၏။ ထိုအရပ်မျိုး မရှိနိုင်သည်သာ တည်း။

၁၂။ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် ဒဏ်သာခြင်းမှ ထိတ်လန့်ကြကုန်၏။ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် သေခြင်းမှ ကြောက်ကြကုန်၏။ မိမိကိုယ်ကို ဥပမာပြု၍ သတ္တဝါတို့ကို မသတ်ဖြတ်-မညှင်းဆဲရာ။

၁၃။ ရှေးဦးစွာ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းသောအကျဇ်း ဟည်စေရ၏။ နောက်မှ သူတပါးကို ဆုံးမရ၏။

၁၄။ ကျောက်မှဖြစ်သော စိန်သည် မိမိမှီရာကျောက်ကို ထွင်းဖောက် ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့ မိမိမှဖြစ်သော မိမိကြောင့် ဖြစ်သော မကောင်းမှုသည် မိမိဖြစ်ရာ သူမုက်ကို ဖျက်ဆီး၏။

၁၅။ ယင်းတောင်းနှယ် (မာလာနှယ်) သည် မှီရာသစ်ပင်ကို လှမ်းမိုးရစ်ပတ်သကဲ့သို့ တဏှာ လှမ်းမိုးခံရသောသူသည် မိမိအကျိုးမဲ့ကို မိမိကိုယ်တိုင်မင် ပြုလုပ်၏။

၁၆။ သူတပါး၏ များစွာသော အကျိုးစီးပွား အတွက် ကြောင့် မိမိ အကျိုးစီးပွားကို အနည်းငယ်မျှ မဆုတ်ယုတ်စေရာ၊ မိမိအကျိုးစီးပွားကို တိုးပွားအောင် လေ့ကျင့်-အားထုတ်ပါ။

၁၇။ တာမဂုဏ်အယုတ်တရားကို မမှီဝဲရာ။ မေ့မေ့ လျော့လျော့ မနေရာ။ မှားသောအယူကို မယူရာ။ လောကကြီးပွားရေးအတွက် သက်သက်မဖြစ်ရာ။

၁၈။ မကောင်းမှုဟူသမျှကို မပြုရာ။ ကုသိုလ်နှုဇီ ပြည့်စုံစေရ၏။ မိမိစိတ်ကို ဖြူစင်စေရ၏။ ဤသည်ကား ဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမတော် ဖြစ်သတည်း။

၁၉။ လူအဖြစ်ကို ရခြင်းသည် ခဲယဉ်း၏။ သတ္တဝါတို့၏ အသက်ရှင်ခြင်းသည် ခဲယဉ်း၏။ သူတော်ကောင်း တရားကို ကြားနာရခြင်းသည် ခဲယဉ်း၏။ ဘုရားရှင်တို့ ပွင့်ထွန်း-ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းသည် ခဲယဉ်း၏။

၂၀။ အနိုင်သောသည် ရန်ကိုပွားစေ၏။ ရှုံးသော သူသည် ဆင်းရဲစွာနေရ၏။ ကိလေသာ ငြိမ်းပြီးသောသူသည် အနိုင်အရှုံးကို စွန့်၍ ရျမ်းသာစွာနေရ၏။

၂၁။ ရာဂနှင့်တူသော မီးမရှိ (ရာဂ - မီးသည် အပူဆုံး)
ဒေါသနှင့်တူသော အပြစ်မရှိ (ဒေါသသည် အပြစ်အကြီးဆုံး)
ခန္ဓာနှင့်တူသော ဆင်းရဲမရှိ (ခန္ဓာ - သည် အ ဆင်း ရဲ ဆုံး)
နိဗ္ဗာန်နှင့်တူသော ချမ်းသာမရှိ (နိဗ္ဗာန်သည် အချမ်းသာဆုံး)။

၂၂။ အနာရောဂါကင်းခြင်းသည် အလွန်ကဲဆုံးလာဘ်ကြီး
တည်း။ ရောင့်ရဲမှုသည် အလွန်ကဲဆုံးဥစ္စာတည်း။ ချစ်ကျွမ်း
ဝင်သူသည် အလွန်ကဲဆုံးဆွေမျိုးတည်း။ နိဗ္ဗာန်သည် အလွန်
ကဲဆုံး ချမ်းသာတည်း။

၂၃။ မျစ်သောသူနှင့်လည်း မပေါင်းဖော်လင့်။ မုန့်သော
သူနှင့်လည်း တရံတဆစ်မျှ မပေါင်းဖော်လင့်။ မျစ်သောသူကို
မမြင်ရခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။ မုန့်သောသူကို မြင်ရခြင်းသည်
လည်း ဆင်းရဲ၏။

၂၄။ ကြွေမြင့်စွာခွဲခွာ၍ ရပ်ဝေးမှ ချမ်းသာစွာ ပြန်ရောက်
လာသူကိုမြင်၍ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ - ချစ် ကျွမ်း ဝင် သူတို့သည်
နှစ်သက်ဝမ်း မြောက်ကုန်၏။ ထိုနည်းတူစွာလျှင် ဤဘဝမှ
တစ်လွန်ဘဝသို့သွားသော ပြုပြီးသော ကောင်းမှုရှိသူကိုလည်း
ကောင်းမှုတို့သည် ကြိုဆိုကြကုန်၏။

၂၅။ အမျက်ထွက်သောသူကို မေတ္တာတရားဖြင့် အောင်ရာ
၏။ မကောင်းသောသဘော ရှိသောသူကို ကောင်း သော
သဘောဖြင့် အောင်ရာ၏။ နှမြောဝန်တို့သောသူကို ပေးကမ်း
ခြင်းဖြင့် အောင်ရာ၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုသောသူကို အဟုတ်
အမှန် ပြောဆိုခြင်းဖြင့် အောင်ရာ၏။

၂၆။ မှန်ကန်သောစကားကိုသာ ပြောဆိုရာ၏။ အမျက်
မထွက်ရာ၊ ကောင်းလာသည်ရှိသော် အနည်းငယ်မျှကိုလည်း

ပေးလှူရာ၏။ ဤအကြောင်း သုံးပါးတို့ဖြင့် နတ်ပြည်သို့
ရောက်ရာ၏။

၂၇။ ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည် ရှေးရိုးစဉ်လာ ပေတည်း။ ဤကဲ့ရဲ့ခြင်း
သည် ယခုမှဖြစ်သည်မဟုတ်။ ဆိတ်ဆိတ် နေသူတို့ကိုလည်း
ကဲ့ရဲ့တတ်ကုန်၏။ များစွာပြောဟောသူကိုလည်း ကဲ့ရဲ့တတ်ကုန်
၏။ အနည်းငယ် ပြောဆိုသောသူကိုလည်း ကဲ့ရဲ့တတ်ကုန်၏။
လောက၌ အကဲ့ရဲ့မှ လွတ်သောသူဟူသည် မရှိပေ။

၂၈။ လုံးဝ မကဲ့ရဲ့ခံရသူနှင့် လုံးဝ အချီးမွမ်းခံရသူ မည်သည်
ရှေးက ညည်း မရှိခဲ့ဘူး။ နောင်အခါလည်း ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်
ပါ။ ယခုအခါလည်းမရှိ။

၂၉။ သံခွေးသည် သံမှပင်ဖြစ်လာ၍ သံခွေးတက်ပြီးလျှင်
ထိုသံကိုပင် ပြန်၍စားသကဲ့သို့ ဤအတူ မကောင်းမှု၌ လွန်
ကျူး၍ ကျင့်သောသူကို မိမိကျင့်ကြံမှုတို့သည် 'ဒုက္ခတိဘဝ' သို့
ဆောင်တတ်ကုန်၏။

၃၀။ စာပေ-ကျမ်းဂန် အတတ်ပညာတို့သည် မရွတ်-မဖတ်
လျှင် ပျက်စီးကြောင်း အညစ်အကြေးရှိကုန်၏။ အိမ်တို့သည်
မပြုပြင်လျှင် ပျက်စီးကြောင်း အညစ်အကြေးရှိကုန်၏။ ပျင်းရိ
ခြင်းသည် အဆင်းလှခြင်း၏ ပျက်စီးကြောင်း အညစ်အကြေး
ရှိကုန်၏။

၃၁။ သူတပါး၏ အပြစ်ကိုမြင်လွယ်၏။ မိမိအပြစ်ကိုကား
မြင်နိုင်ခဲ၏။ သူတပါး၏အပြစ်ကို အမြဲမပြတ် ကဲ့ရဲ့တတ်သည့်
အာသဝေါတရားတို့သည် တိုးပွားကုန်၏။

၃၂။ ဘုရားရှင်တို့သည် လမ်းမှန်ကို ညွှန်ကြားရုံမျှသာ ဖြစ်ကြ၏။ နိဗ္ဗာန်ရရှိလိုသော သူတို့သည် ကိုယ်တိုင်အားထုတ် ကြကုန်လော့။

၃၃။ အနည်းငယ်သော ချမ်းသာကို စွန့်လွှတ်ခြင်းကြောင့် ကျယ်ပြန့်ပြောသော ချမ်းသာကိုရလိမ့်မည်ဟု မြင်ခဲ့မှု၊ ကြီးကျယ် ပြန့်ပြောသော ချမ်းသာကိုမြင်သော ပညာရှိသည် အနည်း ငယ်သောချမ်းသာတို့ စွန့်လွှတ်ရာ၏။

၃၄။ မပျင်း-မရိမူ၍ တစ်ယောက်တည်းနေ၊ တစ်ယောက် တည်းအိပ်၊ တစ်ယောက်တည်း လှည့်လည် သွားလာ လျက် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမပြီးလျှင် တစ်ယောက်တည်း တရားအားထုတ် ရာ၌ မွေ့လျော်ရာ၏။

၃၅။ သီလမရှိဘဲ တိုင်းသူပြည်သားတို့ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ၍ ပေးလှူသောဆွမ်းကို စားရခြင်းထက် မီးလျှံကဲ့သို့ ပူလောင် သော သံတောခဲကို စားရခြင်းက သာ၍ ကောင်းမြတ်သေး၏။

၃၆။ ရဟန်း....၊ မိမိကိုယ်ကို စစ်ဆေးလေလော့၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ဆင်ခြင်လေလော့။ မိမိကိုယ်တိုင် - မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်သည်ဖြစ်၍ သတိရှိသောသင်သည် ချမ်းသာစွာ နေရလတ္တံ့။

၃၇။ မိမိသည်သာလျှင် မိမိ၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ တပါး သော သူသည် အဘယ်မှာကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်နိုင်အံ့နည်း။

၃၈။ ရန်သူသည်-ရန်သူကိုမြင်၍ သတ်နိုင်၏။ ဆုံးမခြင်း မရှိသော စိတ်သည် ထိုထက်ပင်ယုတ်မာအောင် ပြုနိုင်၏။

၃၉။ အလုံးစုံ အရပ်တို့သို့ စိတ်ဖြင့် အစဉ်လျှောက်၍ ရှာဖွေ သော်လည်း မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်စုံ-တစ်ယောက်ကိုမျှ

မရနိုင်။ ထို့ကြောင့် မိမိအကျိုးစီးပွား လိုလား သူသည် သူတစ်ပါးကို မညှင်းဆဲရာ။

၄၀။ သူတော်ကောင်းသည် ကောင်းသောအမှုကို ပြုလွယ်၏။ သူယုတ်မာသည် ကောင်းသောအမှုကို ပြုနိုင်ခဲ၏။ သူယုတ်မာသည် မကောင်းသောအမှုကို ပြုလွယ်၏။ အရိယာသူတော်ကောင်းတို့သည် မကောင်းသောအမှုကို ပြုဘိရန် ခဲယဉ်းလှ၏။

၄၁။ ပိုးဖလံတို့သည် ဆီမီးတို့၌ တိုးငင်စေ၍ကော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်သကဲ့သို့ လူမိုက်တို့သည် သီလာ၊ သမာဓိ၊ ပညာစသော အနှစ်သာရတို့ကို မသိကြဘဲ၊ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော တစ်ဆယ် တစ်ပါးသော မီးကျိုးတို့ဖြင့် ရဲရဲကြီးသော ဘဝမီးကျိုးတိုင်းသို့ ကျရောက်ကြကုန်၏။

၄၂။ အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး နေ့ နေ့ သည် မထွက်ပေါ်လာသေး။ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး ပိုးစိမ်းဖြူတို့သည် တောက်ပနေသေး၏။ နေမင်းထွက်ပေါ်လာသောအခါ ပိုးစိမ်းဖြူတို့၏ အရောင်ပျောက်၍ မတောက်ပနိုင်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး လောက၌ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် မပွင့်ကုန်သေး။ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့၏ အရောင်သည် တောက်ပနိုင်သေး၏။ အကြင်အခါ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်ကုန်၏။ ထိုအခါ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့သည် မတောက်ပကုန်။

၄၃။ လောက၌ များစွာသော စိုးရိမ်ခြင်းတို့သည် လည်း-ကောင်း၊ ငိုကြွေးခြင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းတို့သည် လည်းကောင်း ထင်ကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံတို့သည် ချစ်အပ်

သော အရာဝတ္ထုကိုစွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ချစ် အပ် သော အရာဝတ္ထုမရှိမကြာဝင် ထိုအလုံးစုံတို့သည် မဖြစ်နိုင်။

၄၄။ တပည့်တို့... ပညာရှိသည် အကြင်အရပ်၌ အိမ်ယာ ဆောက်လုပ် နေထိုင်ကုန်၏။ အရပ်၌ သီလရှိသောပုဂ္ဂိုလ် တို့ကို ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် ထိုအရပ်၌ရှိသောနတ်တို့ကို အလှူ ၏အဖို့ကို အမျှပေးဝေရာ၏။ ဤသို့အမျှပေးဝေလတ်သော် နတ်တို့သည် အပူအော်ခံရသဖြင့် ထိုအမျှပေးဝေသူကို တုံ့ပြန် ၍ ပူဇော်ကုန်၏။ မြတ်နိုးခံရသဖြင့်လည်း တုံ့ပြန်၍ မြတ်နိုး ကုန်၏။ စေတီရွှေဘက်ကုန်၏-ဟု ဟောတော်မူ၏။

၄၅။ အကြင်သူသည် ပေါက်ဂျက်ကို သမန်းမြက်ဖြင့် ထုတ်၏။ ထိုသူ၏ သမန်းမြက်တို့သည်လည်း အပုပ်နံ့ လှိုင်သကဲ့သို့ သူမိက်ကိုမိတ်သတို့သည် ဤအတူ အပုပ်နံ့ လှိုင်ကုန်၏။ အကြင် သူသည် ပေါက်ဂျက်ဖြင့် ကေခင်စေပပ်ပန်းကိုထုတ်၏။ ထိုသူ ၏ ပေါက်ဂျက်တို့သည်လည်း အပုပ်နံ့ လှိုင်သကဲ့သို့ ပညာရှိ ကို မှီဝဲသူတို့သည် ဤအတူ အပုပ်နံ့ လှိုင်ကုန်၏။

၄၆။ ယုတ်သော၊ နှလုံးသွင်းရှိသော လူတို့သည် ယုတ်မာ သော နှလုံးသွင်း ရှိသည့်နှင့်သာ အထူတကွ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ကြကုန်၏။ ကောင်းသောနှလုံးသွင်းရှိသော လူတို့သည် ကောင်းသောနှလုံးသွင်းရှိသော လူတို့နှင့်သာ ပေါင်းသင်းနေ ထိုင်ကြကုန်၏။

၄၇။ အဆရာ-ခပ်ပုန်းတို့သည် ကိုယ် အကျိုး-ကိုယ် စီးပွား ဟူသော ကြောမ်းကြောင့်သဘောလျှင် ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။-မှီဝဲ ကြကုန်၏။ ကိုယ် အကျိုး-ကိုယ် စီးပွားဟူသော အကြောင်း

မရှိဘဲ၊ ဆည်းကပ် မှီဝဲသူ အဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို ရခဲကုန်၏။
ထိုသို့သဘောရှိသော သူတို့မှ ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍ 'ကြံ့ချို'ပမာ
တစ်ယောက်တည်း ကျင့်ရာ၏။

၄၈။ ရဟန်းတို့...၊ အကယ်၍ အမျိုးကောင်းသော သား
တစ်ယောက်သည် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ၊ 'ရဟန်း'ပြုလျှင် ထိုရဟန်း
သည် နေ့-ည မပြတ် စိတ်ရောကိုယ်ပါ တရားအားထုတ်သင့်
၏။ အကယ်၍ စိတ်ရောကိုယ်ပါ တရားအားထုတ်လျှင် သူ
သည် အရင်းအဖျားနှစ်ဘက်၌ မီးလျှံစွဲပြီ၍ အလယ်၌ မစင်
လိမ်းသော သူ့ကောင်ပုပ် ကျမ်းထင်းမီးစနှင့်တူ၏။ ထို ဝမ်း
မီးစသည် ရွာ၌လည်း ထင်းအဖြစ်သို့မရောက်၊ တော၌လည်း
အသုံးမကျသကဲ့သို့ ထိုရဟန်းသည် လူ့စည်းစိမ်မှလည်း ဆုတ်
ယုတ်၍ ရဟန်းဖြစ်ရကျိုးလည်း မပြည့်စုံရသည်ဖြစ်ရကား၊ ဤ
ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ထိုဥပဒေနှင့်တူ၏-ဟု ငါဘုရားဟော၏။

၄၉။ ဦးစွန် ရှိ၍ စိမ်းညိုသော လည်ရှိသည့် 'ဥဒေါင်း'
ငှက်သည် 'ဟင်္သာ'၏ လျင်မြန်ခြင်းကို မမှီသကဲ့သို့ ထို့အတူ
သာလျှင် လူသည် စျားနီဝင်စားလေ့ ရှိသော ရဟန်း၏ လျင်မြန်
ခြင်းကို အတူလိုက်၍ မပြုနိုင်--ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၅၀။ အိုးထိန်းသည်ပြုလုပ်သော မြေအိုး-မြေခွက် အားလုံး
တို့သည် ကွဲခြင်းသာလျှင် အဆုံးရှိသကဲ့သို့ ဓာတ္တဝါတို့၏
အသက်သည် သေခြင်းသာလျှင် အဆုံးရှိ၏။

၅၁။ သေမင်း နှိပ်စက်အပ်သည့်ဖြစ်၍ ဟမလွန်လောကသို့
သွားကုန်သော ဓာတ္တဝါတို့ဟုင် အမိ-အဖတို့သည် ဘားသမီး
တို့ကို သေဘေးမှ မကယ်တင်နိုင်။ ဆွေမျိုး တို့သည်လည်း
ဆွေမျိုးတို့ကို သေဘေးမှ မကယ်တင်နိုင်။

၅၂။ လောက၌ သတ္တဝါတို့သည် ကံကြောင့် ဖြစ်ကြ၏။ သွားနေသော ရထား၌ နားပန်းစောင့်သည် ရထားဘီးကို ထိန်းဖွဲ့ထားသကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့ကို ကံသည် ထိန်းဖွဲ့ထား၏။

၅၃။ မကောင်းသောစကားသည် ဓားမနှင်တူ၏။ လူမိုက်သည် မကောင်းသောစကားဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုဖြတ်၏။

၅၄။ အကြင်လူမိုက်သည် ကဲ့ရဲ့၏။ သို့သော်လည်း ခံတွင်းဖြင့် အပြစ်ကို ဆည်းပူး၏။ ထိုအပြစ်ကြောင့် ချမ်းသာကိုမရ။

၅၅။ လောင်းတမ်းကစားရာ၌ အားလုံးသော စည်းစိမ် ဥစ္စာတို့ကို ဆုံးရှုံးခြင်းသည် အနည်းငယ်သော အပြစ်မျှသာ တည်း။ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာဝကတို့၌ ပြစ်မှားခြင်းသည် ဆိုးဝါးသော အပြစ်ထက် ကြီးလှသော အပြစ်မည်၏။

၅၆။ မပြစ်မှားထိုက်သော ဂုဏ်အတ္ထိပုဂ္ဂိုလ်အား ပြစ်မှားသူသည် လေညာသို့ ပစ်လွှင့်အပ်သော သိမ်မွေ့သော ပြုမှုသည် ထိုပစ်လွှင့်သူကိုသာ ရှေးရှုပြန်ကျလာ၏။

၅၇။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ ပြုလုပ်ပြီးသောကံသည် မပျောက်ပျက်နိုင်သည့်သာတည်း။ ဆည်းပူးပြီးသော ကံသည် ဆည်းပူးသကဲ့သို့ရောက်လာ၏။ ဆည်းပူးသကဲ့ရင်သည် ဆည်းပူးပြီးသောကံကို သေချာသာတည်း။ ကောင်းသောအလုပ်သည် ကောင်းသောကံဖြစ်၍ ကောင်းသောအကျိုးကို ပေးသည်သာတည်း။ မကောင်းသောအလုပ်သည် မကောင်းသောကံကို ဖြစ်စေ၍ မကောင်းသောအကျိုးကို ပေးသည်သာတည်း။

၅၈။ ငါသည် ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိသကဲ့သို့ အားလုံးသော သတ္တဝါသည်လည်း ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိ၏။ မိမိ

ကိုယ်ကို ဥပမာပြု၍ သတ္တဝါတို့ကို မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မသတ်
ရာ။ သူတပါးကိုလည်း မသတ်စေရာ။

၅၉။ ရေးရုံသော အိုးသည် အသံမြည်၏။ ရေပြည့်သော
အိုးသည် ငြိမ်သက်သည်သာတည်း။ လူ့မိုက်သည် ရေမပြည့်
သော အိုးနှင့်တူ၏။ ပညာရုံသည် ရေပြည့်သောအိုးနှင့် တူ၏။

၆၀။ လောက၌ များစွာသော ဆင်းရဲ-ဒုက္ခ ဟူသမျှ တို့သည်
အကုသိုလ်ကံ ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။
အမှန်တရားကို မသိသော ပုထုဇဉ်တို့သည် အဖန်တလဲလဲဆင်းရဲ
ဒုက္ခကို ခံစားရကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲ၏။ အကြောင်းကို
ဆင်ခြင်လျက် အကုသိုလ်ကို မပြုလုပ်ရာ-ဟု ဟောတော်မူ၏။

လူ ယုတ် မာ တို့ ၏ လ က္ခ ၏ များ

- ၁။ အမျက်ထွက်လွယ်သူ၊
- ၂။ ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်သူ၊
- ၃။ သူ့ကျေးဇူးကို ချေဖျက်တတ်သူ၊
- ၄။ ရှေ့၌ ချီးမွမ်း၍ မျက်ကွယ်၌ ကဲ့ရဲ့တတ်သူ၊
- ၅။ သတ္တဝါတို့ကို သေနားတဲ ညှဉ်းဆဲ-သတ်ဖြတ်သူ၊
- ၆။ ပိုင်ရှင်မပေးသော အရာဝတ္ထုကို ခိုးယူသူ၊
- ၇။ ကြွေးမြီကို ချေးယူပြီး ပြန်မပေးဆပ်သူ၊
- ၈။ လူသတ်ပြီး ဥစ္စာယူသူ၊
- ၉။ ဥစ္စာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရုံး၌သက်သေလိုက်၍
မဟုတ်-မမှန်ပြောဆိုသူ၊
- ၁၀။ သူတပါးသခင်မယား၌ ကျူးလွန်ပြစ်မှားသူ၊

- ၁၁။ အမိ-အဖအိုတို့ကို ကျေးဇူးနှိုင်းစွမ်းရှိလျက် မကျေးဇူး မပြုစုသူ။
- ၁၂။ အမိ - အဖ၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမတို့ကို ညှဉ်းဆဲ- ရိုက်နှက်သူ။
- ၁၃။ အကျိုး - စီးပွား မေးမြန်းလာလျှင် မဟုတ်သည်ကို ညှန်ကြားသူ။
- ၁၄။ မိမိပြုသော မကောင်းမှုကို ဖုံးလွှမ်းသူ။
- ၁၅။ အကြံသည်သည် သူတပါးအိမ်၌ မွန်မြတ်သော အစာကို စားပြီး ထိုသူကို အတုံ့-အပြန် မကျေးဇူးမေးသူ။
- ၁၆။ မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်၍ သူတပါးအား ရှုတ်ချသူ။
- ၁၇။ အရှက်-အမကြောက်မရှိသူ။
- ၁၈။ သူတပါးအား ပေးလှူသူကို တားမြစ်သူ။
- ၁၉။ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ သူမြတ်တို့ကို စွပ်စွဲသူ။
- ၂၀။ ရဟန္တာ-ဖဟုတ်ဘဲ၊ ရဟန္တာဟု ဝန်ခံသူ။

ကော ကာ လိ က သု တ်

အခါတပါး၌ မြတ် စွာ ဘု ရား သခင် သည် သဘဝတ္ထိပြည်
 ဇေယဝန် ရွှေနကျောင်းကော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။
 ထိုအခါ 'ကောကာလိက' မည်သော ရဟန်းတပါးသည် မြတ်စွာ
 ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားတို့ ရှိခိုးပြီးလျှင် မြတ်စွာ

ဘုရားအား 'အရှင်ဘုရား...၊ သာရိပုတြာ - မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော အလိုရှိကြကုန်၏'ဟု သေချာကံ၏။

မြတ်စွာဘုရားက 'ကောကာလိက...၊ ဤ သို့ မဆိုလင့်၊ သာရိပုတြာ-မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သိလေကို ချစ်မြတ်နိုးကြကုန်၏'ဟုမိန့်တော်မူ၏။ ကောကာလိကရဟန်းသည် နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ထိုစကားကိုပင် ဆိုပြန်၏။ မြတ်စွာဘုရားက တားမြစ်သော်လည်း မရဘဲ၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထို စကားကိုပင် ပြန်ဆို၏။ ထိုနောက် ကောကာလိက ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ပြန်သွားလေ၏။

များမကြာခင် ထိုကောကာလိကရဟန်း၏ကိုယ်၌ မှန်ညှင်းစေ့ ခန့်လောက်ရှိသော အဖုအပိန်တို့သည် ပျံ့နှံ့၍ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုအဖုအပိန်တို့သည် တဖြည်းဖြည်းကြီးလာ၍ ဥသျှစ်သီးမှည့်ခန့်လောက် ကြီးလာသောအခါ ပေါက်ကွဲကုန်၏။ ပြည်လည်လည်းကောင်း၊ သွေးသည်လည်းကောင်း ထိုစီးကုန်၏။ ထို သူသည် ထိုအနာဖြင့်သာလျှင် သေလေ၏။ ထို ကောကာလိကရဟန်းသည် သာရိပုတြာ နှင့် မောဂ္ဂလာန် တည်းဟူသော သူတော်ကောင်းတို့ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့သောကြောင့် 'ပဒုမ' ဝေဒ် ဖြစ်၏။

အရှင်သီဝလိမထေရ်၏ ပထမရှေးအကြောင်း

အခါသမား၌ ရဟန်းတို့သည် 'ငါ့ရှင်တို့...၊ သီဝလိမထေရ်သည်-

(၁) အဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ဤမျှလောက်သော လာဘ်လာအာ ပြန်ပြောသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရပါလိမ့်မည်နည်း။

(၂) အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် အရှင်သီဝလိမထေရ်သည် ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက်တို့ ကာလပတ်လုံး အမိဝမ်း၌ ကိန်းအောင်း (ပဋိသန္ဓေ) နေရပါလိမ့်မည်နည်းဟူသော စကားကို ပြောကြားကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကြွလာ၍ 'ချစ်သား-ရဟန်းတို့...၊ အဘယ်သို့သောစကားကို ပြောဆိုနေကြသနည်း' ဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့က 'ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား...၊ ဤမည်သော အကြောင်းတည်း' ဟု လျှောက်ထားကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုအရှင်သီဝလိမထေရ်၏ ရှေး၌ပြုခဲ့ဘူးသော အကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူလိုသည်ဖြစ်သောကြောင့် အောက်ပါအတိုင်း မိန့်တော်မူ၏။

'ချစ်သား-ရဟန်းတို့...၊ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်လည် ရှိသော် လွန်သေပြီးသော ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာ ကာလ၌ 'ဝိပဿီ' အမည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လူတို့ထံ ရှားပွင့်တော်မူသတည်း။ ထိုဘုရားရှင်သည် ခမည်းတော်

မင်းကြီး၏ မြို့တော်သို့ ရောက်တော်မူသောအခါ မင်းကြီးနှင့် မြို့သူ-မြို့သားတို့သည် ပြိုင်ဆိုင်၍ အလှူ-ဒါနကို ပြုကြကုန်၏။

ထိုအလှူ-ဒါနအတွက် လှူရန် ဝစ္စည်းအမျိုးမျိုးစွာရပြီး ဖြစ်သော်လည်း မချက်ရသေးသောစိမ်းစိုသော ပျားလပို့ ရည် မရသေး၍ ရွာကြကုန်၏။ ထိုအခါ အရှင်သီဝလိမထေရ် အလောင်းဖြစ်သော ကျေးတောသား ကပ်ယောက်သည် သစ်ခက်တုတ်တံနှင့် တကွသော ပျားလပို့ နှင့် နို့ ခမ်းအိုးတစ်လုံးကို ရွာစားကြီးအား လက်ဆောင်ပေးရန်အတွက် ယူဆောင်လာသည်ကို မြင်၍ ဝယ်ကြကုန်၏။

ထိုကျေးတောသားသည်လည်း ရောင်းရန်အတွက် မဟုတ်ပါ-ဟု ပြောလျှင် မြို့သားတို့သည် အဖိုးငွေ များစွာပေး၍ မရ-ရအောင် ဝယ်ကြကုန်၏။ ဒုတိယ အကြိမ်လည်း ကျေးတောသားက မရောင်းနိုင်-ဟု ဆိုလျှင် မြို့သားတို့သည် သင်္ဃီ၏ ပျားလပို့ သည် တစ်ပဲသာတန်၏။ ငါတို့သည် သင့်အားအသပြော တစ်ထောင်ပေးပါမည်-ဟု ပြောဆို၍ အဘင်း၊ တောင်းကြကုန်၏။ ထိုအခါ ကျေးတောသားက အရှင်တို့-သင်တို့သည် ပျားလပို့ ကို အဘယ် ကိစ္စအတွက် လိုပါသနည်း-ဟု မေး၏။ မြို့သားတို့က ငါတို့သည် ဝိပဿ မြတ်စွာဘုရားကို ကြီးစွာသော အလှူ-ဒါနကို ပြုရန်အတွက် လိုပါသည်-ဟု ပြောကြ၏။

ထိုကားကို ကြားလျှင် ကျေးတောသားက ဒါဖြင့်-ငါ သည် သည်း ပျားလပို့ နှင့် တကွ နို့ ခမ်းအိုး ကိုပါ ဝိပဿ မြတ်စွာ ဘုရားအား လှူဒါန်းလိုပါ၏-ဟု ဆို၍ ပျားလပို့ နှင့် တကွ နို့ ခမ်းအိုးကိုပါ မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းရန် အတွက်

မြို့သားတို့ လက်သို့ ပေးအပ်သော၏။ မြို့သားတို့သည် ပျားလပို့ နှင့် နို့စမ်းကို လက်ခံ၍ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားနှင့် နောက်ပါ သံဃာတော် ခြောက်သောင်းရှစ်ထောင်တို့အား နို့ နှင့် ပျားလပို့ ဖျော်၍ လှူဒါန်းကြကုန်၏။ ထိုနို့ ပျားရည်သည် ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အလိုရှိတိုင်း ခံယူ သုံးဆောင်တော်မူကြကုန်သော ခြောက်သောင်းရှစ်ထောင်မျှ လောက်ကုန်သော အလုံးစုံသော သံဃာတော်တို့အား ပြည့်စုံ လုံလောက်ရုံမျှမက ပိုလွန်း၍ ကြွင်းကျန်ခြင်း ဖြစ်သည်သာ တည်း။

ထို ပျားလပို့ နှင့် နို့စမ်းကို ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းခဲ့သောကြောင့် အရှင်သီဝလိမထေရ်တို့ ကြီးစွာသော လာဘ်ပေါများခြင်းသည် ဖြစ်၏-ဟု ဟောတော်မူ၏။

အရှင်သီဝလိမထေရ်၏ ဒုက္ခိယ ရှေးအကြောင်း

အရှင်သီဝလိမထေရ်၏ အလောင်းဖြစ်သော ထိုကျေး တောသားသည် အထက်ဖော်ပြပါ ပျားလပို့ နှင့် နို့စမ်းကို လှူဒါန်းပြီးလျှင် ထိုဘဝမှသေ၍ နတ်ပြု၍ ဖြစ်လေ၏။ ထို နတ်ဘဝမှ စုတေခဲ့ပြီးသော် 'ဗာရာဏသီ' ပြည်ရှင် ဘုရင်- မင်းမြတ်၏ သားတော် ဖြစ်လေ၏။ ထိုမင်း၏ သားတော်သည် ခမည်းတော် နတ်ရွာစံသောအခါ ပြည့်ရှင်မင်း၏ အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုမင်းသည် တစ်ရံသောအခါ မြို့တစ်မြို့ကို တိုက်ခိုက်-သိမ်း ယူအံ့ဟု သွားရောက်ပြီးသော် စစ်သည်-ဗိုလ်ပါ များစွာတို့ဖြင့် ထိုမြို့ကို ဝိုင်းရံထား၏။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ထို မြို့တံခါး

ငယ်တို့ကိုလှုတ်ထား၍ မြို့တံခါးမကြီး လေးခုကိုသာ စောင်
ရှောက်-လုံခြုံစေလျက် ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်လတို့ ကာလပတ်လုံး
မြို့ကိုဝန်းရံ ပိတ်ပင်၍ ထား၏။ မြို့သူ-မြို့သားတို့သည် တံခါး
ငယ်တို့ဖြင့် ထွက်၍ ထင်း၊ ရေတို့ကို ဆောင်ယူခြင်း စသော
အလုံးစုံကုန်သော အမှုကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်ကြကုန်၏။

ဗာရာဏသီမင်း၏ မယ်တော်က သားတော်ကို မမြင်ရ
သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ စုံစမ်းကာ အကြောင်းစုံကို သိသော
အခါ မြို့တံခါးငယ်တို့ကိုပင် ပိတ်ခိုင်းလေ၏။ ဗာရာဏသီမင်းက
မယ်တော် ခိုင်းသည့် အကိုင်း ပြုလုပ်လေ၏။ မြို့သူ-မြို့သား
တို့သည် မြို့အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မရ၍ ရေနှင့် ထင်းတို့အတွက်
အတိဒုက္ခ ရောက်ကြကုန်၏။ ခုနစ်ရက်မြောက် ကျေးရောက်သော
နေ့၌ မြို့သူ-မြို့သားတို့သည် မိမိမင်းကိုသတ်၍ ဝန်းရံလာသော
ဗာရာဏသီမင်းကြီးအား မင်း၏အဖြစ်ကိုပေးအပ်ကြကုန်၏။

ထို ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ထိုမျှလောက်သော အကုသိုလ်
ကံကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီ သော် အသက်၏ အဆုံး၌ 'အဝိစိင်ရံ' သို့
ကျရောက်လေ၏။ ထို ငရဲဒဏ်ကို ခံပြီးနောက် သာဝတ္ထိပြည်၌
ဥစ္စာပစ္စည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာသော၊ ရှေးအတိတ်ဘဝက မယ်-
တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အဘယမင်းသား၏ မိဖုရား 'သုပ္ပါဝသ'
မင်းသမီး၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေ-စွဲယူ၍ ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်
လတို့ပတ်လုံး အမိဝမ်းတွင်း၌ ကိန်းအောင်းရ၏။ ဗွားမြင်
သောအခါ ခုနစ်ရက်မျှသော ကာလပတ်လုံးလည်း အမိဝမ်း၌
ပိလာကန်လန် တွေ့နေခြင်း၊ မိန်းမောခြင်း၊ နှပ်မျောခြင်း
ခံစားရ၏။

အရှင်သီဝလိမထေရ်သည် ရှေး ထိုဘဝက မြို့ကို ခုနစ်နှစ်၊
 ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက်တို့ ကာလပတ်လုံး ဝန်းရံ၊ ပိတ်ပင်၊ သိမ်းယူ
 အပ်သော မကောင်းမှုကံကြောင့် ထိုမျှ ဒုလ္လဘ ကာလပတ်လုံး
 အမိဝမ်း၌ အပိတ်ခံရ၏။ သူသည် ပျားရည်နှင့် နို့မီးကို
 လှူဒါန်းခဲ့သောကောင်းမှုကြောင့်လွတ်လာဘဝ ပြောသည်၏
 အဖြစ်၌ အထွတ်အမြတ်သို့ ရောက်ရလေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အာယုဇန သတို့သားအကြောင်း

‘ဒီဃလသီ’က မြို့၌ နေသော ပုဏ္ဏားလင်မယား တို့တွင်
 သားတစ်ယောက် ဖွားမြင်လေ၏။ ထိုပုဏ္ဏား လင်မယား
 တို့သည် ထိုသားငယ်ကိုပေ့ ပိုက်၍ သူတို့ကိုးကွယ်သော ရသေ့
 အား ဖူးမြော်ခြင်းငှာ သွားကြ၏။ ရသေ့၏ ထံမှောက်သို့
 ရောက်သောအခါ ရှိခိုးကြ၏။ ရသေ့က သင်္ဃိတို့ အသက်ရှည်
 ပါစေဟု ဆုပေး၏။ သားငယ်ကို ရှိခိုးစေသောအခါ ရသေ့က
 ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေ၏။

ထို အခါ ပုဏ္ဏားက ရသေ့ကို ‘အရှင်ဘုရား... တပည့်ဝတင်
 တို့သည် ရှိခိုးကြသောအခါ သင်္ဃိတို့သည် အသက်ရှည်ပါစေ
 ဟု ဆုပေး၏။ ဤသားငယ်ကို ရှိခိုးခိုင်းစေသော အခါ
 အဘယ်ကြောင့် ဆုပေးသနည်း’ ဟု မေးလျှင် ရသေ့က
 ‘ဒါယကာပုဏ္ဏား...၊ ဤကလေးသည် နောက် ခုနစ်ရက်မျှ
 လောက်သာ အသက်ရှည်ပေလိမ့်မည်’ ဟု ပြော၏။ ပုဏ္ဏားက
 ‘အရှင်ဘုရား...၊ ထို အသက် အန္တရာယ်ကို တားမြစ်နိုင်ပါ
 သလော’ ဟု မေးလျှောက်ပြန်သဖြင့် ရသေ့က ‘ဒါယကာ
 ဝါသည် ထို အသက်အန္တရာယ်ကို တားမြစ်နိုင်သောအကြောင်း

ကို မသိ။ သို့ရာတွင် ရဟန်းဂေါတမဖြင့် သိနိုင်ရ၏။ ထိုရဟန်း
ဂေါတမထံသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် မေးလျှောက်လေ
တော့' ဟု ပြော၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ပုဏ္ဏားလင်မယားတို့သည် ရသေ့
အကြံပေးသည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားရောက်
၍ ရှိခိုးကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားက 'သင်တို့အသက်ရှည်ပါ
စေ' ဟု ဆုပေးတော်မူ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် သားငယ်
ကို ရှိခိုး...၏။ မြတ်စွာဘုရားက ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေတော်
မူ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားက ရသေ့ကိုမေးသည့်အတိုင်း မေး
လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားက သင်သည်လည်း ရသေ့ ပြော
သည့် နည်းတူသာလျှင် ဖြေဆိုတော်မူ၏။

ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ 'အရှင်ဘုရား...
တပည့်တော် သားငယ်၏ အသက်အန္တရာယ်ကို တားမြစ်နိုင်
သော အခါအခင်း ကုန်စုံသစ်ခု ရှိပါအံ့လော့' ဟု မေးလျှောက်
၏။ မြတ်စွာဘုရားက 'ပုဏ္ဏား... သင့်သား၏ အသက်
အန္တရာယ်ကို တားမြစ်နိုင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်ပေရ၏' ဟု
မိန့်တော်မူလျှင် 'အရှင်ဘုရား... အဘယ်သို့ပြုရပါအံ့နည်း' ဟု
မေးလျှောက်သဖြင့်...

မြတ်စွာဘုရားက 'ပုဏ္ဏား... အသင်သည် မိမိအိမ်၌
မဏ္ဍပ်ကို တားမြစ်လုပ်ပြီးလျှင် ထိုမဏ္ဍပ်၏ အလယ်၌ အင်း
ပျဉ်ကိုပြုလုပ်၍ ထိုအင်းပျဉ်ကို ပန်းရံလျက် နှစ်ဆယ် လေးခု
သော နေရာတို့ကို ခင်းစေပြီးလျှင် ငါဘုရားထံသို့ လာ၍
လျှောက်ဆိုပါ။ ငါဘုရားသည် ကလေးကို အင်းပျဉ်ပေါ်
တွင် အိပ်စေ၍ ခင်းထားသောနေရာတို့၌ ငါဘုရား၏ တပည့်

သံဃာတို့ကိုနေထိုင်စေ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နေ့-ညမပြတ်ပရိတ် အရှံအတား ရွတ်ဖတ်ခြင်းကိုပြုလျှင် ထို သူ့ ငယ် ၏အသက် အန္တရာယ်သည် ပျက်စီးပပျောက်ပေရာ၏'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော် မူသည့် အတိုင်း မဏ္ဍပ်ဆောက်လုပ်ခြင်း အစရှိသော ကိစ္စတို့ကို ပြီးဆုံးစေပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အ ထံ တော် သို့ သွား ရောက် လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားက 'ရဟန်းတို့ ကို စေလွှတ် တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည် ခင်းထားသော နေရာတို့၌ ထိုင် နေကုန်၍ သူငယ်ကို အင်းပျဉ်ထက်၌ အိပ်စေပြီးလျှင် ခုနစ်ရက် ထိုကာလပတ်လုံး နေ့-ည မပြတ် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယံကြကုန်၏။

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မြတ်စွာ ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်တော်မူလာ၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ အလုံးစုံသော စကြဝဠာ၌ ရှိကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း လာကြကုန်၏။ ကလေးကို စားလိုသော 'အဝဂုဒ္ဓက' ဘီ လူး သည် လည်း ရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုး တော် နှင့်ကြောင့် ကလေးရှိရာသို့ မသွားနိုင်ဘဲ တန်ခိုးကြီးသော နတ် တို့အဘက် နေရာပေးရန် နောက်ဆုတ်၍သွားလျှင် သွားသည် ရှိသော် တစ်ဆယ် နှစ်ယူဖန် ဝေးသောအရပ်သို့ ရောက်လာ ၏။ ထိုနေ့ည ကာလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထို အိမ်၌ပင်လျှင် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည်လည်း ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ကြကုန်၏။ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထိုဘီလူးသည် ကလေးကို ယူခွင့်မရသည်ဖြစ်၍ ပြန်သွားလေ သည်။

ပုဏ္ဏားသည် သူ၏သားကို ပွေ့ပိုက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးစေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက 'အသင်သည်—အသက်ရှည်ပါစေ'ဟု ကလေးကို ဆုပေးတော်မူ၏။ ထိုကလေးသည် 'အာယုဝဇန' သတို့သား အမည်ဖြင့် အသက် ၁၂၀—ရှည်လေ၏။

ကောက—ခွေးမုဆိုးအကြောင်း

ကောကအမည်ရှိသော ခွေးမုဆိုးသည် တစ်နေ့သော နံနက်အခါ၌ လေး-မြားတို့ကိုယူ၍ ခွေးအပေါင်းတို့ခြံရံလျက် တောသို့ သွားသည်ရှိသော် လမ်းခရီးအကြား၌ ဆွမ်းခံရန် ကြွလာသော ရဟန်းတစ်ပါးကိုတွေ့မြင်၍ အမျက်ထွက်ပြီးလျှင် ငါသည် ယနေ့ သူယုတ်မာကိုတွေ့မြင်ရ၏။ ယနေ့ တစ်စုံတစ်ခုသော သားကောင်ကိုမျှ ရမည်မဟုတ်ဟု ကြံ၍သွား၏။

ထိုရဟန်းသည်လည်း ရွာ၌ဆွမ်းခံပြီးလျှင် သင့်လျော်သော အရပ်၌ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီးလျှင် တစ်ဖန် ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွသွား၏။ ခွေးမုဆိုးသည်လည်း တောကို လှည့်လည်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော သားကောင်ကိုမရဘဲ ပြန်လာခဲ့သည်ရှိသော် တစ်ဖန် ထိုရဟန်းကိုမြင်၍ ယနေ့ ငါသည် ဤသူယုတ်မာကို မြင်ရသောကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသော သားကောင်ကိုမျှ မရ၊ ယခုအခါ၌လည်း ဤယုတ်မာသောသူသည် သူ၏ အထံသို့ ရှေးရှုလာသည်ကို တွေ့မြင်ရပြန်၏။ ငါသည် ဤသူယုတ်မာကို ခွေးတို့ဖြင့် ကိုက်စေအံ့-ဟု ကြံ၍ အမှတ်ကိုပေးကာ ခွေးတို့ကို လှုတ်လိုက်၏။

မထေရ်သည် 'ဒါယကာ... ဤတို့မပြုပါလင့်' ဟု တောင်းပန်၏။ ခွေးမုဆိုးသည် တောင်းပန်၍မရ။ ခွေးတို့ကိုလွှတ်သည်သာလျှင်တည်း။ မထေရ်သည် လျင်စွာသောအဟုန်ဖြင့် တစ်ခုသောသစ်ပင်သို့ ပြေးတက်၍ လူ့တစ်ရပ်အမြင်၌ ထိုင်နေလေ၏။

ခွေးတို့သည် သစ်ပင်ကို ဝန်းရံကုန်၏။ မုဆိုးသည် မထေရ်၏ ခြေဖဝါးတို့ကို မြားသွားဖြင့်ထိုး၏။ မထေရ်က 'ဒါယကာ... ဤတို့မပြုပါလင့်၊ ငါ့အား သက်သာရာကိုပေးပါလော့' ဟု အဖန်ဖန်-အထပ်ထပ် တောင်းပန်သော်လည်းမရ။ မထေရ်၏ ခြေဖဝါးတို့မှ သွေးတို့သည် ယိုစီးကုန်၏။ မထေရ်၏ ကိုယ်သည် မီးရှူးနှင့်မြှိုက်တိသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မထေရ်သည် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်ဖြစ်၍ လတိထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်၊ မိမိရုံထားသော သက်န်းသည် ကျွတ်ကျ၍ ကောကမုဆိုးကို ဦးခေါင်းမှစ၍ လှမ်းခြုံပြီးသည် ဖြစ်လေ၏။

ခွေးတို့သည် မထေရ်ကျပြီဟူသော အမှတ်ဖြင့် မိမိခွေခွေ ခွေးမုဆိုးကိုပင် ကိုက်စားကြကုန်၍ အရိုးမျှသာကြွင်းသည်ကို ပြုကုန်၏။ ထို့နောက် ခွေးတို့သည် မထေရ် တောင်းဆိုသည်ကို ကြား၍ မထေရ်ကိုကြည့်၍ မြင်လေ၏။ ငါတို့သည် မိမိခွေခွေ ကိုသာလျှင် ကိုက်စားကြကုန်ပြီ' ဟု သိသောကြောင့် ကောသို့ ပြေးဝင်သွားကြကုန်၏။

ထို့နောက် ထိုမထေရ်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွေးရောက်ပြီးလျှင် ဖြစ်ပျက်သမျှ အလုံးစုံကို လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားက 'ချစ်

သိသင့်သောအချက်များ

သား ရဟန်း—၊ ထို မုဆိုးသည် မပြစ်မှားထိုက်သော သူတော်
ကောင်းကို ပြစ်မှားခြင်းကြောင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရလေ
၏-ဟု ဟောတော်မူ၏။

မီးလောင်သေဆုံးသော ကျိုးအကြောင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌
သီတင်းသုံး နေ့နတ်မူသောအခါ စောရှာတို့၌ သီတင်းသုံး
နေတော်မူကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို
ဖူးမြော်ခြင်းငှာ လာကြကုန်သည်ရှိသော် လမ်းခရီးအကြား၌
ရှာဖွေရှာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှာ ဝင်ကြကုန်၏။

ထိုရှာတို့ ထမင်း၊ ဟင်း ချက်ပြုတ်နေသော မိန်းမတစ်
ယောက်၏ မီးဖိုမှ မီးလျှံသည် ထ၍ အိမ်အမှီးကိုလောင်၏။ ထို
မီးလောင်ရာအရပ်မှ တစ်ခုသော မြက်ခြောက်အခွေ (ကရွတ်)
သည် မီးလောင်လျက်သာလျှင် ကောင်းကင်သို့ တက်လေ၏။
ထိုခဏ၌ ကျိုးတစ်ကောင်သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားသည်
ရှိသော် ထိုမီးလောင်နေသော မြက်ခြောက်အခွေ၌ လည်ဖြင့်
တိုးဝင်၍ မီးလောင်ပြီးလျှင် ရှာ၏အလယ်၌ ကျ၍ သေလေ၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်၍ ကျိုး၏ သေခြင်း၌
အံ့ဩကြကုန်၏။ ထိုကျိုး၏ ရှေးအကုသိုလ်ကံကို မြတ်စွာဘုရား
မှတောင်းသောသို့ သိနိုင်ဖွယ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏
အထံသို့ ရောက်သောအခါ မေးလျှောက်ကုန်အံ့ - ဟု ကြံ၍
မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေနတ်မူသော အရပ်သို့ သွားကြ
ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အထံသို့ ရောက်သောအခါ ထိုရဟန်း
တို့သည် ထိုကျီး၏ ရှေး၌ ပြုခဲ့ဖူးသော အကုသိုလ်ကံကို မေး
လျှောက်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က ‘ချစ်သား-ရဟန်းတို့....၊ ထိုကျီးသည်
မိမိပြုခဲ့သောကံကိုသာလျှင် ခံစားရ၏။ ချစ်သား-ရဟန်းတို့....၊
ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ထို ကျီး၏
အလောင်းဖြစ်သော လယ်သမားတစ်ယောက်သည် မိမိနှားကို
ဆုံးမခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ထိုနှားသည် မောင်းနှင်သော်လည်း
အနည်းငယ်သာသွား၍ အိပ်၏။ တစ်ဖန်ကြိမ်တုတ်ဖြင့်ရိုက်နှက်
ထ၊ စေ သော်လည်း အနည်းသာ သွား၍ ရှေ့နည်းအတူသာ
လျှင် တစ်ဖန်အိပ်ပြန်၏။ ထိုလယ်သမားသည် ထိုနှားကို လုံ့လ
ပြု၍ ဆုံးမခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့် ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်
၍ ကောက်ရိုးလိမ်ကြိုးဖြင့် နှား၏ လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်၍ မီးရှို့
လေ၏။ နှားသည် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် မီးလောင်၍ သေလေ၏။

ချစ်သား-ရဟန်းတို့....၊ ထိုလယ်သမားသည် ထိုကျီး ဖြစ်
လာ၏။ ဤကဲ့သို့သော မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကို ပြုခဲ့ခြင်း
ကြောင့် ထိုကျီးသည် မိမိပြုခဲ့သော မကောင်းမှု ကံ၏ အကျိုး
ကြောင့် ကောင်းကင်၌ မီးကွင်းစုပ်လောင်၍ သေရလေ၏။

လှေသူကြီးမယား၏ - အကြောင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသောအခါ ဝေးကွာသော အရပ်တို့၌ သီတင်းသုံးနေကြကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို မူးမြော်ခြင်းအကျိုးငှာ ကြီးစွာသော ဂေဟကို တက်စီး၍ သွားကြကုန်သည် ရှိသော် လှေကြီးသည် သမုဒ္ဒရာအထယ်၌ ရပ်တန့်၍ နေလေ၏။

ခရီးသည်တို့သည် ဤလှေ၌ ယုတ်မာသောသူပါရှိသည်ဖြစ် ရာ၏-ဟု ပြောဆိုတိုင်းပင်၍ သူယုတ်မာစာရေးတံကို ချကြကုန် ၏။ လှေသူကြီး၏မယားသည် လှပဘင်္ဂအယ်၍ ရှုချင်စဖွယ်ရှိ လှ၏။ သူယုတ်မာ စာရေးတံသည် ထိုလှေသူကြီး၏ မယား အား ကျရောက်လေ၏။ တို့နည်းတူစွာ စာရေးတံကို ဒုတိယ အကြိမ်နှင့် တတိယအကြိမ်ထပ်ချကြကုန်၏။ ဒုတိယအကြိမ်နှင့် တတိယအကြိမ်လည်း ထို စာရေးတံသည် ထိုလှေသူကြီး၏ မယားအား သာလျှင် ကျရောက်လေ၏။ ထိုအခါ ခရီးသည်တို့ သည် လှေသူကြီးကို 'အရှင်-အသို့ ပြုအံ့နည်း' ဟု မေးလျှင် လှေသူကြီးက 'ထိုမိန်းမ၏ အကျိုးငှာ လူအများကို ပျက်စီး စေခြင်းသည် မသင့်လျော်သောကြောင့် ထိုမိန်းမကို ရေ၌ စွန့် ပစ်ကြကုန်လော့' ဟု ဆို၏။ စွန့်ပစ်သောအခါ၌လည်း ထိုမိန်းမ သည် ရေ၌ ပေါလောမေ့၍ နေသည်ကို ဝါသည် ကြည့်ရှုခြင်း ငှာ မစွမ်းနိုင်။ ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းမသည် ရေ၌ မပေါ်ဘဲ တစ်ခါတည်း နစ်မြုပ်သွားစေရန် တစ်ခုသောသဲအိုးကိုလည်း၌ မြဲစွာချည်ပြီးလျှင် သမုဒ္ဒရာ၌ ပစ်ချကုန်လော့-ဟု စေခိုင်း၏။

ခရီးသည်တို့သည်လည်း လေ့သူကြီး စေခိုင်းသည့်အတိုင်းပြုလုပ်ကြကုန်၏။

ထိုမိန်းမကို သမုဒ္ဓရာ၌ ပစ်ချလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ရပ်တန့်နေသော လေ့ကြီးသည် လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုလေ့ကြီး၌ ပါရှိသော ရဟန်းတို့သည် ထို အဖြစ်အပျက်ကိုမြင်၍ အံ့ဩကြကုန်၏။ ထိုမိန်းမ ပြုခဲ့ဖူးသော အကုသိုလ်ကံကို မြတ်စွာဘုရားသခင်မှ တပေးသောသူတို့ သိနိုင်ဖွယ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ ရောက်လာအခါ မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်ကုန်အံ့ ဟု ကြံ၍ နေကြကုန်၏။

လေ့သူကြီးမယား၏ အတိတ်အကြောင်း

ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ထံမှောက်ရောက်သောအခါ အလုံးစုံသော အကြောင်းတို့ကို လျှောက်ထားပြီးလျှင် လေ့သူကြီးမယား၏ မှူးအကုသိုလ်ကို မေးလျှောက်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ ထိုလေ့သူကြီးမယားသည် မျှော်လင့်လေပြီ သောအခါ ဗုဒ္ဓရာဇာပြည်၌ သူကြွယ်ဝသောမယား၏ မယားဖြစ်ခဲ့၏။ သူ၏လင်ယောက်ျား ဖြစ်သော သူကြွယ်သည် မယားကို အလွန်တရာ ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် ခောပြီးလျှင် ထိုအိမ်၌ပင် ခွေ ဖြစ်လေ၏။

ထိုခွေးသည် သူ၏ ဘဝဟောင်းက မယားဖြစ်ခဲ့သော ထိုမိန်းမကို ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့် ထို မိန်းမသွားလေရာရာ အရပ်တို့၌ မိန်းမနှင့် အတူတကွသာလျှင် လိုက် သွား လေ့ ရှိ ၏။ ထိုသို့

အ ဉာဏ်သွားသည်ကို မြင်သော သူငယ်တို့သည် 'အချင်းဘို့...
ခွေးမုဆိုးသည် ထွက်သွားလေပြီ။ ယနေ့ ငါတို့ သားဟင်းမျိုး
ကို စားရကုန်တော့အံ့' ဟု ပြက်ရယ်ပြုကြကုန်၏။

ထိုမိန်းမသည် ထိုသူငယ်တို့ နေ့စဉ် ပြက်ရယ်ပြုသောစားစား
ဖြင့် ရှက်နိုးလှသည်ဖြစ်၍ ခွေးကို တုတ်ခဲ စသည်ဖြင့် ပစ်
လှင့် ပုတ်ခတ်၍ ထွက်ပြေးစေ၏။ ခွေးသည် အနည်းငယ်
ထွက်ပြေးပြီး၍ တဖန် အစဉ်တစိုက် လိုက်ပြန်သည်သာလျှင်
တည်း။

ထိုမိန်းမသည် ခွေးအား အမျက်ထွက်၍ ခွေးကို ရေရှိရာ
အရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်ပြီးလျှင် ခွေး၏လည်၌ သဲဖြင့်ပြည့်သော
အိုးကို ကြိုးဖြင့်ချည်၍ သဲအိုးကို ရေထဲသို့ပစ်ချလိုက်၏။ ခွေး
သည် ထိုအိုးနောက်သို့ အစဉ်တစိုက်လိုက်ပါ၍ ရေထဲသို့ကျ၍
သေလေ၏။

ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုမိန်းမသည် ဤသို့ပြုခဲ့ပြီးသော
မကောင်းမှုကံ၏ ကျိုးကြောင်း သဲဖြင့်ပြည့်သော အိုးကို
လည်၌ ဖွဲ့ချည်ပြီးသော် ရေ၌ပစ်ချခြင်းကို ခံရလေသည်-ဟု
မိန့်တော်မူ၏။

အာဂန္တု ရဟန်း ခုနစ်ပါးအကြောင်း

အခါတပါး၌ အလွန်ဝေးကွာသော တောရွာတို့၌ သီတင်း
သုံး နေထိုင်ကြကုန်သော ရဟန်းခုနစ်ပါးတို့သည် မြတ်စွာ
ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြော်ခြင်းအလို့ငှာ ခရီးစဉ်အတိုင်း လာကြ
ကုန်သည်ရှိသော် ညချမ်းသောအခါ ဘယ်ခုသောလိုက်၌ ဝင်

အိပ်ကြကုန်သည်ရှိသော် အိမ်အထွက်မျှလောက်ရှိသော ကျောက်
တုံးကြီးတစ်တုံးသည် လိမ့်ကျလာ၍ လိုက်ဂူအပေါက်ကို ပိတ်
ဆို့၍ နေလေ၏။

လိုက်ဂူ အတွင်း၌ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် လုံ့လပြုကြ
သော်လည်း ထိုကျောက်တုံးကြီးကို ရွှေ့လျား တုန်လှုပ်စေခြင်း
ငှာ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ ထိုအခါအန္တရာရဟန်းတို့သည် ခုနစ်ရက်တို့
ကာလပတ်လုံး ပြင်းစွာသော ဆာလောင်မှတ်သိပ်ခြင်းကြောင့်
ဆင်းရဲ-ဒုက္ခကို ခံစားရကုန်၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင်
မိုးသည်းထန်စွာရွာမှုကြောင့် ထိုကျောက်တုံးကြီးသည် အလိုလို
သာလျှင် လိမ့်၍ သွားလေ၏။

ထိုကျောက်တုံးကြီး လိမ့်သွား၍ လိုက်ဂူပေါက် ပွင့်သွား
သောအခါ ရဟန်းတို့သည် အလွန် အားနည်း သည် ဖြစ်၍
တဖြည်းဖြည်း လိုက်ဂူအပြင်သို့ ထွက်လာကြ၏။ အစာအာဟာရ
သုံးဆောင်၍ တဖြည်းဖြည်း အားပြည့်လာသောအခါ ငါတို့
သည် ဤကဲ့သို့ ယုတ်မာ-ညစ်ညမ်းသော အကျိုးဝိပါတ်ကို
အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ခံစားရသနည်းဟူသော မေးခွန်းကို
မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုထား၍ တစ်ပါး တစ်ယောက်သော
အဘယ်သူ သိနိုင်ပါလတ္တံ့နည်း။ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို မေး
လျှောက်ကုန်အံ့'ဟု ကြံ၍ သွားကြကုန်၏။

အာဂန္တုရဟန်း ခုနစ်ပါးတို့၏ ရှေးအကြောင်း

ထိုရဟန်း ခုနစ်ပါးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အထံ
တော်သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင်
လိုက်ဂူအတွင်း၌ အပိတ်ခံရခြင်းအကြောင်းကို လျှောက်ထား။

ကြပြီးနောက် သူတို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် လိုက်ရုံ အတုစား၍ အပိတ်ခံရပါသနည်း ဘုရား-ဟု မေးလျှောက်ကြ ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က 'ချစ်သား--ရဟန်းတို့- ၊ ရှေး လွန် လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေလေ့ ရှိကုန်သော သင် ချစ်သားတို့၏ အလောင်းများဖြစ်ကြသော ခုနစ်ယောက်သော နွားကျောင်းသားတို့သည် တစ်နေ့သ၌ နွားတို့ကို စိစစ်ရေတွက် ပြီးလျှင် မောင်းနှင်၍ သွားရာ တောအရပ်သို့ ရောက်သော အခါ ကြီးစွာသော ဖွတ်တစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်၍ ဖမ်းရန်အလို့ ငှာ-လိုက်ကြကုန်၏။ ဖွတ်သည် လျင်မြန်စွာပြေးသွားပြီးလျှင် တစ်ခုသော တောင်ပို့ ထဲသို့ ဝင်လေ၏။

ထိုတောင်ပို့ ၌ အပေါက်ခုနစ်ခုရှိ၏။ သူငယ်တို့သည် ငါ တို့သည် ယနေ့ ဖွတ်ကိုဖမ်းယူခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သေး။ နက်ဖြန် ခါ၌ လာ၍ ဖမ်းယူအံ့-ဟု ပြောဆို၍ ဖွတ် ကို အပြင် သို့ မထွက်နိုင်အောင် တစ်ယောက် တစ်ယောက်သော သူငယ်သည် တစ်ခု-တစ်ခုသော အပေါက်တို့ကို သစ်ရွက်တို့ဖြင့် ပိတ်ဆို့ ပြီး၍ သွားကြကုန်၏။

ထိုသူငယ်တို့သည် တစ်ဖန်မိုးသောက်ရောက်သောအခါ ထို ဖွတ်ရှိသော တောင်ပို့ သို့သွားရန် မေ့ လျော့ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ တခြားတစ်ပါးသော အရပ်တို့၌ နွားကို ထိန်းကျောင်းကုန်၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထိုနွားကျောင်းသားတို့သည် နွား တို့ကို မောင်းနှင်သည်ရှိသော် ထိုတောင်ပို့ ကိုမြင်၍ သတိရ သောကြောင့် မိမိတို့ ပိတ်ဆို့ ထားသော အပေါက်တို့ကို အသီးသီး ဖွင့်ကြကုန်၏။ ဖွတ်သည် အသက်ရှင်နေသေးစသော

လည်း အစားစားရသည်ဖြစ်၍ အရိုးအရေမျှသာ ကြွင်းကျန်
သဖြင့် တုန်လှုပ်လျက်ထွက်လာ၏။ သူငယ်တို့သည် ဖွတ်ကိုမြင်၍
သနားကြကုန်၏။ သူတို့သည် ဖွတ်ကိုမသတ်ဘဲ ဖွတ်၏ကျော
ကုန်းကို သုံးသပ်ဆုပ်နယ်ပြီးလျှင် လွတ်လိုက်ကြကုန်၏။

‘ချစ်သား-ရဟန်းတို့... ၊ ထိုအခါ၌ အသင်တို့သည် ခုနစ်
ယောက်သော နွားကျောင်းသားတို့ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသို့သော
မကောင်းမှုကို ပြုခဲ့ဖူးသောကြောင့် သင်တို့သည် ခုနစ်ရက်
တို့ ကာလပတ်လုံး လိုက်ဂူအတွင်း၌ အပိတ်ခံရလေ၏’ ဟု
ဟောတော်မူ၏။

မဟာကာလ ဥပသကာ၏ အကြောင်း

ကောင်းသော စကားကိုသာ ပြောဆိုတော်မူတတ်သော
မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကာလတ္တိပြည် ခေတဝန် ကျောင်း
တော်၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူသောအခါ ‘မဟာကာလ’
အမည်ရှိသော ဥပသကာ တစ်ယောက်သည် ကျောင်းတော်၌
တညဉ့်လုံး တရားဟောကိုနာကြား၍ နံနက်စောစောကပင်လျှင်
ရေကန်၏ ကမ်းနား၌ မျက်နှာကို ဆေးကြော သုတ်သင်နေ
လေ၏။

ထိုအခါ ခိုးသူတို့သည် အိမ်တစ်အိမ်ကို ဖောက်ဖျက်၍
ပစ္စည်း ဘဏ္ဍာ ဥစ္စာကို ယူသည်ရှိသော် ကြေးခွက်၏အသံဖြင့်
နိုးကြကုန်သော ပစ္စည်းရှင်တို့သည် လိုက်လာသောကြောင့်
ထိုခိုးသူတို့သည် မဟာကာလ ဥပသကာ၏အနီး၌ ဘဏ္ဍာထုပ်
ကို စွန့်ပစ်၍ ပြေးကြကုန်၏။

ခိုးသူတို့ကို အစဉ်လိုက်ကုန်သော သူတို့သည် ဘဏ္ဍာထုပ်ကို တွေ့မြင်၍ မဟာကာလဥပသကာကို 'အသင်သည် - ငါတို့၏ အိမ်ကို ဖောက်ဖျက်၍ ဝင်ကာ ဘဏ္ဍာထုပ်ကို ခိုးယူပြီး တရား တော်ကို နှော့တိသကဲ့သို့လှည့်လည်တိ၏' ဟုခြိမ်းခြောက်ပြောဆို၍ မဟာကာလဥပသကာကို ဖမ်းယူပုတ်ခတ် သတ်ဖြတ် ပြီးလျှင် စွန့်ပစ်၍ သွားကြကုန်၏။

ထိုအခါ နံနက် စောစောကပင်လျှင် သောက်ရေအိုးကို ယူဆောင်၍ ရေသယ်ကြကုန်သော သမဏေငယ်တို့သည် မဟာ ကာလဥပသကာ၏ ရုပ်အလောင်းကို တွေ့မြင်၍ ကျောင်းတော်၌ တရားတော်ကို နှော့ကြား၍ အိပ်နေလေ့ရှိသော ဥပသကာသည် မသင့်လျော် - မလျှောက်ပတ်သော သေခြင်းကို ရလေသည်ဟု ပြောဆိုပြီ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို လျှောက်ထားကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က 'ချစ်သား - ရဟန်းတို့...၊ ထို မဟာ ကာလဥပသကာသည် ရှေး၌ ပြုခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုနှင့် သင့် လျော် - လျှောက်ပတ်သော သေခြင်းကို ရလေသည်' ဟု မိန့် ဘော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို 'အရှင် ဘုရား...၊ ထို မဟာကာလဥပသကာသည် အဘယ် သို့သော မကောင်းမှုကို ပြုခဲ့ဖူးပါသနည်း' ဟု မေးလျှောက်ကြကုန်၏။

မဟာကာလဥပသကာ ၏ အတိတ်အကြောင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် 'ချစ်သား - ရဟန်းတို့...၊ ရှေး လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်အတွင်း၌ တောအုပ်နှင့် နီးကပ်လျက် ရွာတစ်ရွာရှိခဲ့၏။ ထိုရွာ၌ ခိုးသူတို့သည် လူတို့ကို

ပုတ်ခတ် - လုယက် ဖျက်ဆီးကြကုန်၏။ ဗာရာဏသီ မင်း ကြီးသည် ထိုတောအုပ်၌ မင်းချင်းတစ်ယောက် ထားလေ၏။ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားသည် အခက်ယူ၍ ခရီးသည်တို့ကို တော၏ ဤမှာဘက်မှ ထိုမှာဘက်သို့ ဆောင်၏။ ထိုမှာဘက်မှ-ဤမှာဘက်သို့ ဆောင်၏။

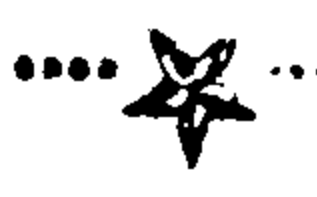
တစ်နေ့သ၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ရုပ်အဆင်းလွန်စွာ လှပတင့်တယ်သော မိမိ၏မယားကို လှည်းယာဉ်ငယ်ထက်၌ တင်၍ ထိုအရပ်သို့ ရောက်လာ၏။ မင်းချင်းယောက်ျားသည် ထိုမိန်းမကိုမြင်၍ ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်ကာ ထိုမိန်းမကိုမရ၊ ရအောင် ယူမည်ဟု ကြံသေ၏။

ခရီးသည်ယောက်ျားက မင်းချင်းယောက်ျားကို 'အရှင်အကျွန်ုပ်တို့ကို တောအုပ်၏ ထိုမှာဘက်သို့ပို့ ဆောင်လော့' ဟု ပြောဆိုသည်ရှိသော် မင်းချင်းယောက်ျားက 'ယခုအခါ၌ ခရီးသွားရန် မသင့်လျော်သောအချိန် ဖြစ်၏။ နံနက်စောစောကျမှ ပို့ဆောင်ပါမည်' ဟု မကောင်းကြံ၍ ပြော၏။ ခရီးသွားယောက်ျားသည် အလိုမရှိဘဲ မင်းချင်းယောက်ျား၏ အိမ်၌ အိပ်ရ၏။ ထိုည၌ မင်းချင်းယောက်ျားသည် သူ၏ ပတ္တမြား တစ်လုံးကို လှည်းယာဉ်တုပ်ကြား၌ ထည့် သွင်းထား စေပြီးလျှင် မိုးသောက်ယံ၌ ခိုးသူတို့ ဝင်ရောက်သော အသံကို ပြုစေ၏။ မင်းချင်းယောက်ျား၏အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကြသော ယောက်ျားတို့သည် မင်းချင်းယောက်ျားကို 'အရှင် - ပတ္တမြား ရတနာကို ခိုးသူတို့ ခိုးယူသွားကြပြီ' ဟု (စေခိုင်းသည့်အတိုင်း) တိုင်ကြကုန်၏။

မင်းချင်းယောက်ျားသည် ရွာတံခါးတို့၌ အစောင့်အရှောက် ကိုထား၍ ရွာတွင်းမှ ထွက်လာသော သူတို့ကို စုံစမ်းစိစစ် ရွာ ဖွဲ့ကြကုန်လော့-ဟု ပြော၏။ ခရီးသည် ယောက်ျားသည် နံနက်စောစောကပင်လျှင် လှည်းယာဉ်ကို မောင်းနှင်၍ ထွက် လာ၏။ ထိုအခါ ခရီးသည်ယောက်ျား၏ လှည်းယာဉ်ကို ရွာ ဖွဲ့သည်ရှိသော် မိမိသည်ပင် ထားသော ပတ္တမြား ရတနာကို တွေ့မြင်၍ ခြိမ်းခြောက်ပြီးလျှင် ပတ္တမြားရတနာကို ခိုးယူ၍ ထွက်ပြေးလေဘိ၏-ဟု ပုတ်ခတ်ပြီးလျှင် ‘အရှင် - ဤခိုးသူ သည် အကျွန်ုပ်၏ ပတ္တမြားရတနာကို ခိုးယူလေသည်’ ဟု ပြော ဆို၍ ရွာစားအခး တိုင်ကြားကြကုန်၏။

ထိုရွာစားသည် မစုံစမ်း-ဖော်ဆေးဘဲ တစ်ဘက်ကောင်းကို ယုံ၍ ခရီးသည်ယောက်ျားကို ‘အသစ်သည် - မင်းချင်း ယောက်ျား၏ အိမ်၌ ထမင်းကိုလည်း စား၏။ အိပ်ရာနေရာကို လည်း ရ၏။ ထိုသို့ ကျေးဇူးရှိသော သူ၏ ပတ္တမြားရတနာကို ခိုးယူ၍ သွားလေဘိ၏။ အလွန်ယုတ်မာသောဤယောက်ျားကို ဖမ်းဆီးကြကုန်လော့’ ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် ရိုက် နှက် ပုတ်ခတ် သတ်ဖြတ်ပြီး စွန့်ပစ်စေ၏။

‘ချစ်သား-ရဟန်းတို့...။ ထိုအခါ မင်းချင်း ယောက်ျား သည် ယခုအခါ မဟာကောလဥပသကာဖြစ်လာ၏။ ထိုမဟာ ကောလဥပသကာ၏ ရှေး၌ ပြုခဲ့သောမကောင်းမှုသည် မကောင်း ကျိုး ပေးလေ၏’-ဟု ဟောတော်မူ၏။

စက္ခုပါလ မထေရ် အကြောင်း

သစ္စာလေးပါးတရားကို ဆရာမရှိဘဲ ကိုယ်တော်တိုင် သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မဟာပါလအမည်ရှိသော သူကြွယ်တစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မိမိပစ္စည်း ဥစ္စာတို့ကို စွန့်၍ ရဟန်းပြုသောအခါ စက္ခုပါလအမည်ကို ရှိလေ၏။

ထိုစက္ခုပါလ ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံမှ တရားကျင့်နည်းကို သင်ယူပြီးလျှင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သော အရပ်သို့ သွား၍ တရားအားထုတ်နေစဉ် မျက်စိနာ ရောဂါထ၍ မျက်စိနှစ်ဘက် ကွယ်လေ၏။ မျက်စိကန်းသွားသော်လည်း ကိုရဟန်းသည် ဝီရိယမလျော့ဘဲ ဆက်လက်၍ တရားအားထုတ်သဖြင့် များမကြာခင် အာသဝေါတရားလေးပါး ကုန်ခမ်း၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုမျက်စိကွယ်နေသောရဟန္တာသည် စကြုံသွားဘတ်သော အလေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့သ၌ မိုးရွာသစ်စဖြစ်သောကြောင့် ထိုမထေရ်၏ စကြုံသွားလမ်းပေါ်၌ များစွာသော ပိုးပရန်တို့သည် ထ၊ ကုန်၏။ ထိုပိုးပရန်တို့သည် စကြုံလျှောက်ရာ လမ်းပေါ်မှာ များသောအားဖြင့် သေလွန်ကုန်၏။

အခြားသော ရဟန်းတို့သည် ထိုပိုးပရန်တို့ကို မထေရ် နှင်းသတ်သည်—ဟု ထင်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်အားလျှောက်ထားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်က ထို မထေရ်သည် ကုန်ပြီးသော အာသဝေါတရားရှိသောရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ ထို့အပြင်

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်စိကွယ်နေသောကြောင့် ထိုပိုးပရန်တို့ကို မမြင်သဖြင့် ထိုသတ္တဝါတို့ကို သေစေလိုသော စေတနာမရှိဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့က 'ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား...။ ထိုစက္ခုပါလမထေရ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်၏အကြောင်းနှင့် ကောင်းစွာပြည့်စုံသော ကု သိုလ် ကံ ပါ ရမီ ရှိပါလျက် အဘယ်အတွက်ကြောင့် မျက်စိ ကွယ်ရပါသနည်းဘုရား' ဟု မေးလျှောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်က 'ချစ် သား ရဟန်းတို့...။ မိမိပြုခဲ့သော မကောင်းမှု ကံ၏ အစွမ်းကြောင့် မျက်စိ ကွယ်ပျက်ခြင်းဖြစ်လေ၏' ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ရဟန်းတို့က 'ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား...။ ထိုစက္ခုပါလမထေရ်ပြုခဲ့သော မကောင်းမှု ကံကား—အဘယ်ပါနည်း' ဟု မေးလျှောက်ကြကုန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်က အောက်ပါအတိုင်း အတိတ်ကိုဆောင်၍ ဟောတော်မူ၏။

စက္ခုပါလမထေရ်၏ ရှေးအကြောင်း

'ချစ်သား—ရဟန်းတို့...။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါ စက္ခုပါလမထေရ်၏ အလောင်းဖြစ်သော တစ်ဦးသော ဆေးသမားသည် ရွာတို့ကို လှည့်လည်လျက် ဆေးကုခြင်းအမှုကိုပြု၏။ ထိုဆေးသမားတော်သည် ပြင်းစွာငိုကြွေးနေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်၍ 'နမ...။ အသင့်အား အဘယ်သို့သော ဒုက္ခစေဒနာ ဖြစ်နေသနည်း' ဟု မေး၏။ ထိုမိန်းမက 'အရှင်...'

ကျွန်တော်မသည် မျက်စိနာ နုက္ခဝေဒနာဖြစ်၍ ငိုကြွေးနေရ
မပါသည်'ဟု ပြောလျှင် ဆေးဆရာက 'နုမ... အသင့်အား
ငါသည် ဆေးကုသခြင်းအမှုကို ပြုအံ့'ဟု ဆို၏။ 'အရှင်...
ဆေးကုသခြင်းငှာ-စွမ်းနိုင်လျှင် ကုသပါ'ဟု တောင်းပန်၏။

ဆေးဆရာက 'အသင့်ကို ဆေးကုသသည့်ရှိသော် ငါ့အား
ဆေးခကို မည်မျှပေးလတ္တံ့နည်း'ဟု မေးလျှင် 'အရှင်-အကယ်
၍ ကျွန်မ၏မျက်စိကို ပကတိအတိုင်း ထင်မြင်အောင် ကုစား
ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါအံ့။ ကျွန်တော်မသည် သားသမီးနှင့်တကွ
အသင်၏ 'ကျွန်' အဖြစ် ဝန်ခံပါ၏။

ဆေးဆရာသည်လည်း 'ကောင်းလှပါပြီ'ဟု နှစ်သက်၍
ထက်မြက်သောဆေးကို ခတ်ပေးလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် တစ်
ကြိမ်သာ ခတ်ကာမျှဖြင့် ပကတိသော မျက်စိတို့သည် ဖြစ်
လေ ကုန်၏။ ထိုမိန်းမသည် သားသမီးတို့နှင့်တကွ ဆေးဆရာ
ထံ၌ ကျွန်မခံလို၍ ဆေးဆရာအား လှည့်ပတ်တော့အံ့' ဟု
ကြံလေ၏။

ဆေးဆရာသည် လာ၍ 'နုမ - သင်၏မျက်စိရောဂါဝေဒနာ
သည် အဘယ်သို့ရှိလေသနည်း'ဟု မေးလေ၏။ 'အရှင်... ရှေး
အခါ၌ မျက်စိရောဂါသည် အနည်းငယ်သာ တိုးကျင့်နှိပ်စက်
ပါသည်။ ယခုမှာ မူကား-ရှေးကထက် တိုး၍တိုးကျင့် ကိုက်ခဲ
ပါသည်'ဟု ပြောလျှင် ဆေးဆရာသည် ဤမိန်းမသည် ငါ့ကို
တစ်စုံတစ်ခုသောဆေးခကို မပေးလိုသောကြောင့် လှည့်ပတ်
ပြောဆိုလေသည် - ဟု သိ၍ စိတ်ဆိုးသောကြောင့် ထိုသူ
မပေးသော ဆေးခဖြင့် ငါ့အား အဘယ်မူအံ့နည်း။ ယခုအခါ
ပင် ထိုသူမကို မျက်စိကန်းအောင် ပြုတော့အံ့'ဟု ကြံပြီးလျှင်

မျက်စိကန်းစေတတ်သော ဆေးကိုခတ်ပေးလေ၏။ ဆိုဆေးကို ခတ်ကာမျှဖြင့် ထိုမိန်းမ နှစ်ဘက်သော မျက်စိတို့သည် ကန်းလေ၏။

ထိုဆေးဆရာသည် ယခုအခါ စက္ခုပါလမထေရ်ဖြစ်လာ၏။ 'ချစ်သား- ရဟန်းတို့...၊ မိမိပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံသည် မိမိနောက်သို့ အစဉ်တစိုက်လိုက်သည်ဖြစ်၍ ယခုဘဝ၌ ကျွဲပါလမထေရ်သည် မျက်စိကန်းခြင်းဖြစ်ရလေသည်-ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဇမ္ဗူက သုတ္တန် တရားတော်

ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးသခင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဇမ္ဗူကသုတ္တန်တရားတော်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသတည်း။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ 'ကဿပ' မြတ် စွာ ဘုရား ၏ သာသနာတော်အတွင်း၌ မျှတတစ်ရွာတွင် နေလေ့ရှိသော သူကြွယ်ဘစ်ဦးသည် တစ်ပါးသောရဟန်းအား ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်း၏။ ထိုသူကြွယ်သည် ထိုရဟန်းအား လေးပါးသော ဗစ္စည်းတို့ဖြင့် ချီးမြှင့်လှုပ်ကျွေး၏။ ထိုကျောင်းနေရဟန်းသည် ကျောင်းတကာ သူကြွယ်၏အိမ်၌ နေ့စဉ် ဆွမ်းဘုန်းပေး၏။

တနေ့သ၌ ရဟန္တာတစ်ပါးသည် နံနက်အခါ ဆွမ်းဆလို့ ငှာရွာတွင် လှည့်လည်နေစဉ် ထို သူကြွယ် ၏ အိမ် တံခါး သို့ ရောက်လာ၏။ သူကြွယ်သည် ထိုရဟန်း၏ အမှုအယာကိုမြင်၍

ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြန်သဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ပင်၍ ကျောင်းထိုင် ရဟန်းနှင့်အတူ ရှိသေစွာ မှန်မြတ်သော ခဲဘယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ပြုစုလုပ်ကျွေးပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားလေ၏။

‘အရှင်ဘုရား...၊ အရှင်ဘုရား၏ သင်္ကန်းအတွက် အဝတ် ကိုလည်းကောင်း၊ အရှင်ဘုရားအတွက် ဆံပင်ရိတ်ရန် ဆတ္တာ သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အရှင်ဘုရားအတွက် ညောင်စောင်းကို လည်းကောင်း တပည့်တော်သည် ယူဆောင်၍ ကျေခင်းသို့ လာခဲ့ပါမည်။ အရှင်ဘုရားသည် တပည့်တော်၏ကျောင်းသို့ ဤရဟန်းနှင့်အတူ ကြွသွား၍ သီတင်းသုံးတော်မူပါဘုရား’

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ထိုအာဂန္တုရဟန်းသည် ကျောင်း ထိုင်ရဟန်းနှင့်အတူ ကျောင်းသို့သွား၍ သီတင်းသုံးလေ၏။

များမကြာခင် သူကြွယ်သည် ကျောင်းသို့သွား၍ ဆတ္တာ သည်ကို အာဂန္တုက ရဟန်း၏ဆံပင်ကိုရိတ်ခိုင်းပြီးလျှင် သင်္ကန်း အသစ်ကို ဝတ်စေပြီး၍ သူကိုယ်တိုင် ယူဆောင်လာသော ညောင်စောင်းပေါ်မှာ သီတင်း သုံးတော်မူပါ ဘုရား’ ဟု လျှောက်၏။ သူကြွယ်သည် နှစ်ဦးကုန်သော ရဟန်း ကိုကို နက်ဖြန် ဆွမ်းစားပင်ပြီးလျှင် ပြန်ခဲ့လေ၏။

ထိုကျောင်း၌ အမြဲနေသောရဟန်းသည် ဧည့်သည်ရဟန်း အား ပူဇော်သက္ကာရကို မြင်၍ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်လေ၏။ ဤကျောင်းတကာသည် တဏှာမျှမြင်ရသော ဧည့်သည်ရဟန်း အား ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၏။ အိမ်၌ အမြဲ မပြတ် ဆွမ်းစား၍နေသော ငါ့အားမူကား၊ တစ်စုံတစ်ရာ ပူဇော်သက္ကာရမပြုဘဲနေ၏-ဟု ပြင်းစွာသော မနာလိုစိတ်ဖြစ် လေ၏။

ထိုနေ့ ညချမ်းသောအခါ ကျောင်းထိုင် ရဟန်းသည် ညွှန်သည်ရဟန်း၏ အိပ်ယာသို့သွား၍ ‘ငါ့ရှင် ညွှန်သည်ရဟန်း ဤသူကြွယ်သည် သူယုတ်မာပေတည်း။ ထိုသူကြွယ်၏ အိမ်၌ ဆွမ်းကိုစားရသည်ထက် အသင့်အား မစင်စားသုံးရခြင်းသည် မြတ်သေး၏။ သူကြွယ်ခေါ်ဆောင်လာသော ဆတ္တာသည်ဖြင့် ဆံကိုရိတ်ရသည်ထက် ထန်းစိညှပ်ဖြင့် ဆံပင်ကို နှုတ်ပစ်ခြင်း သည်ကား မြတ်သေး၏။ သူကြွယ်ပေးလှူသော သင်္ကန်းတို့ ဝတ်ရုံရသည်ထက် အသင့်အား အဝတ်မဝတ်ဘဲ ကိုယ်တုံးလုံး နေရခြင်းသည်ကား မြတ်သေး၏’ ဟု လေးပါး ကုန်သော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ပြင်းစွာ ဆဲရေးလေ၏။

ညွှန်သည် ရဟန္တာ အရှင်မြတ်က ဤသူမိုက်သည် ဝါကို အမှီပြု၍ အကြီးအကျယ် ကြောက်မက်ဖွယ်သော အကုသိုလ် ဖြစ်၍ မပျက်စီးပါစေလင့်-ဟု ကြံဆ - ဆင်ခြင်တော်မူ၍ နံနက်စောစောကပင် ထ၍ တခြားအရပ်သို့ ကြွသွားလေ၏။

ကျောင်းထိုင် ရဟန်းသည် နံနက် စောစောကပင် လျှင် ကျောင်း၌ပြုဖွယ်ကိစ္စတို့ကို ပြုပြီးလျှင် ညွှန်သည်ရဟန်း အိပ် နေသည် ဘုထင်မှတ်၍ တစ်ပါးတည်း ဆွမ်းစားကြသွားလေ၏။ သူကြွယ်အိမ်သို့ရောက်လျှင် သူကြွယ်က ညွှန်သည်ရဟန်းမပါ လာကြောင်းကို မေးလျှင် အိပ်ယာမှ မနိုးသေးကြောင်း ပြန် ပြော၏။ သူကြွယ်သည် ကျောင်းနေရဟန်းကို ဆွမ်းကျွေးပြီး လျှင် ညွှန်သည်ရဟန်းအတွက် ဆွမ်းသပိတ်အပြည့် လှူလိုက် လေ၏။ ကျောင်းထိုင်ရဟန်းသည် ထိုဆွမ်းကို အပြန်လမ်းတွင် သွန်သင်ခဲ့လေ၏။

ကျောင်းထိုင်ရဟန်းသည် ဤမျှလောက် အတိုင်းအရှည်ရှိ
 သော အမှုတို့ဖြင့် ရဟန္တာအား ပြစ်မှားခြင်းဟူသော အကုသိုလ်
 မကောင်းမှုကံကြောင့် သေပြီးနောက်ကာလ၌ အဝိစိင်ရဲကြီး၌
 ဖြစ်၍ နှစ် ကုဋေပေါင်းများစွာ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲ-ဒုက္ခကို
 ခံစားပြီးနောက် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ
 ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဥစ္စာကြွယ်ဝသော အမျိုးအိမ်၌ဖြစ်လေ၏။

ထိုသူငယ်ကို ဇမ္ဗူကဟု အမည်ပေးကြ၏။ ထိုသူငယ်သည်
 ခြေဖြင့်သွားလာနိုင်သော အရွယ်မှစ၍ အိပ်ရာ၌မအိပ်ဘဲ မြေ၌
 သာ အိပ်၏။ ထမင်းဟင်းတို့ကို မစားဘဲ မစင်ကိုသာစား၏။
 အဝတ်မဝတ်ဘဲ ကိုယ် တုံး လုံး သာ လျှင် နေ ၏။ ထိုအခါ
 ထိုသူငယ်၏ မိဘတို့သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ကြ၏။

ဤသူငယ်သည် ငါ တို့ အမျိုး အနွယ်အား မ သင့် တင့်
 မလျောက်ပတ်သော အမှုတို့ပြုနေ၍ ရှက်ကြ၏။ သူတို့သည်
 ထိုသူငယ်ကို အိမ်မှာ မထားလိုသောကြောင့် အာဇီဝကတို့၏
 ကျောင်း၌ ရဟန်းပြုစေ၏။ ဇမ္ဗူကသည် ရဟန်း အဖြစ်နှင့်
 နေစဉ် ထမင်းဟင်းတို့ကို မစားဘဲ မစင်ကိုသာစား၏။ အဝတ်
 မဝတ်ဘဲကိုယ်တုံးလုံးသာနေ၏။ ညောင်စောင်းပေါ်မှာမအိပ်ဘဲ
 မြေပေါ်၌သာအိပ်၏။ ဆံပင်တို့ကို ခေးဖြင့်မရိတ်ဘဲ ထန်းစိ
 ညှပ်ဖြုတ်သန့်၏။ ထိုအကြောင်းကို အာဇီဝကတို့ သိသော
 အခါ ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ကုန်၏။

ဇမ္ဗူကကို အာဇီဝကတို့ နှင်ထုတ်သဖြင့် သူသည် နေ့စရာ
 မရှိသောကြောင့် လူအပေါင်းတို့၏ ကျင်ကြီးစွန့်ရာအရပ်ဝယ်
 တစ်ခုသော ကျောက်ဖျာကိုမိ၍ နေထိုင်ခြင်းကိုပြု၏။ သူသည်

လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ကျောက်ဖျာအစွန်းကို ကိုင်ပြီး လျှင်တစ်ဘက်သော ခြေကို ပင့်မြှောက်၍ ဒူးဖြင့် ထောက်ပြီး ခံတွင်းကို ဖွင့်၍ နေ၏။ လူတို့သည် ထိုသို့သော အခြင်းအရာကို မြင်သောအခါ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရား...၊ အရှင်မြတ်သည် အဘယ်ကြောင့် ခံတွင်းကို ဖွင့်၍ နေဘိသနည်း' ဟု မေးလျှောက်ကုန်၏။

'ဒါယကံတို့...၊ ကျွန်ုပ်သည် လေကိုသာ စားသုံး၏။ ငါ့အား လေမှ တပါးသော အစာဟာ ရမရှိ' ဟု ဆို၏။ ထို့နောက် တဖန် 'ခြေတစ်ဘက်ကို ထောက်ပြီး ဒူးထောက်၍ အဘယ်ကြောင့် နေပါသနည်း' ဟု မေးမြန်းလျှင် ငါသည် မြတ်သော ကျင့်ခြင်းရှိ၏။ ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိ၏။ ငါသည် ခြေနှစ်ဘက်တို့ဖြင့် နင်းထောက်သည်ရှိသော် မြေကြီးတုန်လှုပ်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် တစ်ဘက်သော ခြေကို မြှောက်ပြီး ဒူးဖြင့် ထောက်၍ နေ၏။ ငါသည် နေ့ - ညပတ်လုံး ဤကဲ့သို့ အခြင်းအရာဖြင့်ပင် ကာလကို လွန်စေ၏ ထိုင်နေခြင်းမရှိ။ အိပ်နေခြင်းမရှိ-ဟု ပြော၏။

လူတို့သည် များသောအားဖြင့် စကားမျှကိုပင် သော်လည်း ယုံကြည်ကြကုန်၏။ လူတို့သည် အံ့ဩဖွယ်သော စကားကို ကြား၍ ချီးမွမ်းကုန်၏။ လတိုင်း - လတိုင်းကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကြကုန်၏။ လူတို့ ယူဆောင်လာသော ထောပတ်-တင်လဲစသည်တို့ကို မြက်ဖျားဖြင့် ယူ၍ လျှာပေါ်တင်ထားပြီးလျှင် သွားကြကုန်လော့။ ဤမျှလောက်ဖြင့် အသင်တို့အား အကျိုးစီးပွား များလောက်ပေပြီ-ဟု လွတ်လိုက်၏။ ဤသို့

နည်းဖြင့် ဇမ္ဗူကသည် ငါးဆယ် ငါးနှစ်တို့ ကာလပတ်လုံး အဝတ်မဝတ်ဘဲ မစင်စား၍ ဆံပင်တို့ကို ထန်းစိညှပ်ဖြင့် နုတ်လျက် မြေ၌သာ အိပ်ပြီးလျှင် ကာလကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နံနက်စောစောကပင်လျှင် လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူသောအခါ ဤဇမ္ဗူကကိုညှက်တော်တည်းဟူသော ကုန်ဂုဏ်အတွင်း၌ ထင်လာ၏။ ထိုဇမ္ဗူကသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်အံ့သော ဥပုသ်ယယ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ညချမ်းခါဝယ် ဇမ္ဗူက၏ထံသို့ ကြွသွားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ဇမ္ဗူကထံသို့ မရောက်ခင် နတ်တို့သည် မိုးရွာခြင်းဖြင့် ကျောက်ဖျာကို အညစ်အကြေးကင်းစင်စေ၍ ငါးပါးသော အဆင်းရှိသော ပန်းမိုးကို ရွာစေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇမ္ဗူကထံသို့ ရောက်၍ တစ်ညတည်းခိုရန် နေရာကို တောင်းတော်မူ၏။ ဇမ္ဗူက ခုတ်ပေး၍ နေရာရလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဇမ္ဗူက နှင့် မနီးမဝေး သော နေရာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

ည၏ ပထမယံ၌ လောကပါလ နတ်မင်းကြီး လေးပါးတို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို အစုစုပြုလျက် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို စေားခြင်းငှာ လာရောက်ကြကုန်၏။ ဇမ္ဗူကသည် ထိုအလင်းရောင်တို့ကို မြင်၍ အံ့ဩ၏။ ည၏ဒုတိယံ၌ သိကြားမင်းသည် ကြီးစွာသော ကိုယ်အလင်းရောင်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်ထံလာ၍ စေား၏။ ဇမ္ဗူကသည် ထိုအလင်းရောင်တို့ကို

မြင်၍ အံ့ဩပြန်၏။ ည၏ တတိယယံ၌ မဟာ ဗြဟ္မာမင်းကြီးသည် အလွန်ထွန်းလင်းတောက်ပသော ကိုယ်အရောင်အလင်းတို့ဖြင့် လာ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ဆည်းကပ်လာ၏။ ဇမ္ဗူကသည် ထိုအလင်းရောင်တို့ကို မြင်၍အံ့ဩ၍မဆုံး ဖြစ်လေ၏။

မိုးလင်းသောအခါ ဇမ္ဗူကသည် ထိုအရောင်အလင်းတို့ကို စုံစမ်းလို၍ 'မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ လာ၍မေး၏။ ရဟန်းကြီး...။ ညက ပထမယံ၌ ဇလးပါးကုန်သော အရပ်တို့ကို ထွန်းလင်းစေလျက် အသင်၏ ထံမှောက်သို့ အဘယ်သူတို့ လာရောက်ကြသနည်း' ဟု မေး၏။ မြတ်စွာဘုရားက 'စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးဇလးပါးတို့သည် ငါ့အား အစားမဲ့ဝဲဆည်းကပ်ခြင်းငှာ လာကုန်၏ ဟု မိန့်တော်မူလျှင် 'အသို့နည်း ရဟန်းကြီး...။ အသင်သည် ထိုနတ်မင်းကြီးထံထက်ပင် မြတ်သေးသလော' ဟု မေးမြန်း၏။

'ဪ-ဟုတ်ပေ၏ ဇမ္ဗူက၊ ငါသည် ထိုနတ်မင်းကြီးတို့ထက် လွန်ကဲထူးမြတ်ပေသည်' ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဇမ္ဗူကက တစ်ဖန် ည၏ ဒုတိယယံ၌ အဘယ်သူလာသနည်း' ဟု မေးပြန်၏။ 'ဇမ္ဗူက...။ နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ငါ့အား စားမဲ့ဝဲဆည်းကပ်ခြင်းငှာ လာသည်' ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ အသို့နည်း - ရဟန်းကြီး...။ အသင်သည် သိကြားမင်းထက်ပင် မြတ်သေးသလော' ဟု မေးမြန်း၏။ 'ဪ-ဟုတ်လှပေ၏' ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဇမ္ဗူကက 'ရဟန်း-မင်းကြီး...။ ထို့နောက် ည၏ တတိယယံ၌ အလုံးစုံသော တောအုပ် ကို

ကိုယ်ရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေလျက် အဘယ်သူ လာသနည်း' ဟု မေးမြန်း၏ မြတ်စွာဘုရားက 'ဇမ္ဗူက...၊ ပုဏ္ဏား လူမျိုးတို့၏ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာဖြစ်သော မဟာဗြဟ္မာသည် ငါ့အား မှီဝဲ ဆည်းကပ်ရန် လာသည်' ဟု မိန့်တော်မူ၏။ 'အသိနည်း-ရဟန်းကြီး...၊ အသင်သည် မဟာဗြဟ္မာမင်းကြီးထက်ပင် မြတ်သေးသလော' ဟု မေးမြန်းသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက 'ဇမ္ဗူက၊ သြော်-ဟုတ်ပေ၏။ ငါသည် ဗြဟ္မာတကာတို့ထက် လွန်ကဲစွာမြတ်သော ဗြဟ္မာပေတည်း' ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဇမ္ဗူကက 'ရဟန်းကြီး...၊ အသင်သည် အလွန်အကြူး တရားသဖြင့် ချီးမွမ်းထိုက်၍ အံ့ဩဖွယ်ရှိလေစွ-တကား။

ငါသည် ငါးဆယ် ငါးနှစ်တို့ ကာလပတ်လုံး ဤအရပ်၌ နေသော ငါ့အား စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်း၊ သိကြားမင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှပင် ခစားဆည်းကပ်ခြင်းငှာ လာဖူးသည် မရှိပါ။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်က 'ဇမ္ဗူက...၊ သင်သည် ရှေးဘဝက ပြုခဲ့သော မကောင်းမှု၏ အပြစ်ဒဏ်ကိုခံစားလျက် ဤမျှလောက်ရှည်သောကာလကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပြီး အမှန်ဖြစ်၏။ ဇမ္ဗူကက 'ရဟန်းကြီး...၊ ငါသည် အဘယ်သို့ သောမကောင်းမှုကို ပြုခဲ့ဖူးသနည်း' ဟု မေးသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်က 'ဇမ္ဗူက...၊ သင်သည် ကဿပဘုရား သာသနာတော်အတွင်းက ရဟန်းတစ်ပါးကို ပြစ်မှားခဲ့သော အကြောင်းကို ပြောကြားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူစဉ်ပင် ဇမ္ဗူကအား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်၍ ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်

ခြင်းဖြစ်ပေ။ လာပြီးဆောင့်ကြောင့်ခိုင်လောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်က 'ရေသန့်ပုံ' ကိုပစ်၍ ပေးသနားတော်မူ၏။ ဇမ္ဗူက က ရေသန့်ပုံကိုပစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဇမ္ဗူကအား အစဉ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော် မူသည်ရှိသော် ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ဇမ္ဗူကသည် အယုဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

မဟာဒုဂ်အကြောင်း

ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးသခင် ဖြစ်တော်မူသော 'ကသိပ်' မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော အခါ ထိုမြို့၌ မဟာဒုဂ် အမည်ရှိသော အလွန် ဆင်းရဲသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သူ၏ဇနီးနှင့်အတူ နေထိုင်လျက် ရှိ၏။ သူသည် အခစားအလုပ်ဖြင့် စားသောက်နေထိုင်၏။ အလုပ်မရသောနေ့များတွင် သူသည် ဘုရားသခင်၏ ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ စားကြွင်းစားကျန်စား၏။

တစ်နေ့သ၌ သူ့ကြွယ်တစ်ယောက်သည် သံဃာဆွမ်းကျွေး လိုသူများ စာရင်းကောက်လျက်လာ၍ မဟာဒုဂ်ကို သံဃာဆွမ်းကျွေးလိုသလော—ဟု မေး၏။ မဟာဒုဂ်က 'ငါသည် သူများကဲ့သို့ လုံလောက်အောင် ထမင်းကိုပင် မစားရဘဲ၊ ယာဂုမျှကို သုံးဆောင်ရသဖြင့် ယာဂုကျိုချက်ရန် အလို့ငှာဖြစ် သော ဆန်မျှမရှိသေးပါ။ သူတစ်ပါးတို့၏ ထံမှောက်၌ အခစား

အဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းစာရွာကျေး-အသက်မွေးရသော အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်း-သံဃာကို အဘယ်မှာ ကျေးမွေးနိုင်ပါအံ့နည်း' ဟု ပြော၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် သံဃာစာရင်းကို ယောကျ်ားက 'အချင်း-မဟာဒုဂ်...၊ အသင်သည် တစ်နေ့ပတ်လုံး အခစား အမှုကို ပြုလုပ်သော်လည်း ဝမ်းပြည့်ရုံမျှကိုပင် မရချေ။ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အသင်သည် ရှေးရှေးသော ဘဝတို့၌ ဒါနစသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကို မပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ခု မျှကို မရ။ ဝမ်းဝအောင်ပင် မစားရ-ဟု အသင် အောက်မေ့ ဆင်ခြင်၍ သိပါ၏လော့' ဟု မေးလျှင် အရှင်သိပါ၏။ ထိုသို့ သိပါလျက် ယခုအခါ အဘယ်ကြောင့် အသင်သည် ကောင်းမှု ကို မပြုလုပ်ပါသနည်းအရှင်၊ သင်ပြောသည့်အတိုင်း မှန်၏။ အရှင်ပေးသော အကြံကို ကျွန်ုပ်လိုက်နာပါမည်။ အကျွန်ုပ် အတွက် တစ်ပါးသော ရဟန်းကို သံဃာစာရင်းတွင် မှတ်ပါ တော့။ အကျွန်ုပ်သည် အခစားအမှုကိုလုပ်ပြီး နက်ဖြန်နံနက် ရဟန်းတစ်ပါးအား ဆွမ်းလှူဒါန်းပါအံ့-ဟု ဝန်ခံ၏။

သံဃာစာရင်းကို ယောကျ်ားသည် တံမြားသောသူတို့နှင့် မေးသည်ကို ဖြေနေရ၍ မဟာဒုဂ်အတွက် ရဟန်းတစ်ပါးစာရင်း တွင် မှတ်ရန် မေ့လျော့လေ၏။

မဟာဒုဂ်သည် နောက်ခန့် ဆွမ်းကျွေးရန် ရဟန်းတစ်ပါး ရလိမ့်မည်-ဟု မှတ်၍ ဝမ်းသာအားရဖြစ်၍ အိမ်သို့ပြန်သွား ၍ ဆွမ်းကျွေးရန် ရဟန်းတစ်ပါး ရခဲ့ကြောင်းကို သူ့ဇနီး အား ပြောလေ၏။ မဟာဒုဂ်၏ ဇနီး မယားသည်လည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လေ၏။

‘ငါတို့သည် ရှေးရှေးသောဘဝတို့၌ တစ်စုံတစ်ခုသောဒါန
 ဝတ္ထုကို လှူဒါန်းခြင်းမရှိသောကြောင့် ယခုဘဝ၌ ဆင်းရဲ
 ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ရ၏။ နှစ်ဦးကုန်သော ငါတို့သည် အစား
 အမှုကို ပြုလုပ်ပြီး တစ်ပါးသောသံသာတော် အရှင်မြတ်အား
 ဆွမ်းကိုပေးလှူကုန်အံ့’ဟု ပြောဆိုပြီး နှစ်ဦးကုန်သော လင်-
 မယားတို့သည် အိမ်မှထွက်၍ အစားအမှု လုပ်ရာအရပ်သို့
 သွားကြကုန်၏။

သူဌေးကြီးကပ်ယောက်သည် မဟာဒုဂ်ကိုမြင်၍ ထင်း-သစ်
 တို့ကို ခဲစိတ်ခိုင်းလေ၏။ မဟာဒုဂ်သည် ပုဆိုးကို မြဲမြံစွာ
 အောက်ပိုးကြိုက်၍ ကြီးစွာသောအားထုတ်ခြင်းဖြင့် ထင်းတို့
 ကို ပေါက်ခဲလေ၏။ သူဌေးကြီးသည် နှစ်သက်၍ များစွာ
 သော အခကို ပေးလေ၏။

သူဌေးကတော်သည်လည်း မဟာဒုဂ်၏ မယားကို မြင်၍
 ကောက်စပါးကို ထောင်းဖွပ်-ပြာလှိုင်ခိုင်းလေ၏။ မဟာဒုဂ်၏
 မယားသည်လည်း သီချင်းကိုရွတ်ဆို၍ ရှင်လန်း-ဝမ်းမြောက်
 သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကောက်စပါးကို ထောင်းဖွပ်-ပြာလှိုင်
 လေ၏။ သူဌေး ကတော်သည်လည်း နှစ်သက် သည် ဖြစ် ၍
 တစ်ခုသော သောပတ်အိုးငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ နို့ ဓမ်းအိုးကို
 လည်းကောင်း၊ ငရုတ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း စင်ကြယ်-သန့်ရှင်း
 သော ဆန်တစ်ကွမ်းစားကိုလည်းကောင်း ပေးလေ၏။

ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် နှစ်ဦးသော လင်မယားတို့
 ရသော ဆန်တို့သည်ကား ငါးကွမ်းစားမျှရှိကုန်၏။

နောက်နေ့ ထိုလင်မယားတို့သည် နံနက် စောစောကပင်
 အိပ်ရာမှထကြ၍ မယားသည် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရန် အိမ်

မှာပဲနေခဲ့၍ မဟာဒုဂ်သည် ဟင်းချက်ရန် အသားနှင့်ဟင်းရွက်
 ရှာ ထွက်လေ၏။ မြစ် ကမ်း သို့ ရောက် လျှင် တံငါသည်
 တစ်ယောက်သည် မဟာဒုဂ်ကိုမြင်လျှင် ငါးရွေးခိုင်းလေ၏။
 ငါးရွေးချယ်ခြင်းအလုပ်ပြီးလျှင် တံငါသည် သည် ငါးကြင်း
 လေးကောင်ကို အခအာဖြစ် ပေးလေ၏။ မဟာဒုဂ်သည် ငါး
 ကြင်းလေးကောင်နှင့် လမ်းမှန်းခွဲသော ဟင်းရွက်တို့ကို သူ၏
 ဇနီး-မယားအား ပေးလေ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းနေရာ ကျောက်ဖျာသည် တင်းမာ၍
 ပူလောင်သောအခြင်းအရာကို ပြလေ၏။ သိကြားမင်းသည်
 အကြောင်း အသိနည်းဟု ကြည့် ရှု - ဆင်ခြင်သည်ရှိသော်
 ဗာရာဏသီမြို့၌ မဟာဒုဂ်အမည်ရှိသော ဆင်းရဲ သား သည်
 'ကယပ' မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရန် ပြင်ဆင်နေ
 သည်ကို မြင်၍ ငါသွား၍ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးမှ သင့်တော်မည်
 ဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ကြံစည်ပြီးလျှင် သိကြားမင်းသည် မထင်ရှား
 သော လုလင်အသွင်ဖြင့် မဟာဒုဂ်၏အိမ်အနီးအပါးသို့ သွား
 ရောက်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုပွယ်အမှုသည် ရှိသလောဟု မေး၏။
 မဟာဒုဂ်သည် ထိုလုလင် မေးသံကိုကြား၍ 'ငါထို့မှာ ရဟန်း
 တစ်ပါးအတွက် ဆွမ်းချက်ရန်ကိစ္စရှိပါ၏။ သို့သော် ဆွမ်းချက်
 ခ ဝတ္ထု ပေးစရာမရှိ' ဟု ဆို၏။ 'ငါသည် သံဃာအတွက်
 ဆွမ်းချက်ခ ဝတ္ထုမလိုပါ။ ကု သိုလ် လို ပါ ၏' ဟု ဆိုလျှင်
 ဝင်ချက်ပါလောလောဟု မဟာဒုဂ်က အခွင့်ပေးလေ၏။

လုလင်အသွင် ဆောင်ထားသော သိကြားမင်းသည် မီးဖို
 ချောင်ထဲဝင်၍ ထမင်းဟင်းတို့ကို ချက် သည် အ ဖြစ် အိမ်

မခိုသည့်ကို ခိုင်အောင်၊ မြေမညီသည့်ကိုညီအောင်၊ အိမ်နိမ့်
သည့်ကို မြင့်အောင် မိမိတန်ခိုးဖြင့် ပြုလုပ်ပေးလေ၏။

သံဃာဆွမ်းကျွေးချိန် ရောက်သောအခါ မဟာဒုဂ်သည်
သွား၍ သံဃာစာရင်းကိုဝိယောကျ်ားထံမှ ရဟန်း တစ်ပါးကို
တောင်းလေ၏။ သံဃာစာရင်းကိုဝိယောကျ်ားသည် မဟာဒုဂ်
အတွက် ရဟန်းတစ်ပါး စာရင်းတွင်မထည့်မိ၍ မဟာဒုဂ်အတွက်
ရဟန်းတစ်ပါး မချန်ထားမိပါ။ တခြားသောလူတို့သည်စာရင်း
အတိုင်း ရဟန်းများကို ပင့်ဆောင်သွားကြကုန်၏။ မဟာဒုဂ်
အတွက် ရဟန်းမကျန်တော့ပါ။ သံဃာစာရင်းကိုဝိယောကျ်ား
သည် ရဟန်းတစ်ပါးမျှမရှိတော့ပါဟု ပြောလျှင် မဟာဒုဂ်၏
ရင်ပမ်းကို ထက်လှစွာသော လှံသွားဖြင့် ထိုးဆွတ်သကဲ့သို့
ဖြစ်သွား၍ သူသည် လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကိုအထက်သို့ မြှောက်
ချီပြီး သည်းတစ်စွာ ဖာန်အော်ငိုကြွေး၏။

မဟာဒုဂ်၏ ဖာန် အော်ငို ကြွေး သော အသံကိုကြား၍ လူ
အပေါင်းတို့သည် စုရုံး - စည်းဝေး လာကြကုန်၏။ ထိုလူတို့
သည် အကြောင်းကိုမေးလျှင် မဟာဒုဂ်သည် အကြောင်းကို
ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုလူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွား၍
သပိက်တော်ကို တောင်းလေ့လော့ဟု အကြံပေးကြ၏။ မဟာဒုဂ်
သည် အကြံရသည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွား၍ ငါးပါး
သော ဝေညီကို ထိခြင်းဖြင့် ရှိခိုးပြီးသော် အောက်ပါအတိုင်း
လျှောက်ထားလေ၏။

ဘုန်းတော် ကြီးတော် မူပေသော မြတ်စွာဘုရား...။ ဤ
ဗဟုဇာတိ မြို့တော်ကြီး၌ တပည့်တော်အောက် ယုတ်နိမ့်ပြီး
ဆင်းရဲ-ငြိုငြင်ပစ်ပန်းသော သတ္တဝါသည်ကပ်ကပ်ယောက်မျှ

မရှိပါ။ အရှင်ဘုရားသည် တပည့်တော်၏ ကိုးကွယ်ရာ - မှီခိုရာ ဖြစ်တော်မူပါလော့။ တပည့်တော်အား အစဉ်သနားတော်မူ ပါသဖြင့် သဂ္ဂိုဟ်-ချီးမြှင့်ခြင်းကို ပြုတော်မူပါလော့...’ ဟု လျှောက်ကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သပိတ်တော်ကို ထုတ်ယူတော် မူပြီးလျှင် မဟာဒုဂ်၏ လက်ပေါ်၌ တပ်ထားတော် မူလေ၏။ မဟာဒုဂ်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်တော်ကို ရလျှင် စကြာမင်း၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်လေ၏။

မဟာဒုဂ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်တော်ကို ရပြီဟု ကြားသိရသောအခါ မင်းကြီး၊ မင်းဘား၊ အမတ်၊ စစ်သူကြီး စသည်တို့သည် မဟာဒုဂ်ထံသို့ လာ၍ အချင်း - မဟာဒုဂ် ငါ တို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်တော်ကို ပေးပါလော့။ ငါ တို့သည် အသင့်အား ဤမျှလောက်ကုန်လော့ အပြော တို့ကို ပေးပါကုန်အံ့။ အသိသည် ဆင်းရဲ-ငြိုငြင် ပင်ပန်းလှသည် ဖြစ်သောကြောင့် ပစ္စည်း-ဥစ္စာ ကိုသာ ယူပါလော့။ ဘုရား သပိတ် တော် ဖြင့် အသင့်အား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း’ ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မဟာဒုဂ်သည်လည်း ‘ငါတို့-ဟစ်စုံတစ် ယောက်သောသူကိုမျှ သပိတ်တော်ကို မပေးလော့အံ့။ မြတ်စွာ ဘုရားသည်ကိုသာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးအံ့’ ဟု ပြော၏။

ထမင်းချက်သမားလူလင်အသွင်ဆောင်ထားသော သိကြား မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကြံမလဒခင် ယခုကတည်းပင်ပန်းသည် တို့ကို ပြည့်စုံစေပြီးလျှင် နိမ့်နေသောအိမ်ကို မြင့်အောင် ပြုလုပ် ပေး၏။ မခိုင်သောအိမ်ကို ခိုင်အောင်ပြုလုပ်ပေးလေ၏။

မဟာဒုဂ်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ပင်္စိဆောင် လာ၍ 'အရှင်ဘုရား...၊ တပည့်တော်၏ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ကြွတော်မူ ပါဘုရား' ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရား သည်လည်း မဟာ ဒုဂ်၏ အိမ်အတွင်းသို့ ကြွဝင်၍ သိကြားမင်း ခင်း ထား သော နေရာ၌ ထိုင်နေသီတင်းသုံးတော်မူလေ၏။

ထမင်းချက်သမားလုလင်အသွင်ဆောင်သော သိကြားမင်း လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ယခုကဲ့သို့ စသည်တို့ဖြင့် ရှိသော - ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကျွေး ပြုစုလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဆွမ်း ဘုဉ်း ပေးပြီး သည် အဆုံး၌ အနုမောဒနာတရား - ဟောကြားပြီးလျှင် နေရာမှ ထွက်တော် မူပြီး ဖယ်ကြွတော်မူလေ၏။ မဟာဒုဂ်သည် သပိတ်တော်ယူပြီး သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ နောက်တော် သို့ အစဉ်လိုက်၍ ပို့ လေ၏။

ထိုခဏ၌သာလျှင် ကောင်းကင်မှ ရတနာခုနစ်ပါး မိုးကြီး ရွာ၍ မဟာဒုဂ်၏ အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို ပြည့်လျှံစေ၏။ မဟာဒုဂ် သည် မြတ်စွာဘုရားကို အစဉ် ပို့ လိုက်ပြီး၍ ပြန်လာသောအခါ မိမိအိမ်တစ်အိမ်လုံး ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်ကိုမြင်၍ 'ဪ-အံ့ဖွယ်ရှိလေစွ။ ယခုချက်ချင်းပင်လျှင် ငါ လူဒါနိုး အပ်သော ဒါနသည် အကျိုး ပေး လေ ပြီ။ ဪ-အံ့ဖွယ် ရှိလေစွ'။

ထို့နောက် မဟာဒုဂ်သည် ပင်းကြီးထံမှောက်သို့သွားရောက် ရှိခိုးပြီး 'အရှင်-မင်းမြတ်...၊ အကျွန်ုပ်၏ အိမ်သည် ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြည့်နေပါ၏။ ထိုပစ္စည်း - ဥစ္စာတို့ကို သိမ်း ဆည်းတော်မူပါလော့' ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးက 'မဟာ

ဒုဂ်...။ ထိုပစ္စည်း-ဥစ္စာတို့သည် သင်၏ဘုန်းကံကြောင့် ရသည် ဖြစ်၍ -ဝံသာလျှင် ယူထိုက်၏။ ငါမသိမ်းဆည်းထိုက်' ဟု ဆို ၏။ ထို့နောက် မင်းကြီးသည် များစွာသော ပစ္စည်း- ဥစ္စာ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော မဟာဒုဂ်ကို ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၍ သူဌေးကြီးရာထူးကို ပေးသနားတော်မူလေ၏။

ထိုနောက် မင်းကြီးက မဟာဒုဂ် သူဌေးကြီးအား ရှေး အခါက သူဌေးတစ်ဦး နေခဲ့ဘူးသော အိမ်နေရာကို ညွှန်ပြ၍ 'သူဌေးကြီး...။ ဤနေရာ၌ အိမ်ကိုဆောက်လုပ်၍နေလော့' ဟု ဆို၏။ မဟာဒုဂ် သူဌေးကြီးသည် ထိုနေရာကို သက်သင် ရှင်း လင်း၍ ညီညွတ်အောင် ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ အိမ်ဆောက်ရန် မြေကို တူးဆွသည်ရှိသော် အချင်းချင်းထိလျက်ရှိသော ရွှေအိုး ကြီးတို့ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးအား လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် မင်းကြီးက 'သူဌေးကြီး...။ အသင် ၏ ကောင်းမှုဘုန်းကံကြောင့်ရသော ရွှေအိုးကြီးတို့ကို အသင် ဖင် သိမ်းဆည်း၍ ယူလေလော့' ဟု ပြော၏။

မဟာဒုဂ်သူဌေးကြီးသည် အိမ်ကို ဆောက် လုပ် ပြီးသော အခါ ဘုရားအမှုရှိသော ရဟန်း-သံဃာတော် အပေါင်းအား ပင့်ဖိတ်ပြီးလျှင် ဤစွာသော အလှူကြီးကို ခုနစ် ရက် ပတ်လုံး ပေးလှူလေ၏။ ထိုနောက်လည်း အသက်ရှည်စေမျှ ကာလပတ် လုံး တူညီသင်္ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် အသက်ကို အဆုံး၌ နတ်ပြု၍ ဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက် ဤ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော် အတွင်း၌ မဟာဒုဂ်သည် 'သုခသာမဏေ'၏အဖြစ်ဖြင့် ဆဋ္ဌာ တိည ရဟန္တာ ဖြစ်လေသတည်း။

ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ ကာကွယ်ရန် နည်းလမ်း

ပုထုဇဉ် လူသားတိုင်းသည် ကောင်းသောအစာကို စားလိုကြ၏။ ကောင်းသောအဝတ်တို့ကို ဝတ်ဆင်လိုကြ၏။ ကောင်းမွန်သောအိမ်တွင် နေလိုကြ၏။ ကောင်းသော ကျန်းမာရေးဖြင့် နေ့စဉ် သားမယားတို့နှင့် အတူတကွ ပျော်ပျော် - ပါးပါး နေထိုင်လိုကြကုန်၏။

မည်သူမျှ စားဝတ်နေရေးတို့အတွက် ဒုက္ခ မခံစားလိုပါ။ မည်သူမျှ ရောဂါမရလိုပါ။ မည်သူမျှ စိတ်ညစ်မခံလိုပါ။ သို့ရာတွင် ပုထုဇဉ်လူသားတိုင်း နေ့စဉ် စားဝတ်နေရေး ဒုက္ခ၊ လိုရာမရသော ဒုက္ခ၊ မလိုရာရသော ဒုက္ခ၊ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ခံစားကြရ၏။

လောက၌ များစွာသော ဆင်းရဲ - ဒုက္ခ ဟူသမျှတို့သည် အကုသိုလ်ကံဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ အမှန်တရားကိုမသိသော ပုထုဇဉ်တို့သည် အဖန်တလဲလဲ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားရကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲ၏ အကြောင်းကို ဆင်ခြင်လျက် အကုသိုလ်ကို မပြုလုပ်ရာ-ဟု မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟောတော်မူခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဒုက္ခမခံစားလိုလျှင် - (၁) မကောင်းသော အကြံကို မကြံစည်နှင့်။ (၂) မကောင်းသောစကားကို မပြောနှင့်။ (၃) မကောင်းသော အလုပ်ကို မလုပ်နှင့်။ ဤကဲ့သို့ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးတို့ကို စောင့်ရှောက်လျှင် အကုသိုလ်ကံမဝင်နိုင်ပါ။ အကုသိုလ်ကံ မဝင်လျှင် ဒုက္ခမခံစားရပါ။

အတိတ်ကပြုခဲ့သော အကုသိုလ် သာမညရိုလျှင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာနှင့် ပရိတ် ရွတ်ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ပပျောက်နိုင်၏။ မီးလောင်သောအခါ ရေများလျှင် ရေနိုင်၏။ မီးများလျှင် မီးနိုင်သကဲ့သို့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတို့ဖြင့် ကုသိုလ်များလာ သောအခါ သာမည အကုသိုလ် ပပျောက်နိုင်၏။

ကြီးလေးသော အကုသိုလ်ကံတို့သည် မပပျောက်နိုင်။ ဥပမာ- အမိ၊ အဘ၊ ရဟန္တာ သတ်သူ၊ သံဃာ သင်းခွဲသူ၊ ဘုရားရှင်အား သွေးစိမ်းတည့်အောင် ပြုလုပ်သူတို့၏ ကံကို ကြီးလေးသောကံ (ဂရုဏ ကံ) ဟု ခေါ်၏။ ထိုကြီးလေးသော ကံကို ပြုထားသောသူသည် သေလျှင် အခြား ကုသိုလ်ကံ တွေ မည်မျှပင် ပြုလုပ်ထားစေကာမူ မုချ ကေနိ အဝီစိငရဲ သို့ ကျရောက်မည်သာတည်း။

သတိသံဝေ ရစေဖို့

- (၁) ငါသည် ယခု မည်မျှပင် နှံ့ပျို၍ တင့်တယ်စေကာမူ နောက်ဆုံး မအိုချင်ဘဲ အိုရမ္မာပဲ။
- (၂) ငါသည် ယခု မည်မျှပင် ကျန်းမာစေကာမူ နောက်ဆုံး မနာချင်ဘဲ နာရမ္မာပဲ။
- (၃) ငါသည် ယခု အသက်ရှင်စဉ် မည်မျှပင် ပျော်ရွှင် မြူးတူးစေကာမူ နောက်ဆုံး မသေချင်ဘဲ သေရမ္မာပဲ။
- (၄) ငါမှာ ချစ်ကျမ်းဝင်သူ မည်မျှပင် ရှိစေကာမူ နောက်ဆုံး မခွဲချင်ဘဲ ခွဲရမ္မာပဲ။

ဥပမာ စကားပုံ

- (၁) ငါ့ကို ရန်သူ ဝိုင်းထားသောအခါ ရန်သူတို့ မသိသော ထွက်ခွာရန် ရှိပါလျက်နှင့် ထွက်မပြေးလျှင် ငါ့အပြစ်ပဲ။
- (၂) ငါ့ကိုယ်၌ မစင်လူးသောအခါ သန့်ရှင်းသောရေ ရှိပါလျက်နှင့် ငါ့မဆေးလျှင် ငါ့အပြစ်ပဲ။
- (၃) ငါ့ကိုယ်၌ သည်းထန်သောဆရာတို့ စွဲကပ်နေသော အခါ အတုမရှိသော သမားတော်ကြီးက ပေးထားသောဆေး ရှိပါလျက်နှင့် ငါ့ဆေးမစားလျှင် ငါ့အပြစ်ပဲ။

သတိသံခေတ် ရုစေဖို့

ဒါနပြုရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ သီလ ဆောက်တည်ရန်အတွက် ဖြစ်စေ၊ ဘာဝနာ ပွားများရန်အတွက်ဖြစ်စေ နှက်ဖြန်-သန်ဘက် ရက်မရွံ့ပါနှင့်။ ယနေ့ ယခုပင်လျှင်ပြုလုပ်ပါ။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ဆိုသော် ငယ်ရုစေဖို့အချိန်ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်။ နှက်ဖြန်-သန်ဘက် ရက်ရွံ့နေလျှင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ မလုပ်ခင် သေနိုင်၏။ တောခြင်းတရားသည် အလွန်လျှင်မြန်၏။ ကွေ့သေလက် မဆန့်ခင် သေနိုင်၏။ သေမင်းပေါ်သောအခါ ငါသည် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ အလုပ်ကို မလုပ်ရသေးဘူး။ ထိုအလုပ်တို့ကို လုပ်နိုင်ရန်အတွက် ခဏနေပါရစေအုံး - ဟု တောင်းပန်၍ ရမှားမဟုတ်ဘူး။

လူတို့သည် အများအားဖြင့် 'နာမ်' ကို မပြုပြင်ဘဲ 'ရုပ်' ကိုသာ ပြုပြင်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် နာမ်မလှ၍ ရုပ်မလှ ဖြစ်ကြ၏။ ရုပ်ကိုပြုပြင်သလို နာမ်ကိုလည်း ပြုပြင်လျှင် နာမ်နှင့် ရုပ် နှစ်ခုစလုံး လှမည်ဖြစ်ပါသည်။ နာမ်ကို ဘာဝနာ ပွားများခြင်းအားဖြင့် ပြုပြင်ရာ၏။

မိမိကိုယ်ကို သတိရပါ

ယခုပင်လျှင် မအိုခင်က ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပြုလုပ်ရန် နေ့-ည မခေမ့နှင့်။ ယခုပင်လျှင် နာမ်က ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပြုလုပ်ရန် နေ့-ညမခေမ့နှင့်။ ယခုပင်လျှင် မသေခင်က ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပြုလုပ်ရန် နေ့-ည မခေမ့နှင့်။ မြူးတူးပျော်ပါး တဟာ.ဟား လမ်းမှူးကြောင်းသတိထား။ နေ့ခင်းအခါ ပူပန်ခြင်းမရှိရန် တရားလမ်းကိုသာ လိုက်ပါ။ လူမှုကိစ္စမည်မျှပင် များစေကာမူ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပြုလုပ်ရန် နေ့-ညမခေမ့နှင့်။ အတယ်အကြောင်းကြောင့်ဆိုလျှင် ငါတို့တွင် သေဖို့အရေးသည် အကြီးဆုံးအရေးဖြစ်၏။ ထိုသေဖို့အရေးအတွက် ပြင်ဆင်ရန်လည်း အရေးကြီးဆုံးအလုပ်ဖြစ်၏။

ဤလောက၌ လိုချင်မှု (တဏှာ) အုပ်ချုပ်၏။ တဏှာက ခိုင်းသမျှ (ငြင်းပယ်၍မရဘဲ) ရှာဖွေ၍ပေးရ၏။ ရှာ၍ရသမျှ

ဥစ္စာ- ပစ္စည်းအားလုံးနှင့် ချစ်ခင်ရသောသူ အားလုံးကို ငါတို့နှစ်ဦး ဘေးဒဏ်ခေါ်ရာသို့ တစ်နေ့ လိုက်သွားရလိမ့်မည်။ ထို သေဖို့အရေးမှ ဘယ်သား၊ ဘယ်သမီးမျှ ငါ့ကိုမကယ်နိုင်ဘူး။ ငါ့ထက်ကြီးသူ၊ ငါ့ထက်ငယ်သူ၊ ငါနှင့်အသက်အရွယ် အားဖြင့် တူသူတို့ သေကြသည်မှာ များလှပြီ။ ငါလည်း သေဘက် နီးလာပြီ။ ငါမသေခင် ငါသွားရမည့်လမ်းကို ပြင်မူ သင်္ဃီတော်မည်။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတို့သည် ငါ့အတွက် သွားရန် လမ်းဖြစ်လိမ့်မည်။

ငယ်စဉ်ကပင်လျှင် ငါသည် မအိုချင်ဘဲ အိုရလိမ့်မည်။ မနာချင်ဘဲ နာရလိမ့်မည်။ မသေချင်ဘဲ သေရလိမ့်မည် - ဟု သိပါ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အရာဂါဖြင့် သေမည်-မည်သည့် နေရာ သေမည်။ မည်သည့်အချိန် သေမည်ကို မသိပါ။ ထို့ကြောင့် ငါသည် မသေခင် ခုဇုံသာတုန်းအချိန်မှာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာအလုပ်ကို လုပ်ခြင်းအားဖြင့် သေရန်အတွက် မိမိကိုယ်ကို ပြင်ဆင်ထားမှ သင့်တော်မည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ကြသော သူ့ ခုတင် ကောင်း တို့ သည် အများအားဖြင့် ဥပုသ်နေ့များ၌သာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စသော ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့ကို ပြုလုပ်ကြပါသည်။ ထိုသူတို့သည် ဥပုသ်နေ့မဟုတ်သော နေ့များ၌ ထိုဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စသော ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့ကို မလုပ်ကြပါ။ ဤကဲ့သို့ မဖြစ်သင့်ပါ။

နေ့စဉ် ဥပုသ်နေ့ပဲ-ဟု မှတ်၍ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စသော ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့ကို နေ့စဉ်မပြုတ် ပြုလုပ်သင့်ပါ သည်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ဆိုသော် တစ်ရက်လွန်သွား လျှင် တစ်ရက် အသက်ကြီးလာ၏။ တစ်ဖို့ရက်သည် တစ်ရက် နီးကပ်လာ၏။ တစ်နာရီလွန်သွားလျှင် တစ်ဖို့အချိန် တစ်နာရီ နီးကပ်လာ၏။

(၁) လူ့ဘဝ ရဖို့ ခဲယဉ်း၏။ (၂) လူ့ အသက်ရှင်ဖို့ ခဲယဉ်း၏။ (၃) တရားတော် နာရဖို့ ခဲယဉ်း၏။ (၄) ဘုရား သာသနာနှင့် တွေ့ကြုံရဖို့ ခဲယဉ်း၏။ ဟု မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟောတော်မူခဲ့၏။

ထိုရဖို့ခဲယဉ်းသော တရားလေးခုကို ငါတို့ ရှုထားပြီဖြစ် ၏။ ဤအချိန်တွင် ငါတို့သည် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာအလုပ် ကို နေ့ရော-ညပါ ကြိုးစား၍ ပြုလုပ်သင့်လှပေ၏။ ဤအချိန် တွင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲနေလျှင် ငါ တို့ထက် မိုက်သော သူ တစ်ယောက် ပါ မရှိ-ဟု မှတ်ထိုက်ပေ သည်။ အဘယ်ကြောင့်ကြောင့်ဆိုသော် ငါတို့အချိန်တွင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ နေသွားလျှင် လူ့ဘဝ ပြန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

လူ့ဘဝရပြန်ရင်လဲ အသက်ရှည်မှာမဟုတ်ဘူး။ အသက် ရှည်ရင်လဲ ဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရား သာသနာအတွင်းမှာ လူဖြစ်ရင်လဲ လူရိုင်းဖြစ်နေ၍ တရား နာရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်ရင်လဲ ဘုရားတရားတော် နာချင်မှာမဟုတ်ဘူး။

(အရူပ) ရုပ်မရှိသော ဗြဟ္မာဖြစ်နေရင်လဲ ဘုရား တရား
တော်ကို နာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ (အသညသတ်) နာမိမရှိသော
ဗြဟ္မာဖြစ်နေရင်လဲ တရားနာဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အပါယ်ဘုံမှာ
ကျနေရင်လဲ ဘုရားတရား နာခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

တိုတိုပြောရလျှင် ရရန်ခဲယဉ်းသော အရာလေးခုကို ယခု
လို ရထားသောအခါ 'လသာတုန်း--ဗိုင်းငင်၊ မိုးရွာတုန်း--
ရေခံ ဆိုသလို' ဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံတုန်း နေ-ညမပြတ်
ဒါန၊ သီလ၊ အာပနာအလုပ်ကို ပြုလုပ်သင့်လှပေသည်။

အားလုံးသော လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည်-

- (၁) ကံသာလျှင် မိမိတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ ရှိကြပေကုန်
၏။
- (၂) ကံသာလျှင် အမွေဆိုင် ပစ္စည်း ရှိကြပေကုန်၏။
- (၃) ကံသာလျှင် အကြောင်းခံ ရှိကြပေကုန်၏။
- (၄) ကံသာလျှင် အဆွေအမျိုး ရှိကြပေကုန်၏။
- (၅) ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်လဲလျှောင်းရာ ရှိကြပေကုန်
၏။

မိမိတို့ ပြုလုပ်ထားသော ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ
မှန်သမျှတို့သည် လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား
အယုတ်အမြတ် ကွဲပြားအောင် စီမံခန့်ခွဲ၍ နေပါပေကုန်၏။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဆိုတဲ့ ရတနာသုံးပါးတို့သည် ဒုက္ခ
ခပ်သိမ်း၊ ငြိမ်းစေနိုင်သော ကိုးကွယ်ပုန်းအောင်း လဲလျောင်း
ဖွယ်ရာ မြက်ရတနာသည် မုချ-ပုံသေ ဖြစ်ပေတော့၏။

ဤဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဆိုတဲ့ ရတနာအား ပြိုင်လာ
တိုင်း ရှုံးရသောကြောင့် ဤရတနာသည် အမြတ်ဆုံးရတနာ
မုချပုံသေ ဖြစ်ပေတော့၏။

ဤရတနာသုံးပါးအား မပြတ် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခြင်း
ကို အစွဲပြု၍ ဒုက္ခဟူသမျှမှ ကင်းစင်လွတ်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်သို့
ဆိုက်ရောက်နိုင်ကြလေကုန်ရာ၏။

ကင်္ဂါမြစ်ထဲမှ ရှိသော သဲသုံးမကပွင့်တော်မူခဲ့ကြကုန်သော
မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့သည် အချက်သုံးချက်ပါသော တစ်မျိုး
တည်းသော တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ကြကုန်၏။
ထိုအချက် သုံးချက်တို့သည်-အဟယ်နည်း ဟူမူကား (၁) မ
ကောင်းမှုဟူသမျှကို ရှောင်ပါ။ (၂) ကောင်းမှုဟူသမျှကို
ပြုလုပ်ပါ။ (၃) မိမိစိတ် ဖြူစင်အောင် ဘဝနာပွားများ
ပါ-ဟု ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုတစ်မျိုးတည်းသော တရားကို လိုက်နာ ကျင့်သုံးခြင်း
အားဖြင့် တစ်ဆူ-တစ်ဆူသော ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်
အတွင်း၌ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားကြကုန်သော လူ
နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် ကျွတ်လွတ်ခဲ့ကြကုန်၏ဟု ကျမ်းဂန်
များ၌ ပါရှိပါသည်။ ထိုလောကများပြား၍ ကျွတ်တမ်းဝင်

ကြည့်ရုံသော လူ့နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့တွင် ငါသည်အဘယ် အကြောင်းကြောင့် မပါ ရှိခဲ့သနည်း။ ငါသည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ကျွတ်တမ်းမဝင်ခဲ့သနည်း - ဟု စဉ်းစား ကြည့်လျှင်...။

မြတ်စွာဘုရားတိုင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တစ် မျိုး တည်းသော တရားတွင် ပါရှိသော အချက်သုံးချက်တို့ကို စဉ်း စားရာတွင် ငါသည် ယခင်-ယခင် ဘဝများစွာ၌ ဒါနပြုခဲ့ သောကြောင့် ယခု ဘဝ ပစ္စည်း-ဥစ္စာ အသင့်အတင့် ရှိပါ၏။ ငါသည် ယခင်-ယခင်ဘဝများစွာတို့၌ သီလ ဆောက်တည် သောကြောင့် ယခုဘဝ အသက်ရှည်၍ ကိုယ် ကျန်းမာ၊ စိတ် ချမ်းသာစွာ ရှိပါ၏။ ငါသည် ယခင်-ယခင်ဘဝတို့၌ ဘာဝ- နာအလုပ်ကို မလုပ်ခဲ့သောကြောင့် ယခုကံထိ ကျွတ်တမ်း မဝင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်-ဟု ငါ ထင်မှတ်၏။

အဘိတ်ဘဝများစွာတွင် ငါမှားခဲ့သည့် အပြစ်ရှိပါစေဦး ကော့၊ ယခုဘဝ မမှားဘဲ အရေးကြီးဘယ်။ ယခု ငါသည် လူ့ဘဝလည်း ရထားပြီး ဘုရားသာသနာ နှင့်လည်း တွေ့ကြုံ နေရ၏။ ဘုရား တရားတော်ကိုလည်း နားနေရ၏။ ကိုယ် လက် အင်္ဂါ စုံလင်စွာလည်းရှိ၏။ ရရန်ခဲယဉ်းသော အရာလေးခုကို ငါ ရှုထားပြီး။ ယခုအချိန်တွင် ငါသည် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝ- နာအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲနေလျှင် ငါ့လောကီမိုက်သောသူကမ္ဘာ ပေါ်မှာ မရှိ-ဟု ငါ ထင်၏။ ထို့ကြောင့် ယခု ငါသည် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာအလုပ်ကို နေ့စဉ် လုပ်နေပါ၏။ စာရှု သူတိုင်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာအလုပ်ကို ပြုလုပ်ကြပါ - ဟု တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပါ၏။

မှီ ငြိမ်း ပြု စု သော ဝေဒ အုပ် များ :

- (၁) သံယုတ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန် ပထမတွဲ။
- (၂) ။ ။ ဒုတိယတွဲ။
- (၃) ။ ။ တတိယတွဲ။
- (၄) နုဒ္ဒကပါဌပါဠိတော် မြန်မာပြန်။
- (၅) ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိတော် မြန်မာပြန်။
- (၆) သုတ္တန်ပိဋကသုတ်ပါဠိတော် ပါဠိတော် မြန်မာပြန်။
- (၇) မဟာဝဂ္ဂပါဠိတော် မြန်မာပြန်။
- (၈) ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး ပထမတွဲ။
- (၉) ။ ။ ဒုတိယတွဲ။
- (၁၀) ။ ။ တတိယတွဲ။
- (၁၁) ဗုဒ္ဓဘာသာလင်္ကာ တတိယတွဲ။
- (၁၂) နုဒ္ဒကပါဌပါဠိတော် မြန်မာပြန်
- (၁၃) ဒီပဲရင်းဆရာတော် ရေးသားထားသော 'အနုခဂတ ဝင်ကျမ်း' ။
- (၁၄) သုတ္တန်ပိဋက မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်။
- (၁၅) အနုမဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်
- (၁၆) ပရမတ္ထဒီပနီ ဋီကာ မြန်မာပြန်